EUGENIA RILEY

Fiica pastorului

Traducerea și adaptarea în limba română de
BOGDAN RĂDULESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Pe o distanță de cincizeci de metri de-a lungul străzii dosnice și înguste, drumul era blocat de o camionetă. Jenny Shannon oftă și opri motorul vechii mașini a bunicului ei.

Era sâmbătă dimineața și străzile principale ale orașului erau aglomerate cu mașini, camionete și scutere gălăgioase. Pierduse deja douăzeci de minute încercând să găsească un loc de parcare în apropierea pieței. Acum, întârzia și mai mult. Dacă n-r fi trebuit să strângă câteva pachete grele, i-ar fi fost mai ușor să ajungă cu autobuzul.

Șoferul camionului îi făcu semn că aproape terminase de descărcat. Jenny încuviință cu capul și zâmbi. Nu era bine să devină nerăbdătoare. Din fericire, începuse devreme ca, după ce avea să termine de făcut comisioanele, să aibă timp și pentru a alege materialul pentru rochie.

În timp ce camionul se dădu la o parte, o altă mașină veni în spatele ei – un Jaguar gri-argintiu mare, remarcă ea privind capota lucioasa în oglinda retrovizoare.

Răsuci cheia în contact și apăsă pe accelerație. Dar motorul nu porni. Încercă din nou. Nimic. Camioneta plecase deja. Șoferul mașinii din spate claxonă lung.

– Nu dorm, omule, murmură ea. Dar micul sedan încă nu pornea. Și, cum era în mijlocul străduței, Jaguarul nu putea trece pe lângă, nici chiar pe bordură.

Încerca zadarnic să demareze, când bărbatul din spate se dădu jos din mașină și veni spre ea să-i vorbească. Bătu în geam și-i făcu semn să-l lase în jos.

– Care e problema? întrebă el aplecându-se.

Jenny își dădu pe spate o buclă din părul ei blond.

– Nu știu, răspunse ea destul de agitată.

– N-ai rămas fără benzină, nu?

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse ea înroșindu-se.

– Se mai întâmplă.

– Azi-dimineață am făcut plinul și am verificat uleiul și apa.

– Ei bine, mă cam grăbesc și poate, mai bine, mă lași pe mine să încerc. Nu putem rămâne aici toată ziua. Deschise portiera, așteptând ca ea să se mute pe scaunul din dreapta.

Jenny era nehotărâtă. Modul în care o trata, cu un aer superior, o enerva dar, în circumstanțele date, nu putea obiecta.

Bărbatul era înalt, atingând un metru nouăzeci. Intră în mașină lângă ea și-și întinse picioarele sub volan. Era o zi rece de martie, dar el nu purta nici o haină peste costumul gri, ce părea scump.

Jaguarul avea, cu siguranță, încălzire. Micul sedan negru nu avea nici încălzire, nici radio, nici vreo altă îmbunătățire. Era și arăta ca o mașină veche de douăzeci de ani.

Bărbatul închise ușa, își puse ușor mâinile îngrijite pe volan și aruncă o privire la bord. Avea părul închis la culoare, era de vreo treizeci de ani și probabil atrăgător pentru fetele cărora le place această siguranță de sine. Lui Jenny nu-i plăcea și nu putea să nu spere ca el să nu aibă mai mult noroc în a porni mașina decât avusese ea.

– Femeile la volan.

Nu-i de mirare că se blochează traficul, spuse el cu o exasperare caldă.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, iritată.

– Fată dragă, nu-ți folosești ochii. Privește… Arăta spre un buton .

Când văzu ce vrea să spună, trase aer în piept, mâhnită. Mai devreme, când plecase, motorul tura încet si trăsese de pană pentru a crește fluxul de benzină. Dar, în loc să slăbească butonul o dată ce mașina mergea satisfăcător, ea a uitat de el – cu toate că simțise un miros puternic de benzină.

– Vai Doamne… de asta nu pornea? întrebă ea cu o voce tristă.

– Cred că da, spuse el sec, împingând pana la loc.

– Cât ai mers așa?

– Cam șaisprezece kilometri.

Bărbatul se strâmbă puțin, dar nu spuse nimic.

– Asta înseamnă că n-o să pornească deloc? îl întrebă îngrijorată.

– Dacă ai ars valvele, nu – spuse acesta ridicând din umeri. Așteptăm câteva minute și apoi încerc s-o pornesc. Poate nu are nimic. Ridică mânșeta cămășii albe și se uită la ceas.

– Îmi pare rău că te reții, spuse Jenny stingherită. Dar toți greșim câteodată.

– De cât timp ți-ai luat permisul de conducere? Presupun că ai permis, nu?

– Bineînțeles că am permis, spuse ea rece. Nu era necesar să o rănească astfel.

– Conduc de aproape doi ani.

Bărbatul părea amuzat.

– O adevărată veterană!

Deja se strânseseră mai multe mașini în spatele Jaguarului, începând să claxoneze. Bărbatul porni mașina și de data asta motorul prinse viață, spre ușurarea lui Jenny.

– Mulțumesc foarte mult, spuse ea rigid în timp ce el cobora din mașină.

Închise portiera și se uită în jos spre ea:

– În locul tău, eu aș sta departe de centrul orașului. Traficul este deja îngreunat și fără alte …șicane inutile. Și, cu astea spuse, se îndreptă cu pași mari spre mașina lui.

Și, pentru ca umilirea să fie completă, Jenny uită să elibereze frâna de mână, mașina oprindu-se după o distanță scurtă de mers înfundat. Cu obrajii roșii, încercă pentru a doua oară. Dar nu putu să se relaxeze și să conducă normal până ce Jaguarul nu coti spre o altă direcție.

Fusese o vreme, în ultimii doi ani de școală, când Jenny visase sa devină designer vestimentar. Dar, în adâncul inimii, știuse întotdeauna că era doar un vis. Ar fi fost posibil dacă bunicii ei ar fi fost înstăriți. Dar nu erau; și nu putea să le mai ceară să facă alte sacrificii pentru ea. Făcuseră deja mai mult decât ar putea să-i răsplătească vreodată.

Deci acum, la douăzeci de ani, supraveghea o clasă de copii plini de viață, în vârstă de cinci ani, la grădinița unei școli private. Cu toate că nu era o funcție foarte profitabilă, îi permitea să se întrețină și era, în mod sigur, mai potrivită decât o slujbă într-un birou. Flerul ei pentru modă nu a fost risipit – și-a făcut singură aproape toate hainele și, recent crease o rochie de mireasă din mătase pentru o fostă colegă de școală.

Școala unde lucra era o casă impunătoare, în stil Edwardian, cu o grădină spațioasă, la marginea orașului. În

mod normal, făcea naveta cu autobuzul dar, în după-amiaza de luni, ieșind pe poarta școlii, cineva o aștepta.

– Salut, James – ce faci aici? exclamă surprinsă.

– A trebuit să vin în oraș să mă duc la bancă și m-am gândit că ți-ar plăcea să te duc cu mașina până acasă.

James Langdon îi luă coșul și o ajută să intre în mașina stropită de noroi.

– Drăguț din partea ta. Salut, Josh băiatule – către câinele imens de vânătoare, care se ridică de pe bancheta din spate pentru a o linge cu dragoste pe urechea dreaptă.

James se urcă pe cealaltă parte.

– Culcat, Josh. Nu-i place să fie acoperită cu bale.

– Eh, nu mă supără, nu-i așa, Josh? Jenny îl mângâie pe cap, apoi se întoarse și se așeză confortabil.

Numaidecât, fără să-și ia privirea de la drum, James bâjbâi în buzunarul jachetei vechi de stofă si scoase o pungă de hârtie.

– Vrei o bomboană?

Jenny luă una.

– Îți vei distruge dinții… mâncând mereu dulciuri, spuse ea serios.

– Fiecare cu viciile lui. Scoate-mi și mie una, te rog; se cam lipesc între ele.

În timp ce-i puse alvița în gură, mâna ei îi atinse obrazul, obrazul bun. Cealaltă parte a feței lui era brăzdată de o cicatrice.

– Mulțumesc. Nu te-am văzut de aproape două săptămâni. Ceva nou? întrebă James aproape instinctiv.

Alvițele erau acelea în dungi alb cu maro, la fel de îndrăgite de copiii din orășel cum fuseseră și când era Jenny mică.

– Nimic deosebit. Ah, Fenella e acasă. Știai? S-a întors vineri.

– Mm.. am văzut-o la poștă, dimineață. Tonul lui James era indiferent.

Jenny se gândi, zâmbind în sinea ei, că era singurul bărbat din Farthing Green care nu o admira pe Fenella Waring. Chiar și bătrânul domn Cobb, care avea aproape optzeci de ani și trăia în lumina acelor zile frumoase dinainte de primul război mondial, clipea din ochii umeziți atunci când o vedea pe Fenella îmbrăcată într-un pulover italienesc și o pereche de pantaloni strâmți.

Jenny purta de asemenea pantaloni prin orășel, dar nimeni nu-i făcea ochi dulci; pantalonii îi avea de obicei vârâți în cizme, iar puloverul ei preferat era unul purtat de patru ani, cumpărat într-o vacanță cu bunicii ei în St. Peter Port.

– Se mai aude ceva cu vecinii tăi?

Se referea la partea din grădina prezbiteriului care, în ultimele nouă luni, fusese împrejmuită de un gard de sârmă.

– Nu, nimic, îi spuse.

– Poate cine a cumpărat locul nu intenționează să-l folosească. Poate a fost doar o investiție dar, dacă e lăsat așa, până în toamnă o să fie năpădit de buruieni.

Drumul de paisprezece kilometri până la Farthing Green îl parcurseră în douăzeci de minute. Când ajunseră în orășel, James trecu de cabinetul lui veterinar și de biserica parohială intrând pe poarta deschisă a casei parohiale.

– Hai înăuntru la o cafea, îl invită Jenny în timp ce mașina urca pe drumul spre casa unde locuia de doisprezece ani.

– Mulțumesc, dar mai bine nu; zugrăvesc holul și dacă nu mă țin de treabă, n-o să termin niciodată.

– Dar ce ai zice de o excursie pe coline, joi?

Jenny se dădu jos și ocoli mașina până la el:

– Ar fi minunat, James.

– Perfect: vin să te iau cu mașina când termini la școală. Hai să facem din asta ceva special și să mergem la restaurantul chinezesc să mâncăm.

Îi zâmbi. Cu toate că îi plăceau dulciurile, avea o dantură perfectă. Înainte ca accidentul să-l lase puțin șchiop și cu o cicatrice pe față, fusese un bărbat deosebit de atrăgător. Pentru Jenny, încă era.

Când se uita la James, vedea ochii lui de un albastru clar, nasul drept și buzele bine definite. Ca și ea, era frumos. Pentru că mai mereu lucra pe afară, chiar și iarna tenul îi era întotdeauna bronzat.

Dar ceilalți vedeau doar cicatricea urâtă. Si, câteodată, când se întorcea spre fetele care-l văzuseră doar din stânga, acestea nu-și puteau ascunde dezgustul.

Dacă Jenny era cu el când se întâmpla asta, o furie neputincioasă creștea în ea. Vroia să le zgâlțâie și să le spună:

– James a căpătat cicatricea și șchiopătatul făcând un act de mare curaj.

Ce contează o cicatrice pe obraz? Este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Cum îndrăzniți să vă uitați așa la el?

Cu toate că James nu părea să observe când oamenii rămâneau cu gura căscată sau își făceau semne când îl vedeau, ea știa că el vede și, în adâncul lui, era rănit și conștient.

– Ne vedem joi, deci. Îi trimise o bezea lui Josh și fugi înăuntru.

Bunica ei făcea ceai în bucătăria mare, de țară, unde, pentru a face economie la întreținere, familia Shannon mânca de obicei. Sufrageria era folosită numai de Crăciun, sau cu vreo ocazie specială.

– Te-ai întors mai devreme, draga mea, spuse doamna Shannon; era o femeie ce se mișca zorit, comodă și durdulie, cu părul alb prins în coc.

– M-a adus James cu mașina. Jenny își sărută bunica pe obraz și se duse la chiuvetă să se spele pe mâini.

Cu toate că nu se vedea pe fereastră toată grădina din spatele bucătăriei, îl zări pe bunicul ei cum se apleca anevoie pentru a examina niște semințe. Spre deosebire de soția lui, pastorul era un bătrân înalt și slab care, în ultimii ani, devenise atât de uituc încât, deseori, își căuta ochelarii de vedere câte o oră până când cineva să remarce faptul că, tot timpul ăsta, îi avea pe nas.

– Draga mea, cheamă-l pe Robert înăuntru, te rog, spuse doamna Shannon.

Presupun că a uitat de întâlnirea consiliului parohial din după-amiaza asta. Și trebuie să trec pe la domnișoara Wiltshire; am auzit că nu se simte bine.

Jenny plănuise să-și petreacă seara tăind din materialul cumpărat sâmbătă din oraș. Dar, după ce bunicii ei plecaseră, seara blândă o ademenise în grădină. Acum că vara și-a făcut simțită prezența, e lumină afară până la șapte; și, după lunile friguroase de iarnă, era cel puțin o blândețe de primăvară în aer.

Gândindu-se că ar fi putut răsări ciubotica-cucului în spatele gardului despărțitor, se cățără pe stejar, mergând în echilibru pe ramura groasă ce ajungea deasupra gardului și sări ușor pe iarba din cealaltă parte.

Bunicul ei era un grădinar deosebit și câștigase deseori premii pentru florile și legumele lui la concursul local de horticultură. Dar acum avea peste șaptezeci de ani. Și, în urmă cu optsprezece luni, a admis cu greu că – chiar cu

ajutorul lui Jenny – era imposibil să aibă grijă de toată grădina parohiei.

Consiliul parohial a decis să vândă jumătate din grădină pentru construirea unei case, și a fost scoasă la licitație. Dar s-a sublicitat, și până la urmă a fost vândută prin contract privat de vânzare unui om născut în orășel, un arhitect pe nume Gilchrist. Simon Gilchrist.

Dar, în afara numelui și a profesiei, familia Shannon nu-l văzuse niciodată și nu știa nimic altceva despre el.

Conform termenilor din contractul de vânzare-cumpărare, muncitorii veniseră să strângă gardul despărțitor. Dar, de atunci, nu se mai întâmplase nimic.

Sub castan crescuse ciubotica-cucului. Jenny culese un buchețel pentru ca bunicul ei să-l studieze, apoi colindă pe terenul unde juca odată crichet, dar care acum era năpădit de buruieni și măgură.

În șopronul părăsit, în colțul de sub meri, văzu chiștoace și o sticlă goală de sifon – dovadă că băieții din orășel încă se furișau aici să fumeze.

Mai devreme, când culegea flori, auzise o mașină oprind pe drumul din fața parcelei dar nu-i acordase atenție.

Acum, privind prin geamul prăfuit și crăpat al șopronului, fu surprinsă să vadă un bărbat stând sub castanii unde chiar ea fusese acum câteva minute. Și, în timp ce se întoarse venind spre vechea pajiște de crichet, îi văzu fața și-l recunoscu.

Era bărbatul din Jaguarul gri care o făcuse să se simtă atât de prost sâmbătă dimineață.

Dacă se mișca destul de repede ar fi avut timp să plece din șopron și să se întoarcă în grădina prezbiteriului; era atât de surprinsă să-l vadă iarăși – și mai ales aici – încât, până să-și revină, ajunsese la treizeci de metri de ea.

Se îndepărtă de fereastră și rămase nemișcată, sperând ca el să nu vină în șopron. Probabil se uita pe acolo din curiozitate. Destui oameni făceau asta de când a fost pus gardul. Câteodată, veneau la casa parohială să vadă dacă era de vânzare.

În timp ce bărbatul se apropia, tot ce vroia era ca el să-și continue drumul printre urzici. Apoi, spre dezamăgirea ei, umbra lui trecu pe lângă geam ca apoi să deschidă ușa, găsind-o. Poate o observase când îl privise, căci nu părea surprins să o vadă acolo.

– Măi, măi ... fata care blochează traficul, spuse el ridicând o sprânceană.

– Bună seara! spuse ea aspru, încercând să fie impunătoare; dar se înroși, și se simți chiar mai ridicol decât ultima oară când se întâlniseră.

– Ce cauți aici? zise bărbatul, vădit amuzat.

– Aici locuiesc, răspunse scurt.

– Chiar așa? – în șopronul ăsta? o tachină el.

– În prezbiteriu ... în casa de dincolo de gard; își mușcă buza.

– Ah, înțeleg. Se uită cum era îmbrăcată, după care ieși afară. Jenny veni după el.

– Dacă te uiți după un loc pentru construcții, să știi că parcela asta este vândută deja, îl informă rece. Ostilitatea din tonul ei păru să-l amuze și mai mult.

– Deci, ai intrat pe proprietatea oamenilor...si ai cules ciubotica-cucului, spuse el observând buchețelul din mâna ei. Nu e tocmai un comportament la care să te aștepți din partea unei fete de pastor, nu crezi?

– Nu cred că l-ar deranja pe proprietar. Se înroși și mai mult.

– Chiar deloc, spuse el nepăsător. Au trecut câteva clipe până să-și dea seama ce vrea să spună prin asta.

– Tu ești proprietarul?, se bâlbâi ea.

– Cred că eu sunt.. spuse el sardonic. Numele meu este Gilchrist ... și al tău este, dacă nu mă înșel, Shannon. Îmi pare bine să vă cunosc, domnișoară Shannon. Îi întinse mâna.

– Poate că ar fi o idee bună să vin să mă prezint părinților tăi, din moment ce vom fi vecini.

– Părinții mei sunt morți. Stau cu bunicii mei, dar sunt plecați în oraș. Știa că nu era amabilă, dar nu se putea aștepta să fie cordială când el se purta intenționat provocator.

– Altă dată, atunci. Am să fiu pe aici destul de mult, în următoarele câteva luni.

Mă aștept să ne vedem destul de des, spuse cu o licărire ironică în ochi.

– Îți vei construi aici o casă?

– Da, de luna viitoare. Sper ca până cel târziu în august să locuiesc aici. Orășelul pare un loc plăcut și, acum că au îmbunătățit drumurile până aici, n-ar trebui să fac mult până la birou și înapoi.

Deodată, Jenny își dădu seama cât ar conta o casă construită lângă ei. Situat oarecum în afara orășelului, până acum casa parohială s-a bucurat de singurătate; nu și de acum încolo.

– Unde vei așeza casa? îl întrebă.

– Pe locul acela gol.

Asta însemna că va fi față în față cu dormitorul ei.

– Înțeleg. Ar trebui să plec. La revedere, domnule Gilchrist.

– Nu trebuie să fugi. Dacă nu vii aici cât timp nu e nimeni și nu culegi flori, cred o vor face copiii.

– Mulțumesc, dar n-aș îndrăzni să vin acum că locul va fi folosit, îi răspunse tăios.

– Știi ceva, domnișoară Shannon, cred că nu trebuia să te ajut ieri. Fața lui nu trăda nimic dar ea era aproape sigură că, în sinea lui, râdea.

– Ce vrei să spui?

– Îmi închipui că ți-am rănit amorul propriu și asta nu este un bun început pentru o viitoare conviețuire între vecini.

– Deloc, am fost recunoscătoare pentru ajutor.

– Hm ... oare? Femeile sunt de obicei sensibile în ceea ce privește șofatul.

– Nu văd de ce ar fi, răspunse rece; cred că sondajele arată că femeile conduc mai precaut decât bărbații.

– Sondajele pot demonstra aproape orice. Problema cu femeile la volan este că se pierd prea ușor.

– Probabil pentru că întotdeauna se găsește în spate vreun bărbat care claxonează. Trebuie să plec acum. La revedere, domnule Gilchrist.

La câteva minute după ce intră în casă și puse buchețelul de ciuboțica-cucului în apă se auzi soneria. Era Fenella Waring. Purta o rochie roșie cu o haină albă din piele pe deasupra.

– Salut, Jenny, pot să intru pentru o jumătate de oră? zâmbi ea afectat.

– Da, te rog. Ce faci? Am auzit că te-ai întors.

– Eh, așa și așa. Puțin obosită după o iarnă ocupată. Îmi iau liber vreo două săptămâni înainte de următorul contract. O urmă pe Jenny în sufragerie.

Cele două fete fuseseră la aceeași școală, dar Fenella plecase când Jenny era în clasa a patra. Avea douăzeci și patru de ani și era actriță. Părinții ei – tatăl ei era manager într-o bancă din oraș – vorbeau despre ea de parcă ar fi o a doua Sarah Bernhardt. De fapt, cariera artistică a Fenellei consta în câteva roluri mici în teatre de provincie, câteva, la

fel de mici, în televiziune, și o apariție de trei minute – ca o fată din harem – într-un film destul de prost.

– E un Jaguar gri minunat parcat afară. Mă întreb al cui o fi? întrebă, așezându-se grațios pe canapea.

– Al celui care a cumpărat parcela noastră, îi spuse Jenny.

Fenella își aprinse o țigară.

– L-ai întâlnit? Cum e?

– Nu-mi place; ție da – este destul de atrăgător, cred. Jenny schimbă subiectul întrebând-o pe Fenella ce mai face mama ei.

Acum făcea cafea în timp ce Fenella flecărea despre viața ei febrilă din Londra, cu restaurantele și discotecile unde o invitau numeroșii admiratori.

– Dar tu? întrebă apoi, după ce vorbise despre ea o oră.

– Probabil încă la grădiniță și ieși cu James Langdon?

Jenny încuviință cu capul; știa că Fenella credea că viața ei este plictisitoare, dar avea o bănuială că nici ea nu ducea o viață chiar atât de minunată cum spunea. Era fermecătoare pentru Farthing Green, dar Londra era plină de fete minunate.

– Nu porți inel de logodnă; când vă veți căsători? întrebă Fenella. Presupun că veți face asta până la urmă, nu?

– Nu știu. James nu m-a cerut încă în căsătorie, spuse Jenny evaziv – relația ei cu James nu era un subiect despre care vroia să vorbească.

– De ce , pentru Dumnezeu, nu face ceva cu fața lui? Oamenii din teatru își fac mai mereu operații la nas și la sâni. Sunt sigură că un chirurg plastician ar putea îndepărta cicatricea.

– Pentru remodelare îți trebuie timp, iar James nu are. Oamenii au nevoie de el, mai ales mama lui. Știi ce sensibilă este. Trebuia să aibă grijă de cicatrice când, după accident, era în spital. Dar tocmai când i se vindecau rănile a murit tatăl lui, și James a insistat să preia cabinetul veterinar.

– Nu te deranjează cum arată fața lui?întrebă curioasă Fenella.

Jenny își strânse buzele și clătină capul în semn că nu. Fenella ridică din umeri:

– Ei bine, dragostea e oarbă, așa se spune; și tu l-ai admirat întotdeauna ca pe un erou, spre deosebire de mine: mie îmi place diversitatea – mai devreme sau mai târziu mă plictisesc

de oameni.

Majoritatea celor mai în vârstă din sat n-ar fi de acord cu Fenella. Dar cu toate că Jenny însăși n-o simpatiza prea mult, erau momente când nu se putea abține să învidieze strălucirea și încrederea de sine a fetelor mai mari. Ea n-ar fi fost confuză din cauza lui Simon Gilchrist. Dacă ar fi încercat să o sperie pe Fenella, l-ar fi privit limpede cu ochii melancolici și apoi ar fi ripostat îndrăzneț, lăsându-l fără replică.

Dar, privind-o cum își făcea retușul la buze, Jenny știa că n-ar putea niciodată să rivalizeze cu rafinamentul Fenellei. Rochia netedă și genele false aplicate cu pricepere nu erau stilul ei.

Când doamna Shannon veni acasă, Fenella plecă. Oamenii ca pastorul și soția sa erau printre aceia care o plictiseau.

– Probabil și eu o plictisesc, dar îi place să se dea mare față de mine, gândi Jenny sec; știa foarte bine că Fenella n-ar fi venit să o vadă dacă ar fi avut ce face.

– Fata asta fumează mult prea mult! spuse doamna Shannon dezaprobator aruncând chiștocurile pătate de ruj la gunoi. Va fi bine dacă va renunța la prostia asta cu actoria. Sunt sigură că în afară de frumusețea ei, care nu va dura mereu, nu are talent. Păcat că părinții i-au dat voie să plece la Londra. I-ar fi fost mult mai bine măritată cu drăguțul de Barton, cu care se poartă atât de rău.

– Dacă aș fi vrut eu să plec la Londra, m-ai fi lăsat, bunico?

– Tu nu ești la fel ca Fenella, draga mea.

– Ca și cum n-aș ști! zâmbi Jenny.

– Nu m-am referit la aspectul fizic – cu toate că n-ai nici un motiv să te subapreciezi în comparație cu ea. Semeni cu mama ta, iar ea a fost o femeie minunată, spuse doamna Shannon. Nu, m-am referit la temperament. Tu ai personalitate, Jenny. Fenella nu are.

Ea se gândește numai la cum arată și la compania tinerilor.

Pastorul se întoarse și Jenny le vorbi despre întâlnirea cu Simon Gilchrist.

– Nu-mi place deloc, spuse ea, încruntată. Aș fi vrut să nu fi vândut pământul, bunicule. Va fi îngrozitor să avem o casă chiar lângă noi.

– Nu-l judeci cam repede, draga mea? sugeră bunicul în felul lui moale.

– Spui că ai vorbit cu el doar câteva minute.

– Așteaptă să-l întâlnești, se încăpățână Jenny. Sunt sigură că n-o să vă placă nici vouă. Nu e genul nostru.

A doua zi dimineață, în autobuzul spre oraș, Jenny stătea lângă doamna Crabbe, al cărui soț era absolvent al The Jolly Matsters.

– Am auzit că în curând o să aveți vecini, domnișoară Shannon, spuse când își plăteau biletele.

– Da, presupun că da, încuviință Jenny.

– Ciudat gen de casă să construiești lângă casa parohială. Sunt surprinsă că i se dă voie.

– Ce vreți să spuneți, doamnă Crabbe? De unde știți ce tip de casă va fi?

– Nepotul meu Ron lucrează la departamentul de planificări al consiliului comitatului. El și Gwen au venit pe la noi duminică și ne-au spus totul. Știa că o să ne intereseze, bineînțeles.

– Ron credea că planurile de construcție nu vor fi aprobate, continuă confidențial. Dar, se pare că domnul Gilchrist e influent. Ron spune că a câștigat multe premii și e renumit. Știi, clădiri moderne. Personal nu-mi pasă de lucrurile astea futuriste. A fost un reportaj la televizor ieri seară și câteva picturi arătate puteau fi făcute de un copil de patru ani. Spuneau că sunt abstracte. Prostii, după părerea mea. Totuși, gusturile nu se discută,cred.. . Dar nu le-aș vrea prin casă.

– Mda, dar ce spunea nepotul dumneavoastră despre casă, doamnă Crabbe?

– Ei bine, mi s-a părut ciudată, nu ca o casă normală și diferită de locuința voastră. Sunt sigură că pastorul n-o să fie de acord; dar poate sunt eu demodată – mie nu-mi place un acoperiș plat.

– Va fi deci foarte modernă? spuse Jenny, abătută

– Așa spunea și Ron. Acoperiș plat, pereți de sticlă.. încălzire centrală. Va costa ceva.

Când, la ora cinci, ajunse acasă, văzu că munca la casă începuse deja. Locul liber era brăzdat de urmele camioanelor mari; unde răsăreau vara trecută narcise, se descărcau grămezi de cărămidă, și unde crescuse iarba peste terenul de crichet, acum era o gaură cu pământ basculat.

Câteva minute, Jenny privi cum excavatoare galbene pline de pământ forfoteau înainte și înapoi. Se înfurie la

gândul că violetele n-au să mai crească acolo niciodată și că păsărelele, speriate de zgomot, și-au mutat cuibul. Când ajunse la casa parohială aproape izbucnea în lacrimi.

– Ai văzut, bunico? Este distrus! exclamă ea disperată.

– E trist să vezi cum se schimbă, fu de acord doamna Shannon. Îmi amintesc ce frumos arăta când eu și bunicul tău am venit pentru prima oară aici. Aveam un grădinar atunci, Ben Culling ... un bătrânel atât de cumsecade. Lucra pajiștea până devenea netedă precum catifeaua și se mândrea tare mult cu ea.

– Nu trebuia să lăsăm să fie vândută, zise Jenny cu amărăciune. Mai bine o lăsam în paragină. Doamna Crabbe mi-a spus azi-dimineață că noua casă va fi o monstruozitate ultramodernă. Bunicului nu-i va plăcea. A fost foarte supărat când cei ce-au preluat băcănia au dat jos fereastra veche și au pus un geam mare în locul ei; spunea că a stricat toată fațada.

– Mda, cred că avea dreptate, dar au destul loc să aranjezeze lucrurile în vitrină, argumentă practic doamna Shannon. Și nu cred că studiau mulți fațada; majoritatea nici nu se uitau la ea a doua oară. Vremurile se schimbă, draga mea. Nu putem să oprim timpul în loc. Se poate să nu fie chiar atât de rău precum crezi.

– Nu văd nimic modern într-o hidoșenie așezată chiar lângă noi. Nu-mi pasă de progres. Vreau ca lucrurile să rămână cum sunt.

– S-ar putea să ne placă atunci când va fi terminată, sugeră bunica blând.

Înțelegea însă de ce se opunea Jenny schimbării. Oricine a cărui viață a fost crud zdruncinată avea să respingă eventualele noutăți.

Jenny s-ar putea să nu fie conștientă că deranjamentul de dincolo de gard îi trezea amintiri despre acea zi teribilă de acum doisprezece ani, se gândi doamna Shannon cu durere.

Ea însăși nu și-a revenit după tragica pierdere a fiului ei și a tinerei lui soții – amândoi uciși într-un accident de mașină cu o săptămână înaintea Crăciunului. Toată viața lui Jenny a fost zdruncinată. Nu era surprinzător că se agăța de toate lucrurile familiare.

Joi seara, după ce au fost la cinema și luau cina la restaurantul Lanchow, Jenny discută problema cu James.

– L-ai făcut praf pe săracul om, o necăji după ce ascultă o dezaprobare vehementă la adresa lui Simon Gilchrist.

– Nu e amuzant, James. Nu ți-ar fi plăcut dacă se întâmpla lângă tine, replică indignată.

– Nu, sunt de acord că locul arată ca naiba. Dar nu va fi așa mereu. O să arate ca un câmp de luptă numai până toarnă fundația.

– Mulțumesc, îi zâmbi Jenny chinezului ce tocmai îi adusese o farfurie cu supă de aripioare de rechin.

– Ei bine, n-are rost să tot critic, spuse ea abătută.

Dar cu zgomotul betonierelor amestecând ciment și cu muncitorii fredonând cântece pop, primăvara nu va mai fi aceeași.

E unul tânăr care se crede mai bun ca Beatels.

– Fluieră după tine? N-aș da vina pe el.Îmi place ce ți-ai pus la spate, spuse James referindu-se la micul arcuș negru, gen Tom Jones, ce l-a prins în păr, ridicându-l la spate. În seara asta purta o rochie nouă, de un crep princiar, de culoarea tutunului.I-a trebuit multă răbdare pentru a prinde mânecile cu nasturii mici, dar acum avea satisfacția că, la prețul a patru metri de material făcuse o rochie model.

– Aș vrea să te pot scoate la dans, spuse deodată James.

Cu toate că șchiopătatul lui nu era evident și nu-l oprea de la drumurile lungi din iernile friguroase,și,uneori, de la concursurile de raliu ale clubului auto, se pare că-l stânjenea la dans.

– Eh, știi că nu mă omor după dans, spuse Jenny în treacăt. Oricum, în curând vremea o să fie iarăși bună de înotat.

În drum spre casă, James era tăcut. Jenny credea că e probabil obosit.

Majoritatea zilelor le-a petrecut ajutând la nașterea unui mânz la ferma Mallow.

Cum bunicii ei erau în pat până la zece și jumătate, casa parohială era în întuneric când ajunseră.

– Mulțumesc, James. A fost o cină minunată, spuse Jenny în timp ce el o ajuta să s dea jos din mașină.

O conduse până la verandă și-i făcu lumină cât timp deschidea ușa. Apoi aprinse lumina de la intrare și se când întoarse să-i spună noapte bună, o prinse în brațe și o sărută.

Cu toate că erau de doi ani împreună,el n-o sărutase niciodată. Nici altcineva. Câteodată Jenny se gândea dacă e singura fată de vârsta ei care nu a fost sărutată vreodată.

Dar acum se întâmpla și, după câteva secunde de surpriză, găsi că era o senzație foarte plăcută. James o ținea strâns lipită de el, îi auzea inima bătând, dar buzele lui erau blânde. Îl luă de gât și închise ochii. Când se despărțiră, inima lui Jenny bătea puternic.

– Noapte bună, spuse James, puțin răgușit.

Și înainte de a-și trage răsuflarea și a răspunde, el era deja în mașină.

Sus, în dormitorul ei, aprinse lampa, își dădu jos rochia și o atârnă în cuier. Uitându-se în oglindă, se încruntă ușor; nu înțelegea de ce, după ce i-a dăruit mult așteptatul sărut, James a fugit așa. Își regretase impulsul de moment? N-ar fi trebuit să-i întoarcă sărutul atât de repede? Ar fi preferat-o puțin timidă? Dar nu e ca și cum ar fi fost prima noastră întâlnire. Ne știm de aproape toată viața. Toți ceilalți cred că ne-am sărutat de mult; mulți cred că suntem ca și logodiți. Eu nu mai ies cu nimeni altcineva iar James nu are

alte prietene. Lângă cutia de bibelouri era o poză cu părinții ei și ea, un copil grăsuț cu ochii mari, așezat în poala mamei. Bunica ei spunea mereu că semăna cu maică-sa. Dar, din păcate, nu era pe de-a ntregul adevărat. Ochii Catherinei Shannon erau verzi. Ai lui Jenny erau de un căprui obișnuit. Părul blond al Catherinei era cârlionțat. Jenny a moștenit culoarea părului, dar nu și ondularea naturală.Îl purta cu codiță la spate și breton lăsat ușor peste frunte.

Cu toate că avea numai opt ani când moartea părinților a lăsat-o orfană, Jenny păstra amintiri intense despre fericirea lor împreună. Bunica ei îi spunea deseori povestea cum s-au întâlnit, îndrăgostindu-se și însurându-se în timpul a numai trei luni intense. Adolescentă fiind, Jenny dorea în secret ca o asemenea poveste de dragoste să i se întâmple și ei. Apoi, crescând, viața ei a urmat un traseu previzibil, James fiind singurul bărbat din viața ei; și, treptat, a încetat să viseze la o mare iubire fulgerătoare, ajungând să accepte că astfel de lucruri cu greu se întâmplă, și în nici un caz fetelor ca ea.

Dar acum că James o sărutase, aducând astfel relația la punctul în care era mai mult decât o prietenie strânsă, dar nu încă o iubire recunoscută, simțea cum visele și dorințele trecute răsăreau iarăși.

Și, în timp ce stătea în pat, uitându-se la plafonul norilor luminați de lună, ardea în ea dorința ca ceva emoționant și minunat să i se întâmple.

Capitolul 2

Odată cu ziua următoare începea vacanța de Paște și Jenny vroia să se dedice decorării dormitorului bunicilor ei. Cum pastorul își pregătea vinerea slujba de duminică, nu avea să folosească mașina în această zi. După ce terminară treburile de dimineață, doamna Shannon și Jenny plecară în oraș să aleagă un tapet potrivit.

Până au ales un minunat tapet cu motive rustice din secolul al optsprezecilea și până au mai făcut și alte cumpărături, se făcuse prânzul. Lăsaseră o gustare rece pentru pastor, în caz că nu se întorceau până la unu și, din impuls, Jenny spuse:

– Vrei să luăm prânzul la Carlton, bunico? E atât de aglomerat la Copper Kettle. Hai, măcar o dată, să ne bucurăm de puțin lux

Carlton era restaurantul cel mai elegant din oraș. Era condus de un ungur, mâncarea era excelentă, și mesele aveau o priveliște încântătoare spre râu și grădinile publice de pe mal.

La o masă lângă fereastră, s-au uitat în meniu și au ales un fel de mâncare. Apoi Jenny se lăsă pe spate pentru a cuprinde cu privirea pe cei care-și luau masa acolo. Majoritatea erau oameni de afaceri de vârstă mijlocie, dar erau și câteva femei cu pălării de primăvară. Îi părea bine că purta costumul turcoaz și cea mai bună bluză. Soarele strălucind pe râu, bogăția inedită dimprejur precum și gustul plăcut al sherryului comandat, toate acestea împreună îi dădeau o stare agreabilă de bine. Și atunci când privirea i se plimba încet prin sala mare, un ospătar părăsi o masă dintrun colț îndepărtat și dispoziția i se schimbă brusc.

– S-a întâmplat ceva, dragă? întrebă bunica ei.

– Nu te uita acum, dar unul din bărbații de la masa din colț este domnul Gilchrist, îi spuse Jenny cu o voce scăzută.

Doamna Shannon sorbi din sherry și apoi privi întâmplător spre colț.

– Care dintre ei? Tânărul cu fața spre noi?

Jenny încuviință din cap.

– Oh, nu-l lăsa să te vadă, bunico; cu puțin noroc, nu mă va observa.

– Nu arată rău. Are un zâmbet deosebit de atrăgător.

– Își caută probabil viitori clienți, spuse Jenny sarcastic.

După ce ospătarul le servi cocteilurile, își schimbă poziția scaunului astfel încât, dacă Simon Gilchrist se uita spre ea, să n-o poată vedea.

În timp ce-și începeau marinata de ananas, doamna Shannon menționă plecarea bărbaților. Jenny se emoționă – o observase deci.

– Bună ziua, domnișoară Shannon , se apropie Simon Gilchrist, cu o licărire amuzată în ochi.

– Bună ziua, răspunse ea distant. Și, pentru că știa că trebuie să-l prezinte:

– Bunico, el e domnul Gilchrist.

– Încântat de cunoștință, doamnă Shannon. Pot să mă așez pentru câteva minute?

– Te rog, răspunse grațios bunica.

– Din fericire, nepoata dumneavoastră are un păr ce iese în evidență, altfel aș fi putut rata ocazia de a-mi cere scuze.

Doamna Shannon părea nedumerită.

– Să vă cereți scuze, domnule Gilchrist?

– Da, pentru deranjul cauzat de construirea casei, zgomotul , de exemplu.

– Oh, înțelegem. Drăguț din partea dumneavoastră că v-ați gândit la noi.

– Sper că nu auziți un limbaj neadecvat, spuse zâmbind. Muncitorii au tendința de a se exprima destul de rudimentar. Dar mă tem că nu pot face nimic în această privință.

Doamna Shannon clipi din ochi

– Jenny ne-a spus că sperați să vă mutați până la sfârșitul verii.

– Dacă totul merge conform programului. Folosesc niște metode noi, ce necesită mai puțin timp decât cele convenționale.

– Da, am auzit că aveți niște idei revoluționare, interveni rece Jenny.

– Este o notă de dezapropare în tonul dumneavoastră, domnișoară Shannon?

Înainte de a putea răspunde, bunica ei o privi mustrător și spuse repede:

– Aveți copii, domnule Gilchrist?

– Nu sunt însurat, îi răspunse el.

Acest lucru o neliniști puțin pe doamna Shannon, dar pe Jenny n-o surprinse.

Îl catalogase deja ca pe un om de carieră ce se amuza cu o serie de iubite decorative. dar care era un egoist prea mare pentru a se implica întro căsătorie. Ceea ce o uimea pe Jenny era că bunica ei putea fi sedusă atât de ușor de șarmul lui evident calculat.

– Îmi închipui că va fi o problemă în găsirea cuiva care să aibă grijă de casă. E greu de găsit pe cineva în orășel, doamnă Shannon?

– Ei bine, majoritatea femeilor de aici care vor să muncească se duc la fabrica turcească de ambalare. Dar,

dacă vreți, pot să spun prin oraș că veți avea nevoie de cineva, se oferi bunica ei.

– Ați putea? Foarte drăguț din partea dumneavoastră. Mă temeam că locuitorii de pe aici vor fi destul de ostili cu străinii, zise el aruncându-i lui Jenny o privire provocatoare. Am întâlnit deja câțiva adversari, dar îndrăznesc să spun că voi supraviețui.

– Oh, cred că în mare parte orășelul este un loc prietenos, spuse voios doamna Shannon, fără să-și dea seama că ultima remarcă fusese întreptată spre nepoata ei.

– Negustătorii sunt întotdeauna încântați când nou-veniții se mută aici. Câțiva din bătrâni sunt predispuși să fie mai degrabă rezervați cu străinii, dar, pe de altă parte, televiziunea a schimbat mentalitățile.

– Este multă viață socială în orășel?

– Nu din cea care v-ar atrage, îl informă suav Jenny.

– Nu? De unde știți? o întrebă.

Reuși să-i susțină privirea.

– E o sesiune săptămânală de bingo și o întâlnire o dată la două săptămâni la centrul pentru tineri al bisericii.

– Trebuie să recunosc că nu sunt un fan al bingo-ului, dar îmi găsesc eu afinități, spuse el cu licărire șireată în ochi.

Lui Jenny nu-i venea să creadă. Avea tupeul de a încerca să flirteze cu ea? Culoarea i se urcă în obraji și se aplecă după geantă, făcându-se că-și caută ceva.

– Am o întâlnire la ora două, așadar trebuie să plec. Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă întâlnesc, doamnă Shannon. Se ridică.

– La revedere ... la revedere, domnișoară Shannon.

Urmărindu-i cu privirea silueta înaltă, bunica spuse:

– Nu înțeleg de ce nu-ți place de el, dragă Jenny. Cred că este un tânăr politicos, deosebit de atrăgător. Ea chicoti brusc: Mă întreb dacă l-a văzut Fenella. Dacă da, nu va trece mult până să se trezească invitat la una din îngrozitoarele petreceri aglomerate ale familiei Warings.

– Cred că el și Fenella ar fi foarte potriviți, spuse Jenny. Și el va ține probabil petreceri; se va auzi zgomotul portierelor de la mașini și al jazzului până târziu în noapte ... și probabil prietenii lui sofisticați vor arunca o privire ciudată,prin gard,la pastorul bătrân de la țară și la familia acestuia.

Duminică, nici James nici mama lui nu participară la slujba de dimineață și Jenny se gândi să-i sune când se întorcea de la biserică. Apoi hotărî că, având în vedere plecarea lui grăbită de joi seara, era mai bine să aștepte s-o caute el. Își petrecu toată ziua de luni dând jos tapetul din dormitorul bunicilor ei. Joi astupă găurile din tencuială și spălă vopseaua pentru a lăsa munca mai plăcută pe miercuri.

Dar miercuri soarele strălucea din nou. Castanii înmuguriseră și doamna Shannon spuse la micul dejun:

– Ce-ar fi să iei astăzi o pauză, draga mea? N-are rost să te grăbești și e o zi prea frumoasă să stai în casă.

– Da, poate ai dreptate, fu de acord Jenny. Cred că am s-o sun pe Sue și s-o întreb dacă e liberă la prânz.

Mai târziu în acea dimineață, luă autobuzul spre oraș și luă prânzul cu Susan Ellis, care îi fusese cea mai bună prietenă în școală.

Câteodată o nedumerea pe Jenny faptul că, atunci când atâtea prietenii din adolescență se pierdeau odată cu sfârșitul școlii, legătura dintre ea și Susan era la fel de puternică, și asta în ciuda faptului că nu se întâlneau frecvent și duceau vieți puțin diferite.

Țineau ce-i drept legătura prin scrisori, dar Jenny simțea că acest lucru, în sinea lui, era remarcabil dat fiind faptul că scrisorile ei către Susan, cu toate că erau trimise regulat, erau oarecum monotone în comparație cu comunicatele fascinante ce ajungeau la casa parohială prin poșta aeriană din locuri dintre cele mai variate și exotice.

Susan ajunse la întâlnire îmbrăcată, după cum avea să afle Jenny, în pantaloni colanți franțuzești, într-o rochie englezească și purta o poșetă de piele din Spania care se asorta cu pantofii belgieni. Își cumpăra haine de prin toată Europa și-i aducea întotdeauna lui Jenny un cadou surpriză. Cu toate că Susan era în Anglia de aproape trei săptămâni – în special în Londra – și cu toate că au mai vorbit la telefon, asta era prima oară când se întâlneau.

Cadoul de bun găsit era de data asta o curea roșie din Barcelona, unde își petrecuse iarna trecută.

– E minunată, Sue. Mulțumesc. Oh, ce bine îmi pare să te văd din nou, spuse Jenny cu căldură.

– Dar nu pentru mult, dragă. Plec pe șaptesprezece.

– Atât de repede? Încotro, de data asta?

– O fată pe care am întâlnit-o vara trecută la Ibiza s-a mutat pe insula Menorca și și-a deschis un butic în Port Mahon. Se pare că îi merge bine și are nevoie de o mână de ajutor, explică Susan. Planul meu de a-mi petrece o vară pe toate insulele baleare și o vară în Madrid și Barcelona îmi merge perfect.

– Ce fel de butic e? Cu suveniruri pentru turiști?, sugeră Jenny

– Nu, cu haine de vacanță, spuse Susan. De fapt, genul de ajutor de care are nevoie Belinda este cineva ca tine. Ce zici, Jenny? Când începe vacanța de vară, de ce n-ai veni la noi o lună jumătate, sau aveți două luni vacanță?

– Șapte săptămâni și jumătate, mai exact. Dar pe patru august o duc cu mașina pe bunica la Derby, la sora ei. Stă o săptămână acolo. Apoi mă duc să le iau pe ea și pe mătușa May, căci vine pe la noi pentru o săptămână, două.

– Nu poate bunicul tău să le aducă?

– Nu, nu-i mai plac drumurile lungi. Merge cu mașina prin parohie, dar traficul greu îl deranjează.

– Nu se poate merge cu trenul?

– S-ar putea, dar este greu:trebuie schimbat trenul de două ori și e mult de așteptat. Nu cred că bunica ar merge dacă ar fi să ia trenul.

– Nu mi se pare corect să nu te bucuri de vacanța de vară din cauza bătrânilor. Depind de tine cam mult, mi se pare.

– Dar eu nu sunt ca tine, Sue, replică Jenny. Nu mă deranjează să stau acasă. Chiar îmi place.

– Cred că la vârsta ta nu e bine, insistă prietena ei. Vei regreta când vei fi măritată și așezată la casa ta.

– La casa mea ... gândi Jenny. Era imposibil s-o convingă pe Susan că ea nu era închisă la prezbiteriu și că trăia acolo de bunăvoie.

– Mai gândește-te, spuse Susan, în timp ce plecau, cu toate că nu spera ca cealaltă fată să se gândească serios la asta. Ar fi fost surprinsă dacă ar fi știut că, pentru prima oară, i-a străpuns împotrivirea prietenei sale. Tot drumul înapoi spre Farthing Green, Jenny s-a gândit la propunere. În orășel, se dădu jos din autobuz, lângă piață, și văzu mașina lui James parcată în curtea de lângă cabinetul veterinar. Din nou, se gândi dacă să intre să-l vadă sau nu. Era o copilărie să fie timidă pentru că o sărutase de noapte bună. Dar, după câteva clipe de ezitare, traversă și se îndreptă spre casă.

În timp ce se apropia de locul de construcție a casei, fu îngrozită să vadă că unul din castanii bătrâni era tăiat. Deja toate ramurile fuseseră tăiate.

Acum, un muncitor tăia la baza trunchiului cenușiu.

Pentru câteva clipe, nu-i venea să-și creadă ochilor. Începu să clocotească de furie. Ce om nesuferit! Asta e mâna lui.Asta era un vandalism crud. Copacul acela avea mai mult de o sută de ani; unul dintre cei mai frumoși copaci din regiune. Și acum este tăiat la comanda lui Simon Gilchrist.

Dintr-o clipă în alta copacul avea să se clatine. Nu putea îndura să vadă una ca asta.Fugi spre casă; în viața ei nu s-a simțit atât de furioasă.

– Bunico? strigă din hol.

Se auzeau voci în sufragerie. Aruncă pachetele pe lada din hol și, cu fața albă și tremurând, intră în sufragerie.

– Oh, bunico, ai văzut ce fac? Omul acela odios! Ți-am spus ... dar n-ai vrut să asculți!

Doamna Shannon folosea ceainicul de argint; pe masă erau cestile transparente Crown Derby, prea valoroase pentru a le folosi în fiecare zi. Era evident o ocazie specială.

– Jenny! Ce s-a întâmplat? exclamă bunica, uimită. Ce om? Despre ce vorbești?

– Cred că nepoata dumneavoastră se referă la mine, doamnă Shannon, se auzi o voce neglijentă din cealaltă parte a camerei. Janny ridică bărbia; ochii îi străluceau.

În fața bibliotecii, cu o carte de ediție rară, stătea bunicul ei. Lângă el era Simon Gilchrist.

– Da, la tine! izbucni furioasă.

Cred că ești ... absolut vrednic de dispreț!

– Ești nepoliticoasă, Jennifer, interveni sever bunicul ei. Domnul Gilchrist este oaspetele nostru. Eu ... .

De afară se auzi o cădere atât de zgomotoasă, încât geamurile zăngăniră puternic. Doamna Shannon suspină încet și rectorul sări, aproape să-i cadă cartea.

– Oh, dragă, ce trăsărire am avut. Doamna Shannon își apăsă pieptul cu mâinile. S-a auzit întocmai ca aeroplanul acela ce s-a prăbușit pe câmp, în timpul războiului.

– A fost copacul. Nu v-a spus domnul Gilchrist? Taie toți castanii noștri dragi. Se uită la el din cealaltă parte a camerei. Vom avea o priveliște mai bună spre galactica lui capodopera arhitecturală, adăugă cu un dispreț glacial.

– Un singur copac, domnișoară Shannon, spuse Simon Gilchrist blând. Și le-am explicat bunicilor tăi motivul pentru care l-am tăiat. Îmi pare rău dacă prăbușirea copacului v-a speriat, doamnă Shannon.

– Nu trebuie să vă scuzați, domnule Gilchrist. Ne-ați avertizat. Dar nu mi-am dat seama ce zgomot asurzitor va face în cădere.

– Nepoata mea este cea care trebuie să-și ceară scuze, adăugă pastorul sever. Comportamentul tău mă uimește, Jennifer.

Tonul lui îi făcu obrajii să ardă.Știa că trebuie să fie foarte supărat pentru că folosea numele ei întreg. De mulți ani nu mai primise o mustrare atât de tăioasă.

– Cred că supărarea domnișoarei Shannon este de înțeles, domnule, spuse Simon Gilchrist împăciuitor. E păcat că acest copac a trebuit să fie doborât dar, după cum spuneam, blochează soarele de amiază. Și sunt destui copaci maturi pe pajiște.Aruncă o privire la fața ofensată și jignită a lui Jenny.

– Îndrăznesc să cred că domnișoara Shannon n-a vrut să fie atât de ... vehementă. Obișnuiam să-mi pierd și eu controlul la vârsta ei.

Urmă o tăcere apăsătoare. Jenny știa că bunicul ei aștepta să-și retragă cuvintele mânioase. Pentru un moment, se revoltă. De ce și-ar cere scuze? Lui nu-i păsa ce părere are despre el. Apoi, uitându-se la fața îngrijorată a bunicii, ezită. Aproape înecându-se cu cuvintele, spuse:

– Îmi pare rău dacă am fost nepoliticoasă. A fost ... un șoc să văd cum cade copacul, dar nu trebuia să-mi pierd cumpătul.

Doamna Shannon răsuflă ușurată.

– Ei bine ... servim niște ceai? Ia loc , te rog, domnule Gilchrist. Vroiam să vă întreb de mult de ce scoateți atât pământ afară? Construiți o pivniță, poate? Avem și noi una, bineînțeles, ca în toate casele mai mari. Dar credeam că nu se mai construiesc.

– Nu, în principiu nu, fu de acord în timp ce se așeza. O pivniță adecvată, rezistentă la umezeală, este considerată prea costisitoare, cu toate că se găsesc des în Europa și în

mai toate casele de lemn din America de Nord. Eu, personal, le consider excelente. În cazul casei mele, pivnița va fi un garaj cu o cămăruță pentru boiler și un spațiu generos pentru depozitare. Multe din casele noi duc lipsă de spațiu și devin aglomerate.

– Problema noastră este exact opusul. Noi avem mult mai mult spațiu decât ne-ar trebui. Ținem foarte mult la casa asta, pentru că am trăit în ea atâta timp, dar acum că am înaintat în vârstă, cred că am locui mai confortabil într-o vilă mică, modernă și plăcută.

– E o cameră foarte frumoasă, spuse el uitându-se prin sufragerie.

– Ah, asta e opera lui Jenny, explică doamna Shannon cu afecțiune. E un copil atât de capabil. Ea a făcut și fețele de scaun.

– Da? Aveți un ochi bun pentru culori domnișoară Shannon. Din cealaltă parte a camerei, Simon Gilchrist o făcu cumva să se uite la el. Voi avea grijă să beneficiez de ajutorul dumneavoastră când îmi voi decora casa.

Impertinența afirmației, mai ales când știa cât de mult îi displăcea persoana lui, o făcu să clocotească de furie din nou. Dar înainte să se gândească la o replică potrivită, el se întoarse spre bunicul ei cu întrebări despre bolta din curtea bisericii.

După ceai, bătrânii îi arătară grădina, iar el nu se mai întoarse în casă.

Seara, după cină, în timp ce Jenny spăla farfuriile, bunica spuse deodată:

– Domnul Gilchrist îmi amintește de un tânăr ce-l cunoscusem înaintea bunicului tău. Îmi amintesc că Charles avea părul închis la culoare și zâmbetul asemenea domnului Gilchrist. Avea o reputație proastă, dar acest lucru îl făcea cumva chiar mai atrăgător.

Jenny nu putu să nu zâmbească.

– N-am știut că ai avut un trecut dubios, bunico.

– N-am avut. Eram prea ocrotită pentru a mă purta nepotrivit. Dar a fost un moment când cred că Charles vroia să mă sărute, dacă nu eram atât de lașă și nu fugeam de el. Cred că eram îndrăgostită de el și cred că și lui îi plăcea de mine. Dar, chiar dacă mă cerea în căsătorie, părinții mei n-ar fi fost niciodată de acord. Și, când l-am întâlnit pe John, mi-am dat seama că sentimentele pentru Charles nu fuseseră decât o pasiune prostească. Dar trebuie să recunosc că au existat momente când dorisem să-l fi lăsat pe Charles să mă sărute, doar o singură dată.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Ei, probabil s-a dus la naiba, cum se spunea pe atunci.

– Poate chiar te-a iubit cu adevărat.

– Mă îndoiesc, dragă. Era un fustangiu înnăscut. Vrăjirea tinerelor sensibile era hobbyul lui. Ah, mi-am amintit! Poți să treci pe la doamna Langdon să-i duci ghemurile astea de tricotat. Vroiam să o sun când a venit domnul Gilchrist și

am uitat de ele. Știu că le așteaptă, ca să termine cuvertura roșie.

Familia Langdon locuia într-una din casele înalte, în stil georgian, la sud de pajiștea verde. Ușile din față ale caselor aveau ieșire la stradă, dar casele aveau, în spate, grădini lungi ce dădeau în Poteca Grajdului. Jenny intră prin spate găsind-o pe doamna Langdon pe scaun, sub un dud, bucurându-se de apusul soarelui.

– Ce faci, dragă Jenny? Vrei niște bomboane de ciocolată? Sora mea a trimis cutia asta mare de ziua mea. Ia una. Jenny îi explică de ce venise și vorbiră câteva minute despre târgul ce avea să urmeze, când bătrâna schimbă brusc subiectul:

– Jenny, tu și James v-ați certat?

– Nu, de ce să ne certăm?

Doamna Langdon oftă și-și așează perna la spate.

– Draga mea, îmi e puțin greu. Nu vreau să fiu una din acele mame care se amestecă în treburile tinerilor, dar mă îngrijorez când James se poartă atât de ciudat. M-am gândit că poate ați avut o mică dispută. Dar, dacă nu-i așa, înseamnă că altceva îl supără.

– De când m-a dus la film, nu l-am mai văzut. Poate muncește prea mult.

– Da, a fost ocupat zilele astea, însă sunt sigură că nu e iritat numai din cauza oboselii.Nici nu se uită la ce mănâncă și-l aud plimbându-se prin cameră toată noaptea.

Jenny se îmbujoră puțin și-și înclină capul, netezind bucata de staniol de la bomboane.

– Poate e din cauza primăverii. Mulți oameni se simt neliniștiți și agitați în perioada asta, nu credeți?

– Mai ales dacă sunt îndrăgostiți, completă rece doamna Langdon.

– James e îndrăgostit? o privi neliniștită Jenny.

– Credeam că răspunsul îl știi tu, draga mea.

Văzând culoarea din obrajii lui Jenny, continuă repede:

– Poate n-ar trebui să spun asta, însă trebuie să știi – toți cred că voi aveți deja o "înțelegere", dragă Jenny. Dacă e așa – și nimic nu m-ar bucura mai mult – nu crezi că ar fi timpul să faceți relația oficială? Nu știu cât de mult ții la el, însă sunt sigură că ți-e devotat și-i lipsește curajul să-ți spună. Oamenii nu-și dau seama, dar el e conștient de șchiopătatul și de cicatricea lui.

– Știu, murmură Jenny.

– Și atunci, poate dacă l-ai încuraja ... sugeră, cu un gest, mama lui.

Înainte de a-i răspunde, James ieși din casă și se îndreptă spre ele aducând o cutie de bere și niște mâncare pe o tavă.

– Ai trecut, în sfârșit, pe la noi.

Salut, Jenny. Se aplecă să o sărute pe mama lui și se așeză pe un scaun

– Bună, James, spuse Jenny, incapabilă să-l privească.

– Ai scos vaca din șanț? întrebă doamna Langdon.

– Da, după mult efort. James își întinse picioarele și începu să mănânce o pulpă de pui rece.

– Ce cald e. Sper că valul ăsta de căldură va fi partea noastră mică de vară, ca anul trecut.

Jenny își zise că vorbea absolut normal. Când, după o jumătate de oră, spuse că trebuie să se ducă acasă, James se oferi să o conducă.

– Oh, nu te deranja, te rog.

– Nu-i nici un deranj, chiar mi-ar face plăcere. Pe mai târziu, mamă.

Jenny nu și-a închipuit vreodată că ar fi putut să fie, pentru atâta timp, stingherită de James. Dar în timp ce se urcau în mașină, era foarte tensionată.

– Despre ce vorbeați, tu și mama, atunci când m-am întors?

– Despre nimic deosebit ... de târgul ce se organizează și lucruri d-astea. Spunea că nu prea ești în apele tale în ultimul timp.

James nu răspunse și, în câteva minute, ajunseră la casa parohială. După care opri motorul și se întoarse spre ea:

– Da, știu. Vrei să știi de ce?

Lui Jenny i se făcu frică. Știa, aproape sigur, ce vroia să-i spună și nu știa cum să-l oprească. Nu, încă nu, e prea devreme. Încă nu, se gândea agitată.

– Cred ... cred că ai muncit prea mult. Ai nevoie de o vacanță, se bâlbâi ea.

– Nu te prosti. Am nevoie de tine.

În fața oricui ce-ar fi putut trece prin fața casei parohiale, o luă în brațe și o sărută. La început era ca celălalt sărut, tandru și afectuos, apoi simți un fior ce trece prin el – buzele lui erau pătimașe și arzătoare. Când îi dădu drumul din brațe, era palid și respira greu.

– Îmi pare rău, dar – oh, Jenny, te iubesc. Te căsătorești cu mine, nu-i așa, scumpa mea?

– Oh, James ... nu știu.

Era atât de surprins de parcă ar fi luat o palmă.

Se uita pe geam, netezindu-și nervoasă fusta.

– Nu știu, James, repetă.

Acum o atingea, dar îl simțea tensionat.

– E din cauza piciorului, ori a cicatricei?

– Nu vorbi prostii. Bineînțeles că nu.

– Am luat de bun faptul că nu-ți pasă de asta, spuse încet, atingându-și obrazul.

– Știi bine că nu-mi pasă.

Înspăimântată la gândul că el ar putea să se gândească la așa ceva, îi mângâie afectuoas cicatricea.

Îi luă palma în mâini si o sărută.

– Care e motivul, atunci? întrebă încet.

Ea ezită.

– Cred că datorită faptului că nu m-am gândit niciodată la căsătorie, decât ca fiind undeva în viitor.

– Dar trebuie să știi dacă mă iubești sau nu.

– Nu sunt sigură, răspunse tristă. E greu de explicat. Într-un fel ... te iubesc. Dar nu știu dacă sunt îndrăgostită de tine. Întotdeauna am ținut la tine foarte mult.

– Ți-a plăcut când te-am sărutat, nu-i așa?

– Da, mi-a plăcut, fu ea sinceră. Dar oamenilor le poate place să se sărute fără să fie îndrăgostiți, nu-i așa? N-am mai sărutat pe nimeni altcineva, așa că ... n-am cu ce să compar.

– Oh, Jenny, cât de dulce și de amuzantă ești. Să ai cu ce să compari ... . Sper să n-ai vreodată, zâmbi James.

– Nu râde de mine. Vorbesc serios. Sincer, nu știu cu adevărat ce simt, se îngrijoră ea.

– Ei bine, gândește-te, te rog! Trebuie să recunosc că nici eu nu mi-am dat seama decât acum câteva săptămâni. M-a ... izbit într-o zi. A fost amuzant, eram în cabinetul veterinar și mă uitam pe geam când trecură Margaret și Bob Jones, cu căruciorul lor de copii. Deodată mi-am dorit să am și eu o soție și un copil, ca Bob. Primul meu gând ai fost tu.

– Oh, James! Avu un impuls să-l ia în brațe și să spună " Te iubesc, bineînțeles că te iubesc." Dar o îndoială, adânc ascunsă în ea, o opri.

– Deci, te vei gândi? întrebă iarăși James.

Ea încuviință din cap și ieși repede din mașină.

– Să nu-ți ia prea mult, iubito. Noapte bună.

Capitolul 3

Timp de câteva zile Jenny numai la asta se gândi dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai nehotărâtă devenea. Acum ea era cea care nu se uita la ce mănâncă și care se plimba prin cameră până târziu în noapte.

Într-o dimineață, telefonă Fenella:

– Dăm o mică petrecere în seara asta. Vrei să vii?

Jenny ezită înainte să accepte. Mama Fenellei se autointitulase conducătoare a "societății" din Farthing Green – dacă se poate numi așa un mic grup de femei, care dădeau pe rând petreceri cu cocteiluri și jocuri de bridge. Ea nu se simțea bine la astfel de petreceri, dar cel puțin mâncarea era bună și avea ocazia să poarte o rochie albastră făcută în ianuarie, fără să-o poarte încă.

– Da, aș vrea să vin.

Mulțumesc pentru invitație, Fenella. La ce oră?

– Pe la șapte. Nu te îmbrăca elegant, va fi ceva simplu. Ne vedem diseară, deci.

În timp ce Fenella închise, Jenny zâmbi. " Ceva simplu" însemna că doamna Waring și fiica sa se îmbrăcau strălucitor și se așteptau ca invitații să nu le facă concurență.

După prânz, se spălă pe cap și se uscă afară, în soarele de aprilie. Această perioadă a anului îi plăcea cel mai mult, când totul se pregătea să iasă la viață, și, în curând, va fi destul de cald pentru a lua ceaiul în grădină și a dormi cu ferestrele larg deschise.

Ceasul din turnul bisercii bătu ora șapte când plecă spre casa familiei Waring, la celălalt capăt al orașului. Punea la poștă niște scrisori de ale bunicului, când se auzi un claxon. Privi în spate și-l văzu pe James dându-se jos din mașină. În timp ce se apropia, Jenny se simți tensionată.

– Încotro, așa de elegant îmbrăcată?

– Familia Waring dă o petrecere. Am crezut că tu și mama ta veți fi acolo, spuse ea încercând să pară nestingherită, dar se înroși.

– Ne-au invitat, dar mama nu s-a simțit bine săptămâna asta și eu, după cum vezi, tocmai am terminat lucrul. Aș fi venit, însă am avut o zi obositoare. S-ar termina jumătate din petrecere până aș fi eu gata, deci cred că fac o baie, mănânc ceva și mă culc devreme.

– Nu cred că pierzi ceva. Îmi pare rău că mama ta nu se simte bine. Dacă nu eram ocupată cu decoratul, treceam pe la ea. Probabil am să vin mâine, spuse Jenny.

– Da, te rog, este întodeauna bucuroasă să te vadă. James se uita în jos, la pantofii lui murdari, și Jenny încerca în zadar să găsească ceva să spună.

– Ei bine, nu vreau să te reții. Petrecere plăcută, spuse în cele din urmă.

Când ajunse, erau deja câteva mașini parcate în fața casei. Ușa i-o deschise Elsie Bagley. Ea ajuta familia Waring cu treburile casnice.

– Oh, dumneavoastră sunteți, domnișoară Jenny. Hainele se pun în dormitorul doamnei W. Știți drumul, nu? Coborând vocea, spuse:

– Domnișoara Fenella nu a coborât încă. Vine noul ei prieten, deci se pregătește deosebit.

Jenny își lăsă haina și se îndreptă spre dormitorul Fenellei. Invitată înăuntru, o găsi la masa de toaletă, făcându-și machiajul, îmbrăcată numai în lenjerie intimă.

– Termin repede, spuse peste umăr. Au ajuns toți?

– Nu, numai jumătate, cred. Câți vin? Jenny stătea pe marginea patului, admirând perfecțiunea spatelui auriu al Fenellei. Ca majoritatea brunetelor, avea pielea măslinie și, cu ajutorul frecventării solarului tot timpul anului, arăta întotdeauna de parcă s-ar fi întors din croazieră, ori din vacanță de schi.

– Cam treizeci, dar majoritatea sunt cunoștințe ale mamei. Ce rochie drăguță ... făcută de tine acasă, nu?

– Da, e destul de reușită, având în vedere că m-a costat doar trei lire. Tu în ce te îmbraci?

Fenella merse spre dulap și scoase un taior cu fustă croșetat, de culoare argintie.

– Asta.

Când și-l puse, Jenny spuse sincer:

– E fermecător.

Ar fi vrut să aibă și ea încrederea de sine pentru a purta extremele elegante ale modei.

În timp ce coborau, se auzi soneria. Fenella deschise și întâmpină grupul de invitați. Jenny, privind prin fereastra din hol, fu surprinsă să-l vadă pe Simon Gilchrist venind spre ușă. Cum ajunsese el să fie invitat? se mira, consternată. Apoi își aminti aluzia lui Elsie la " noul prieten" și remarca bunicii, că nu va dura mult până va fi atras spre cercul de prieteni al familiei Waring.

Jenny nu o văzu pe Fenella când îl întâmpină, pentru că se retrase în sufragerie, alăturându-se unei conversații cu doi prieteni de-ai bunicului. Dar o văzu când îl aduse în cameră și-l prezentă părinților; după modul strălucitor în care o făcea, era limpede că avea de gând să facă o cucerire.

Sufrageria familiei Waring îi amintea întotdeauna lui Jenny de etalarea în vitrină a mobilei celei mai scumpe din magazinul orașului; era la fel de impersonală ca o cameră

scumpă de hotel. Cu treizeci de oameni înghesuiți în ea, majoritatea cu țigări aprinse, din ce în ce mai animați o dată cu trecerea lui Elsie cu tava plină de băuturi – aerul din cameră deveni îmbâcsit și greu. Observă că începe să o doară capul și-i era greu să se concentreze asupra discuțiilor când gândul îi era la James. Încerca, în același timp, ca Simon Gilchrist să n-o observe.

Din fericire, acest lucru nu era prea dificil deoarece, el fiind mai înalt cu un cap decât oricare invitat, era ușor să-l urmărească prudent cu privirea și să se îndepărteze discret dacă părea să vină în direcția ei.

Se așeză masa și Jenny merse cu patronul service-ului auto și cu soția lui. Apoi, în timp ce oamenii se adunară în jurul mesei, rămase deoparte și se strecură printre perdelele grele de catifea, deschizând ușa ce ducea spre o mică seră.

Era probabil nepoliticos, își făcu ea reproșuri. Dar nu era nimeni să-i simtă lipsa și chiar trebuia să plece pentru zece minute din vacarmul acela de voci.

Lumina lunii strălucea prin acoperișul de sticlă, oferindu-i destulă lumină pentru a-și savura gustările alese. Relaxându-se în scaunul de răchită, mușcă din pateul crocant umplut cu o cremă delicioasă de crevete. Dar nu rămase retrasă mai mult de câteva minute, când perdelele se dădură la o parte și cineva intră în seră.

– Bună seara.

Pot să stau cu tine, sau ai venit aici pentru că te simți singuratică? întrebă Simon Gilchrist când închise ușa de siclă în spatele lui.

– Era prea cald.

– Da, e foarte aglomerat acolo. Se așeză pe scaunul de lângă ea. Își adusese un pahar de băutură, dar nu și mâncare.

Considerându-i prezența inoportună și întrebându-se de ce o urmărise -probabil o văzuse strecurându-se printre perdele și a venit intenționat după ea – Jenny spuse:

– O cunoști de mult pe Fenella?

Știa că n-o cunoscuse de mult și n-o interesa cum s-au întâlnit, dar era primul lucru ce-i venise în minte.

– Am întâlnit-o la poștă, acum câteva zile. Ea știa, se pare, cine sunt și m-a invitat să cunosc câțiva din locuitorii orașului, explică el.

– Atunci, n-ar trebui să circuli?

– Cred că deja am făcut cunoștință cu toți. Tot în defensivă, Jenny Firebrand? se amuză el. Păcat. Vroiam să te felicit pentru rochia fermecătoare pe care o porți.

Folosirea întâmplătoare a numelui ei mic – forma diminutivă, de altfel – o făcu pe Jenny furioasă.

– Mă copleșiți, domnule Gilchrist, accentuă ea glacial.

Râse zgomotos.

– Ei, haide, chiar sunt un căpcăun? Gândește-te că putea fi mai rău.

– Ce vrei să spui?

– Dacă locul era cumpărat de o firmă, atunci ar fi ras toată aria și ar fi construit vreo șase vile pătrățoase, de cel mai prost gust. Atunci, ai fi avut într-adevăr de ce să te plângi.

– N-ar fi fost permis una ca asta, replică ea convinsă.

– Dimpotrivă; se întâmplă să știu că un astfel de proiect a fost de fapt dezbătut. Nu s-a ajuns la nici un rezultat din cauza unor piedici de ordin tehnic, dar te asigur că se putea întâmpla. Deci, nu crezi că ar fi rezonabil din partea ta să te împaci cu venirea mea, ca un rău mai mic?

– Te supără opinia mea adversă? îl întrebă suav

– Nu foarte mult. În profesia mea, prejudecățile sunt des întâlnite dar, în mod obișnuit, nu dau peste conservatorism extrem în rândul tinerilor. De obicei, bătrânii sunt cei care se împotrivesc noutății.

– Este un argument ilogic. Tot orașul este un talmeș-balmeș arhitectural. Biserica este din secolul al șaisprezecelea, casele sunt, în principal, în stil georgian și parohia este victoriană. Pari să fii de acord cu amestecătura existentă. De ce ai exclude un element din secolul douăzeci?

Înainte de a-i răspunde, ușa se deschise din nou și apăru Fenella.

– Oh, aici erai, Simon. Nu știam unde puteai fi. N-a mai spus: " Ce cauți aici cu Jenny?", dar era sigură că asta gândea.

Simon se ridică, dar Fenella adăugă:

– Nu te ridica. Stau și eu cu voi. Nu cred că ar trebui să spun dar, după ce am stat în Londra, găsesc petrecerile mamei destul de obositoare. Toți sunt atât de provinciali aici. Cred că Farthing Green e centrul universului. Despre ce vorbeați voi doi? Nu era ceva ... privat, nu?

– Despre un controversă locală, spuse el.

– Fascinant. Care dintre ele?

– Cea a "casei domnului Gilchrist". Domnișoara Shannon este convinsă că "pătez" peisajul.

– Da? Eu cred că arată fantastic. Chiar sper să fiu aici când dai petrecerea de casă nouă. Dar agentul meu m-a sunat azi-dimineață în legătură cu un serial TV ce începe în toamnă și s-ar putea să fiu la Londra. Când te aștepți să fie terminată casa, Simon? întrebă Fenella.

– Înainte de sfârșitul verii. Dacă era o construcție obișnuită, n-ar fi fost locuibilă până la sfârșitul lunii octombrie. Dar designul și faptul că folosesc mână de lucru directă, ar trebui să grăbească lucrurile considerabil.

Se discută apoi despre vacanțe. Fenella și părinții ei plecau întotdeauna în afara țării. Se pare că și Simon Gilchrist. Pentru un timp, deci, Jenny fu exclusă din conversație – de aceea, poate, Fenella condusese discuția spre acest subiect.

Dar acum, după ce spuse că supravegherea casei l-ar împiedica să plece în acest an, Simon adăugă:

– Aș putea să-mi fac timp pentru un weekend la Casa Albă.

La cele spuse, Jenny, care se gândea cum să se scuze și să-i lase singuri, exclamă:

– Casa Albă? Te referi la hotelul din Herm?

– Da, îl cunoști?

– Numai din afară. N-am stat niciodată acolo.

– N-am știut că tu și părinții tăi ați fost vreodată în străinătate, spuse Fenella, de parcă ar fi bănuit-o că ar fi inventat ceva pentru a nu fi lăsată în afara conversației.

– Herm nu este în străinătate. Este una din insulele Canalului, spuse Jenny.

– Oh, înțeleg, Da, acum îmi amintesc. Ai fost într-o excursie cu reducere la Guernsey, acum câțiva ani, nu-i așa?

– Da, și din Guernsey am făcut o excursie de o zi în Sark și de două sau trei zile la Herm. Știa că aluzia Fenellei la "reducere" era la fel de calculată ca remarca de mai devreme asupra rochiei " făcută în casă". Dar asemenea remarce ironice nu aveau efecte asupra lui Jenny; ele pot umili genul de persoane precum Fenella și mama ei, care judecă totul după cât de mult costă.

– Cum ți-a plăcut Sark? întrebă Simon Gilchrist.

– Din păcate, vremea nu era prea bună în ziua când am ajuns acolo, deci nu ne-a făcut o impresie bună. Am preferat Herm.

– Sark e foarte frumos.

Dar, ca și tine, mi-a plăcut mai mult Herm, spuse el. Bunicii mei au ieșit la pensie în Guernsey. Mulți ani, eu și sora mea am petrecut majoritatea vacanțelor de vară cu ei.

– Îndrăznesc să spun că insulele Canalului sunt foarte drăguțe, dar prefer insule ca Majorca, unde poți fi sigur de vreme frumoasă, spuse Fenella.

– E un avantaj, sunt de acord, dar te poți simți bine și fără soare, remarcă Simon Gilchrist. Acum câțiva ani, am petrecut o săptămână ploioasă dar agreabilă într-un loc numit Les Eyzies, în regiunea Perigord a Franței.

– Da? Care sunt punctele de atracție?

– Desene preistorice și adăposturi în stâncă. Acolo sunt Muzeul Național de Istorie și câteva peșteri pline de cristale ciudate.

– Mă tem că nu mi-ar plăcea, spuse Fenella. Urăsc locurile subterane, umede și întunecate.

– Este și Lascaux în acea zonă?, întrebă Jennifer.

– Da, este.

– Oh, aș vrea să-i spui și bunicului. E pasionat de preistorie. Regretă imediat că lăsase garda jos și își căută batista, lăsată în buzunarul hainei albe, un pretext cam slab pentru a pleca. Plecă de la petrecere cât de repede putu și, în drum spre casă, gândurile i s-au întors la propunerea Susanei Ellis de a petrece vara în Spania. Poate ar fi o idee bună să petreacă câteva săptămâni departe de Farthing Green, să vadă viața dintr-o perspectivă nouă.

Ce nu știa Susan era că, într-un fel, prietena ei rămasă acasă era mai umblată prin lume decât ea. Tatăl lui Jenny fusese în Ministerul Afacerilor Externe. Jenny fusese născută în Washington D.C., învățase să meargă în Africa de Sud și să scrie și să citească în Italia. Erau cu serviciul la Roma când părinții ei veniseră în Anglia pentru Crăciun și muriseră acolo. Jenny nu fusese cu ei în acea zi, pentru că era răcită. În schimb, își petrecuse după-amiaza făcând figurine de hârtie. Cu puțin înainte de servirea ceaiului, polițistul regional adusese teribila vestea că fiul și nora pastorului au fost uciși într-un accident, într-o intersecție, la ieșirea din orășel.

Acum, după mulți ani, Jenny putu să vadă o consolare în pierderea lor, împreună: din ce i-au spus bunicii și din amintirile ei, era sigură că Peter și Cathy Shannon fuseseră atât de fericiți împreună, încât mâhnirea ei din copilărie n-ar fi fost nimic în comparație cu suferința simțită de oricare dintre ei dacă erau despărțiți unul de celălalt.

– Copiii cresc departe de părinții lor. Este normal și natural, îi spusese odată bunicul. Dar soțul și soția cresc împreună și devin inseparabili.

Gândurile o conduseră spre propria-i căsătorie. Nu era nici pe departe mai sigură dacă ea și James pot atinge acea stare minunată de unitate armonioasă decât fusese în noaptea cererii în căsătorie. Se simțea chiar mai puțin sigură.

***

Într-o seară, aștepta autobuzul când văzu un Jaguar argintiu apropiindu-se. Se întoarse repede cu spatele la tradă, sperând ca șoferul să n-o vadă. Dar mașina încetini și se opri lângă ea; șoferul claxonă pentru a-i atrage atenția. Forțată să se întoarcă spre el, Jennifer căuta febril o scuză ca să nu meargă cu el. Dar nu găsi nici una.

– Urcă, domnișoară Shannon. Avem același drum, spuse Simon Gilchrist aplecându-se pentru a-i deschide portiera.

– Foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse ea urcându-se lângă el.

– Nu-i nici un deranj. Speram să ne întâlnim pentru a-ți vorbi. Se uită în oglinda retrovizoare așteptând câteva mașini și o camionetă să treacă înainte să pornească.

– Despre ce?

– Nu mă placi, nu-i așa? Îi aruncă o privire și văzu un licăr de amuzament în ochii lui.

– Nici nu vă cunosc, domnule Gilchrist.

– Este pentru că nu mă poți ierta că am tăiat fagul? Sau este unul din acele antagonisme instinctive?

Pentru o clipă, Jenny respiră greu și își simți obrajii arzând. În cele din urmă, zise:

– După cum ți-am spus deja, nu cred că îmbunătățești imaginea orașului aruncând o casă ultramodernă în mijlocul lui.

– Nu chiar în mijloc, îi răspunse cu blândețe.

– Ei bine, oriunde în oraș. Vechiul și noul pur și simplu nu se amestecă.

– Pot – dacă sunt cele mai bune din genul lor. Să înțeleg că gusturile tale se îndreaptă spre susținerea epocii tudoriene, domnișoară Shannon?

– Deloc, replică ascuțit. Numai că nu cred că un oraș pitoresc este locul potrivit pentru un ... acvariu preamărit. Îmi pare rău dacă sună nepoliticos, dar e un lucru în care cred cu adevărat.

– Evident. Dar de unde știi că va arăta ca un acvariu?

– Asta am auzit.

– Și, din cât m-ai cunoscut, poți crede ușor asta.

Jenny își mușcă buza și nu spuse nimic.

Au condus câțiva kilometri în tăcere, apoi el spuse:

– Să înțeleg că lucrezi în oraș. Ce slujbă ai, domnișoară Shannon?

– Sunt educatoare.

– La o grădiniță de stat?

– Nu, la una particulară.

– Pe unde este? întrebă el.

Jenny ii spuse. Era sigură că nu-l interesa și ar fi vrut să nu mai facă această conversație de dragul politeții.

Drumul până acasă nu i s-a părut niciodată mai lung.

El îi oferi o țigară.

– Nu mulțumesc, nu fumez.

Își aprinse una pentru el, cu bricheta de mașină. Uitându-se la el în timp ce folosea bricheta, ii trecu prin minte că are mâini frumoase. Apoi, fiindcă nu vroia să admire altceva la el, își întoarse capul și se uită pe fereastră.

În apropierea orașului, un băiețel sări prin gardul viu din fața lor și făcea semne disperate de oprire.

– E Billy Hunter, spuse Jenny.

– Ce s-a întâmplat Billy? întrebă ea lăsând geamul în jos

– Oh, domnișoară, veniți repede. Bert a căzut de pe stâncă și cred că e mort. Băiatul începu să plângă în hohote.

Marginea unei cariere de piatră era locul favorit de joacă al copiilor localnici. Îl văzură pe Bert zăcând nemișcat.

– Nu-ți face griji, Billy. Cu siguranță, nu e mort îl încurajă el pe copil. Uite, își revine.

Se pare că singura rană a lui Bert fusese lovitura la cap ce-l lăsase inconștient.

Nu părea să aibă vreun os rupt.

Cu o ușurință ce o surprinse pe Jenny – Bert era, la cei zece ani ai săi, destul de solid – Simon îl cără deasupra carierei de piatră, dincolo de câmp, spre drum.

– Nu știu dacă doamna Bagley este încă acasă. E văduvă și lucrează la fabrica de ciocolată din oraș, spuse Jenny, întimp ce-l duceau pe Bert acasă. Simon, la vila Willow, îl

trimise după doctor pe Billy sau, dacă nu era acolo, după asistentă.

– Cred că băiatul va trebui să se ducă la spital să i se facă o tomografie spuse el în timp ce Jenny găsi cheia sub un ghiveci cu mușcate și-l așeză pe Bert pe canapea.

După câteva minute, se întoarse și Billy cu doctorul.

– Bine că m-ați prins. Tocmai plecam spre o naștere, deci nu pot să stau mult.

După o examinare rapidă a băiatului, care era încă uluit și palid, confirmă necesitatea unei tomografii.

– Voi chema imediat o ambulanță. Rămâi tu cu el, Jenny, până ajunge sau până când vine mama lui. Îmi pare rău că nu pot să rămân eu, dar doamna Barnes e pe cale să nască. E primul ei copil, așadar poate nu se naște până la miezul nopții, dar niciodată nu poți fi sigur.

Cel mai apropiat spital era la șase mile depărtare vest de Farthing Green. Nu a durat mult și ambulanța sosi, iar Bert fu pus în ea, privit de o mică mulțime formată din vecini și trecători.

– Nu e nevoie să așteptați, domnule Gilchrist, spuse Jenny când ambulanța se îndepărtase.

– Mama băiatului va dori să meargă la spital. O s-o conduc acolo, spuse acesta. Hai să facem un ceai, vrei? În circumstanțele date, nu cred că doamna Bagley se va supăra. La ce oră ajunge acasă de obicei?

– Cu autobuzul de ora șase, cred.

Va fi extrem de supărată, biata femeie. Bert e tot ceea ce are, acum.

– Nu-ți face griji. Cred că are doar o contuzie. Va fi probabil înapoi la locul de joacă până la sfârșitul săptămânii. Unde crezi că ține ceaiul? întrebă, uitându-se prin bucătărie.

Jenny găsi cutiuța de ceai și puse ibricul pe foc.

– Aici e destul de pitoresc, dar sunt sigur că n-ai vrea să locuiești aici, remarcă el în timp ce așteptau să fiarbă apa.

– Nu, e destul de cenușiu, fu ea de acord

– Și probabil majoritatea caselor ce alcătuiesc "frumosul oraș pitoresc" nu sunt mai bune, cel puțin în privința comodității și confortului. Chiar și casa parohială doar arată bine. Pun pariu că iarna este ca o casă de gheață, și bucătăria e din secolul al nouăsprezecilea.

– Nu chiar. Avem un aragaz modern, dar este o casă friguroasă și accesul dintre camere nu se face atât de ușor.

– Cu toate astea, ești împotriva faptului că eu construiesc o casă complet utilată modern.

– Asta pentru că toate casele moderne pot fi ideale înăuntru, dar întotdeauna arată groaznic în exterior. Acoperișurile acelea plate cu rezervoare de apă deasupra.

Deodată se opri. Apoi, după o scurtă ezitare, spuse:

– Uite, nu vom fi niciodată de acord, dar nu vreau să mă cert cu tine când l-ai ajutat atât de mult pe Bert. Deci facem un armisițiu, domnișoară Shannon?

Îi întinse mâna și spuse:

– Da, presupun că da ... și toți de pe aici îmi spun Jenny.

Degetele lui le-a strâns ferm pe ale lui Jenny, apoi venea doamna Bagley.La ceva timp după ora nouă, Jenny traversa holul când telefonul sună. Se așeză pe cuvertura de pe cufăr și ridică receptorul.

– Farthing Green, 181.

– Jenny? Sunt Simon Gilchrist. Am crezut că ai vrea să știi că tomografia tânărului Bert n-a arătat nimic grav, dar îl țin sub observație pentru câteva zile.

– Oh, ce ușurare. Cum se simte acum doamna Bagley? S-a liniștit?

– Da, a stat cu băiatul ceva timp după care am dus-o acasă; o vecină va sta cu ea.

– Mulțumesc că m-ai sunat. Foarte drăguț din partea ta că te-ai gândit.

– Nu sunt chiar atât de crud. Noapte bună, Jenny.

– Noapte bună ... ezită să adauge " Simon",dar înainte să spună, închisese.

Capitolul 4

Vinerea următoare, James sună și-i propuse lui Jenny să meargă duminică la un picnic. Dar sâmbătă, vremea bună s-a schimbat.Înainte să se ducă la biserică duminică, Jenny l-a sunat pe James să-l întrebe dacă avea vreun plan alternativ pentru după-amiază. Cumva spre ușurarea lui Jenny, James spuse că mama lui nu se simte bine și că ar fi mai bine dacă ar anula picnicul.

– Oh, – pot să ajut cu ceva?

– Nu, nu cred, mulțumesc. Te sun eu săptămâna viitoare. Scuze pentru picnic. După prânz, doamna Shannon urcă să se odihnească și pastorul plecă la școala de duminică. Jenny spălă vasele și se gândea dacă să facă o prăjitură, să brodeze sau să termine o carte deloc interesantă.

Ieșind afară să dea niște resturi la păsări, privi spre locul de construcție al casei și văzu un bărbat înalt mișcându-se dincolo de gard.Intră repede în bucătărie. Simți cum îi bătea inima.

Douăzeci de minute mai târziu, în papuci dar cu un tricou mult mai prezentabil decât cel obișnuit, se duse să lucreze în grădină. După câteva minute, se auzi un fluierat din spatele ei. Merse prin iarba udă spre gard.

– Bună. Ce zi posomorâtă.

Pentru orima oară decând îl știa, Simon nu purta unul din costumele lui impecabile. Astăzi era într-un pulover gri și pantaloni dungați, cu niște tenișI.

– Hai să vezi cum merge construcția acvariului ... Sau ești prea ocupată?

– Vin pe la stejar, spuse ea râzând.

Picături de ploaie căzuseră de pe frunze făcând ramura copacului ce atârna peste gard alunecoasă în anumite locuri. Jenny alunecă și, în ciuda faptului că distanța până la pământ era mică, dacă Simon n-ar fi prins-o putea să cadă destul de rău.

Pentru o clipă, fu lipită de pieptul lui, apoi o lăsă jos și-i dădu drumul.

– Mulțumesc, spuse ea, puțin tulburată.

– Vrei să te ștergi pe mâini? Îi oferi o batistă impecabilă. Dădu din cap că nu și își căuta batista ei mai mică.

– Sunt prea bătrână pentru a mă mai cățăra pe copaci.

Ar fi trebuit să ocolesc pe drum.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și unu, în toamnă.

Mergeau spre locul unde casa începuse deja să prindă formă; terenul era înnămolit.

– Ai grijă să nu aluneci; Simon o prinse de mână.

Începu plouă cu picături mari.

– Cred că o să înceapă o ploaie torențială. Hai să te adăpostești în casă la noi până se termină, propuse Jenny.

Au ajuns la adăpostul verandei presbiteriului cu câteva clipe înainte să înceapă potopul, Simon oprindu-se între timp să-și ia o pereche de pantofi din mașină. După ce își dădu jos tenești, punându-și pantofii, ea îl conduse spre bucătărie.

– Cine ar fi crezut acum câteva săptămâni că vom sta aici așa de amical? spuse Simon după un timp. Ploaia se prelingea încă pe geam, iar Jenny făcea cafea, în timp ce Simon stătea într-un scaun de răchită, picior peste picior, cu o țigară între degete.

– Cine, într-adevăr? Spune-mi, cum e să fii arhitect? Cum ai început? Ești specializat numai în construcția de case sau și în altceva?

– Pentru cantitatea de muncă depusă, casele private nu sunt, din păcate, o afacere rentabilă. Casele îmi oferă cea mai mare satisfacție, dar construirea de magazine, fabrici și garaje îmi aduce mai mulți bani. Casele sunt cireașa de pe tort.

Vorbi timp de aproape o oră și Jenny era fascinată – adesea amuzată -– de caracterizările oamenilor care îi ceruseră serviciile. Târziu și-a dat seama că, în timp ce ea învățase multe despre complexitatea arhitecturii, Simon nu-i împărtășise nimic despre el.

Apoi, bunica ei coborî scările și, câteva minute după aceea, Simon se uită la ceas și spuse că trebuie să plece.

– Am crezut că nu-ți place domnul Gilchrist, dragă? remarcă doamna Shannon după ce Jenny îl conduse pe acesta.

– Ei bine, bunicul a avut dreptate: aparențele înșală, se înroși ușor Jenny.

Mai târziu, singură în camera ei, se uita pe fereastră și privea casa lui Simon. Ce se întâmplase cu ea? A început prin a-l detesta și cu toate acestea, în această după-amiază, căutase cu tot dinadinsul compania lui. Își pusese chiar puloverul cel mai bun și își făcuse buzele. Era normal să-și revizuiască prima opinie despre el după incidentul cu Bert Bagley, dar acum ajungea în cealaltă extremă.

***

În timpul săptămânii următoare, doamna Langdon se internă într-o clinică privată din oraș pentru odihnă

completă și câteva teste medicale. Bineînțeles, James o vizita în fiecare seară, iar Jenny îl văzu numai câteva minute într-o dimineață pe când aștepta autobuzul spre serviciu. Arăta obosit și îngrijorat. Din fericire, mama lui avea un ajutor în casă excelent, doamna Barrett, care-i gătea prânzul și-i lăsa ceva de mâncare pentru cină.

Vineri, după școală, Jenny se duse la biblioteca publică să-și schimbe cărțile împrumutate. Întorcându-se spre stația de autobuz, se opri să se uite în vitrina unui magazin de încălțăminte la o pereche de sandale, când cineva o luă de braț.

– Simon! Era pentru prima oară când îi spunea pe numele mic.

– Bună. Unde te duci?

– Acasă, să citesc, arătă ea spre coș.

– Hai să bem un ceai, înainte. Încă o ținea de braț când îi luă coșul.

– Oh, din păcate, nu pot. Bunica s-ar întreba ce se întâmplă cu mine.

– O sunăm și-i explicăm. Doar dacă nu vrei să iei ceaiul cu mine.

– Bineînțeles că nu ... adică da, mi-ar face plăcere, îi răspunse, puțin confuză.

O duse la un hotel destul de mare, unde se țineau toate nunțile și majoratele mai răsărite. În salonul cu covoare goase și canapele moi mai erau doar câțiva oameni. Simon

o îndreptă pe Jenny spre o canapea lângă ferestre, și-i puse coșul între ei. Imediat după aceea, un ospătar veni să le ia comanda.

– Cred că ar trebui să telefonez acum. Nu va dura mult, spuse Simon, ridicându-se.

În timp ce el era plecat, Jenny își pudră repede nasul și își retușă rujul de pe buze. Apoi se lăsă pe spate relaxată, bucurându-se de luxul dimprejur.

– Totul e bine. Bunica ta pare convinsă că voi avea grijă de tine așa cum se cuvine, îi spuse Simon când se întoarse.

– Ce-ți place să citești?

El scoase două din cărțile din coș și se uită la titluri: "Călătorii în Spania" și ridică o sprânceană – "Arhitectura secolului al XX-lea".

– Ei bine, m-ai făcut curioasă, se grăbi ea să răspundă.

În acel moment ospătarul se întoarse și Simon îi ceru "ceai și ceva de mâncare, te rog".

Acel "ceva de mâncare" o făcu pe Jenny să clipească. Era o farfurie acoperită cu pâine prăjită cu unt și una cu două feluri de gem, sandvișuri albe de pui, sandvișuri maro cu somon afumat.

– Dumnezeule, spuse ea în timp ce ospătarul se îndepărta.

– Nu ții dietă, nu? întrebă Simon cu amuzament.

Ea făcu semn din cap că nu.

– Mă gândeam cât de scump trebuie să fie.

El zâmbi și privirea lui îi aminti de prima dată când s-au întâlnit.

– Îmi pare rău ... nu trebuia să spun asta ... .Mă tem că nu sunt foarte ... sofisticată.

– Nu, nu ești, nu-i așa? aprobă el cu un ton rece.

Apoi o luă de mână, o strânse și-i spuse:

– Din întâmplare, de aceea îmi și place de tine. Și nu-ți face griji în privința notei de plată, deoarece tocmai am fost angajat să proiectez un imens supermarket, ceea ce mă face să mă simt destul de bogat astăzi.

O oră mai târziu, în drum spre casă, Jenny văzu mașina lui James venind spre ei. El o recunoscu iar ea îi făcu cu mâna.

– Era James Langdon, veterinarul orașului. El și mama lui locuiesc într-una din acele minunate case în stil georgian, îi spuse lui Simon, după ce mașinile trecuseră una de alta.

– Mda, l-am văzut prin oraș. De unde are cicatricea de pe obraz?

– A fost împuns de un taur, se înfioră Jenny. S-a întâmplat la ferma familiei Bell, la cinci kilometri în afara orașului. Charlie Rudd, bătrânul văcar de acolo, crescuse taurul de mic. Cu el, era supus ca un câine. Dar mulți dintre ceilalți văcari credeau că nu era bine să aibă încredere în el. Mulți ani pot părea blânzi ca un miel și, deodată – fără nici un motiv – devin furioși. Nu putea să fugă pentru că

șchiopătă, așa că strigase după ajutor. James trecea pe acolo și-l auzi pe Charlie strigând după ajutor; văzuse cum taurul se pregătea să atace. Charlie putu să se ferească prima dată și James fugi și atrase taurul spre el, exact cum fac matadorii, dându-i posibilitatea lui Charles de a se adăposti. S-a eschivat ca un matador dar, tocmai când trebuia să fie ajutat,alunecă și taurul l-a prins în coarne. Jenny înghiți în gol și-și strânse pumnii. L-a aruncat de trei ori până când l-au mânat în altă parte. A stat în spital unsprezece luni.

– E un bărbat curajos, spuse încet Simon.

– Da, este ... o persoană minunată. Simți cum Simon se uită la ea și adăugă, fără să știe de ce:

– Cu toții îl admirăm mult, este și un medic veterinar de primă mână. Tu ai animale?

– Nu, acum locuiesc într-un apartament în centrul orașului. Îmi voi lua probabil un câine când mă voi muta în casă.

Câteva minute mai târziu ajunseră la casa parohială, dar Simon refuză invitația de a intra și a-i vedea pe bunici.

– Mulțumesc pentru ceai și pentru că m-ai condus până acasă.

– Plăcerea a fost de partea mea. Majoritatea săptămânii viitoare voi fi la Londra, deci nu te voi vedea ceva timp. Noapte bună, Jenny. Îi dădu mâna după care se urcă înapoi în mașină și plecă.

– Ce drăguț din partea lui, spuse doamna Shannon,când auzi de invitația la ceai.

– Da, nu-i așa? Jenny urcă scările în fugă, fredonând o melodie. Când reveni, încă fredonând, doamna Shannon puse jos ciorapul pe care-l croșeta pentru soțul ei, și întrebă:

– Câți ani crezi că are domnul Gilchrist, dragă?

– Oh, cred că aproximativ treizeci de ani, nu-i așa?

– Îmi imaginez că are mai mult de atât. Îți ia cinci ani pentru calificarea de arhitect, și trebuie să-și fi petrecut câțiva ani lucrând, pentru că pare destul de bun în profesia lui. Pot spune că are cel puțin treizeci și trei – treizeci și patru de ani.

– Poate că are, fu Jenny de acord. De ce ești atât de interesată de vârsta lui exactă, bunico?

Doamna Shannon își scoase ochelarii și-i șterse cu o batistă.

– Deoarece cred că ai devenit foarte interesată de domnul Gilchrist. Nu vreau să fii rănită, draga mea.

– Rănită? De ce să fiu rănită? Ce vrei să spui?întrebă Jenny tăios.

– Nu te supăra. Știu că ești foarte sensibilă și rațională, bineînțeles, ești adultă și trebuie să iei singură deciziile. Cred că, într-un fel, ar fi fost mai bine dacă te-ai fi dus să locuiești în apartamentul acela din Londra, cu Alison Grant.

– De ce? Ce înseamnă toate astea, bunico?

Ce vrei să spui?

– Ei bine, câteodată simt că, în ciuda faptului că întotdeauna pari mulțumită, duci o viață cam liniștită pentru o fată de vârsta ta, explică doamna Shannon. E posibil să fii influențată de lucrurile pe care nu le-ai experimentat și de oamenii ce sunt diferiți față de cei din cercul tău apropiat.

După o scurtă tăcere, Jenny întrebă:

– Speri că mă voi mărita cu James Langdon, nu-i așa, bunico?

– Sper să fii fericită. Te-a cerut James în căsătorie?

– Da. Oh, bunico, nu știu … pur și simplu nu știu dacă-l iubesc sau nu. Jenny simți nevoia să-și descarce sufletul

– E atât de greu să-mi dau seama. Îl cunosc pe James de atâta timp. Îmi este aproape ca un frate mai mare. Cum să știu dacă-l iubesc ... sau doar îmi place foarte mult de el ...?

– Întotdeauna am crezut că " a te îndrăgosti" este o expresie atât de înșelătoare, spuse doamna Shannon îngândurată. Cred că " a crește în iubire" ar fi o expresie mult mai potrivită.Cineva poate cădea într-o stare pasională, având greutăți în a se echilibra. Dar dragostea adevărată este ceva diferit și, de obicei, apare destul de încet, aproape fără să-ți dai seama.

– Așa a fost cu tine și bunicul? Îi venea greu să și-i imagineze pe bunici tineri. De când îi știe, arată la fel ca

acum – cu părul argintiu și cu riduri; bunicul slab și oarecum gârbovit și bunica durdulie, comodă.

– Da, Giles era vicarul bisericii noastre de cinci ani, înainte să mă ceară în căsătorie; dar,în acele zile, era bineînțeles timid și nu credea că părinții mei vor fi de acord.

– De ce nu?

– Pentru că tatăl meu era un om de afaceri cu o viziune "lumească" asupra vieții și Giles credea că el ar fi vrut să mă căsătoresc cu cineva de viitor. A avut dreptate. Tatăl meu a fost furios când Giles i-a cerut mâna mea. Am fost trimisă la o mătușă, în Harrogate, pentru câteva luni, ca să nu ne putem întâlni. Dar, până la urmă mama l-a convins să-și dea acordul; ne-am căsătorit pe patru martie, 1918. Acum cincizeci și doi de ani.

"Da, dar erau alte vremuri atunci", se gândi Jenny, în timp ce bunica ei se uita pe fereastră prinsă într-o amintire fericită.

– Totul s-a schimbat – chiar și ideile despre iubire.

***

Duminică, James veni la prânz. După ce bunica ei plecă, el o întrebă:

– De ce veneai acasă cu Gilchrist, seara trecută? Credeam că nu-l suporți.

– Din moment ce va fi vecinul nostru, nu pot să-l urăsc mereu, de altfel nu e atât de rău cum credeam, evită ea prima parte a întrebării. Hai să ne plimbăm, vrei? Sau vrei să te relaxezi?

James fu de acord cu plimbarea și se îndreptară spre pădurea de fagi, cam la un un kilometru depărtare, cu Josh mergând la picioarele lor. Era foarte liniștit în pădure. Lumina soarelui își trimitea razele printre frunze.

În timp ce stăteau pe un trunchi de copac, împărțind un baton de ciocolată și privind activitatea febrilă a unui cuib de furnici, James o întrebă:

– Te-ai gândit la ... noi, Jenny?

– Da, bineînțeles, răspunse încet.

– Și eu. De fapt, nu mă pot gândi la nimic altceva. Îi căută mâinile. Am crezut că pot fi răbdător ... că pot aștepta. Dar mi-am dat seama că nu pot. Vreau să ne căsătorim acum … în vara asta. Suntem perfecți unul pentru altul, știu că suntem. Te iubesc atât de mult, iubito... .

Ar fi luat-o în brațe, dar ea se dădu înapoi.

– Oh, James, așteaptă. Nu ... nu m-am hotărât încă. M-am gândit, dar nu sunt sigură. Mai dă-mi puțin timp – doar o săptămână, două.

– Azi-noapte stăteam în pat și te doream atât de mult, încât n-am adormit ore bune. Nu doar să fac dragoste cu

tine, dar să te am lângă mine, să pot vorbi cu tine, să simt că ești a mea.

Insistența și pasiunea din vocea lui o sperie.Nu-l mai văzuse așa niciodată, fără rezerve, dezvăluind o intensitate emoțională pe care nu i-o cunoștea. Deodată, simți că nu-i dădea nici o posibilitate de a alege, că e încolțită. O iubea atât de mult, încât trebuia să-l iubească sau să-l rănească profund.

A fost doar o senzație de moment, apoi James îi dădu drumul și-i spuse mai calm:

– Bine, iubire, voi aștepta puțin mai mult. Dar nu prea mult.

Rămase la ceai și apoi plecă să-și viziteze mama. Jenny își dădu seama că i-ar fi plăcut să meargă cu el, dar, după stresul de după-amiază, simțea că trebuie să fie singură.

În hol, înainte de a pleca,James o luă în brațe și o sărută. Dar, cu toate că se lăsă sărutată, de data asta buzele lui o lăsară indiferentă.

***

Fenella Waring era încă în oraș pentru că, înainte cu câteva zile de intenționata plecare la Londra, își luxă glezna. Se zvonea că John Barton căzuse din nou în mrejele

ei; cel puțin, fusese văzut sunând la familia Waring de câteva ori după accidentul ei.

Fusese îndrăgostit de Fenella și ea îl incurajase, ca apoi să-l părăsească brusc.

Într-o seară, fiind plictisită – neputând să meargă, sună la presbiteriu pentru a o ruga pe Jenny să vină pe la ea. Ajungând, Jenny o găsi întinsă apatic pe canapea, cu un maldăr de reviste lucioase și o cutie cu bomboane lângă ea. Inevitabil, discuția ajunse la casa lui Simon Gilchrist. Fenella zise:

– Se pare că sunt singura de partea bietului om. Oamenii de aici sunt atât de rigizi și demodați. Se tem de orice este nou și progresist. De-abia aștept petrecerea de casă nouă.

– Până atunci, glezna ți se va vindeca și vei fi la Londra.

– Poate că da, sau poate nu. Cred că m-am săturat de tot acest teatru.

Atunci, se auzi soneria de la intrare. Cum părinții Fenellei nu erau acasă, o rugă pe Jenny să răspundă. La ușă era John Barton, cu un buchet mare de flori.

– Oh, John, ce minunat, dar ce groaznic de extravagant, exclamă Fenella când i se oferi buchetul.

Jenny îi văzu gâtul înroșindu-se de plăcere. Fu de părere că era crud din partea Fenellei să-i dea speranțe, numai pentru că n-avea altceva de făcut. Simțindu-se în plus, Jenny nu mai stătu mult. În drumul de întoarcere spre casă

îl întâlni pe James, care se ducea să bea ceva la The Jolly Maltster.

– Hai la un suc, o invită el.

Au băut ceva și au mâncat creveți în camera cu lambriuri de stejar a barului. Jenny tocmai vroia să-i spună despre Fenella și John Barton, când își dădu seama că ar fi lipsit de tact. În ultimul timp, discuțiile cu el, despre orice subiect, necesitau un efort considerabil. Se pare că pierduseră ușurința cu care vorbeau înainte de cererea în căsătorie.

Acum privea prin arcada din spatele barului și-l văzu, stând la bar, pe Simon Gilchrist. În timp ce se uita la el,o observă și ridică ușor din sprâncene, surprins. Apoi nu-l mai văzu și știu că vine să-i vorbească.

Capitolul 5

James era mai degrabă rigid cu străinii și, după ce Jenny făcu prezentările, rămase ca Simon să întrețină conversația.

"James ar putea totuși să facă un efort pentru a fi mai social", îl critică Jenny în gând. Doamna Langdon glumea despre rezerva fiului său față de oameni și atașamentul pentru animale. Jenny nu se gândise la asta până acum. Și ea era o persoană timidă, dar bunicul îi transmisese cu mult timp în urmă că datoria unui preot și a celor din familia lui e să suporte răbdător pe cei plictisitori, să-i asculte amabil pe cei cu probleme și să-și facă prieteni pe cei singuri.

După ce trecu prin două sau trei subiecte fără să obțină de la tânărul medic veterinar decât răspunsuri monosilabice, Simon se uită la ceas și spuse:

– E mai târziu decât mă așteptam.

Cred că ar trebui să plec. Îi spuse noapte bună proprietarului, le zâmbi lui Jenny și James, apoi plecă.

– Pare un tip drăguț, spuse James fără prea mult interes.

– Chiar crezi? Am avut impresia că nu-l plăceai. N-ai fost foarte deschis. Trebuie să plec și eu.

***

După câteva dimineți, Jenny supraveghea, la școală, pauza de masă a copiilor, când Maggie Trent, directoarea școlii, intră în camera mare unde micuții se jucau de la nouă la nouă și jumătate.

– Tocmai am vorbit cu un prieten de-al tău. Un domn Gilchrist.

– Da? Ce căuta aici?

– A venit să vadă dacă putem avea grijă de fetița lui.

Un băiat vărsă paharul de lapte pe masă, dar Jenny nu reacționă. " Fetița lui", gândi Jenny. Asta însemna că era însurat.

– Te simți bine, Jenny

– Da, da, sunt bine. Jenny se duse la dulap să ia o cârpă și șterse laptele de pe masă, umplu paharul copilului, spunându-i să fie mai atent data viitoare. Apoi, îi spuse lui Maggie:

– N-am știut că domnul Gilchrist are copii ori că este însurat, dar, bineînțeles, nu-l cunosc prea bine.

– Oh, nu este copilul lui, dar este în grija sa acum.

– Nu e al lui? Nu înțeleg, inspiră Jenny adânc.

– Este copilul surorii lui – nepoata lui.

Înainte ca Maggy să mai spună ceva, a fost chemată la telefon, lăsând-o pe Jenny nerăbdătoare să afle mai multe detalii.

– Copii, puneți acum paharele pe tavă și am să vă citesc o poveste cu animalele de la fermă, spuse ea forțându-se să revină la rutina de dimineață.

Imediat după ce mamele își luară copiii, se duse s-o caute pe Maggie înaintea prânzului ce începea pentru cei mai mari, care terminau școala la trei și jumătate după-amiază. O găsi relaxându-se zece minute înainte să sune clopoțelul.

– Maggie, despre nepoata domnului Gilchrist ..

– Oh, da, tocmai îți spuneam când a sunat acel obositor domn Laughton. Ei, bine, fetița se numește Polly și are opt ani. În mod normal ar fi intrat din trimestrul următor, cu noii veniți, dar în circumstanțele date am hotărât s-o iau imediat, explică Maggie.

– Ce circumstanțe?

Maggie se uită împrejurul ei să se asigure că nici un copil nu trăgea cu urechea.

– Copilul este orfan.

Când era încă sugară, tatăl ei a fost ucis într-o expediție militară în Pakistan. În urmă cu un an a murit și mama ei.

– Sora domnului Gilchrist.

– Da. Singurele rude ce puteau să ia copilul erau fratele tatălui ei și soția sa. Ei locuiesc în Londra și au la rândul lor copii; cred că n-au fost entuziaști în a o primi pe Polly. În sfârșit, săptămâna trecută domnul Gilchrist s-a dus să vadă copilul și a fost îngrozit cât de nefericită era cu ei. L-a implorat s-o ia de acolo, să locuiască împreună cu el. Arăta atât de neglijată, și era într-o stare atât de rea, bietul copilaș, încât a fost de acord, spre ușurarea mătușii, aș spune. Pare că e o femeie de genul doamnei Laughton, Jucătoare de bridge și avidă după ascensiunea socială.

– Dar, pentru Dumnezeu, ce va face cu ea? Un bărbat nu poate avea grijă de o fetiță de opt ani, se încruntă Jenny.

– Vă încerca. Mi-a spus că își construiește o casă în orașul vostru. Va fi gata curând și-și va angaja o menajeră. Până atunci, va avea grijă de Polly așa cum va putea, de aceea vrea să înceapă școala imediat. Crede că o va ajuta să treacă peste nefericirea din Londra și, bineînțeles, să aibă și el timp pentru muncă. Deci, va veni la noi lunea viitoare.

Clopoțelul sună și toți copii se îndreptară spre clase.

– Cred că se va descurca, spuse Maggie. Îmi pare genul de om capabil. Jenny, înțelegi cum trebuie să se simtă copilul în aceste momente. Ai trecut și tu prin asta. Va fi în una din clasele tale de după-amiază – ai grijă de ea, te rog.

– Bineînțeles. Voi face tot ce-mi stă în puteri, știi asta.

Înainte să plece de la școală, în după-amiaza aceea, telefonă acasă și-i spuse bunicului că va întârzia, apoi căuta adresa lui Simon în cartea de telefoane și porni spre apartamentul lui. Era la al doilea etaj al unei clădiri victoriene de lângă Catedrală.

Simon ieși la ușă cu un șorț de bucătărie peste pantaloni și cu mânecile cămășii îndoite; se simțea un miros de șuncă prăjită.

– Jenny, ce cauți aici? se miră el.

– Sper că nu te superi; domnișoara Trent mi-a spus de nepoata ta și mă întrebam dacă pot să te ajut cu ceva

– Intră.

După ce închise ușa, o conduse printr-un hol spre bucătăria lungă și îngustă,ca una de pe vapor. O fetiță într-un șorț stătea la masă, punând atent unt pe pâine.

– Ea este Polly. Polly, ea este domnișoara Shannon. Locuiește lângă noi, la casa de la țară, și o vei vedea la școală săptămâna viitoare.

Ea are grijă de copiii mai mici.

Fata avea o purtare impecabilă. Alunecă de pe scaun și întinse o mână subțire:

– Îmi pare bine, spuse politicos; nu zâmbea.

– Bei un ceai cu noi, nu-i așa, Jenny? întrebă Simon. Polly, scoate șunca din frigider și mai taie câteva felii pentru Jenny.

– Vino să-ți lași lucrurile în sufragerie; suntem puțin înghesuiți aici.

În cealaltă cameră, închise ușa și o întrebă:

– Ți-a spus domnișoara Trent toată povestea? Jenny încuviință. Probabil nu ești de acord cu această înțelegere, dar nu puteam s-o las pe sărmana fată acolo unde era.

– Nu ... sunt de acord. Cred că ai făcut un lucru minunat.

Se uită la ea pentru o clipă. Jenny se îmbujoră, temându-se să nu fi părut entuziasmată. Apoi deschise ușa pentru a se întoarce în bucătărie.

În timpul mesei, Polly nu vorbea decât atunci când Simon sau Jenny o întrebau ceva. Era imposibil să-ți dai seama dacă asculta conversația lor; își ținea capul în farfurie, ridicându-l numai când i se vorbea. Era slăbuță și palidă, cu părul negru prins în coadă și, recent, își pierdutse doi dinți de lapte, din față , ceea ce-i dădea un ușor râr âit.

Lui Jenny îi merse imediat la inimă; întotdeauna fusese puternic atrasă de copiii timizi sau nervoși, și acest copil trezea o compasiune specială în ea.

După masă, Simon spăla vasele, Jenny le ștergea și Polly le așeza.

– Pot să mă duc acum la culcare, unchiule Simon? întrebă după ce terminară.

– Da, dar poți să citești înainte, dacă vrei.

– E destul de inteligentă pentru vârsta ei, spuse lui Jenny, după ce copilul plecă la baie.

Erau în sufragerie când a venit, în pijama, să spună noapte bună, apoi Simon se duse să o pună în pat. Când se întoarse, zise:

– Mă tem că nu pot să te conduc acasă, deoarece nu pot s-o las singură.

"Fusese un apropo să plece?" se gândi Jenny. Se uită la ceas.

– Nu, bineînțeles că nu. Prind autobuzul de șapte.

Se ridică să-și ia haina. Ajutând-o, el îi spuse:

– Ar fi ceva ce ai putea să faci pentru mine, dacă nu e prea mult. Polly n-a avut haine noi vara asta, iar cele de anul trecut i-au rămas mici. Are nevoie pentru începutul școlii, dar mă tem că mă depășește.

– Aș fi bucuroasă să te ajut dacă ai amâna până sâmbătă. Vin s-o iau pe la zece.

– Da, bine. Îți mulțumesc.

– Pe sâmbătă, atunci. Noapte bună, Simon. Sună-mă dacă pot să te ajut cu ceva.

– Fii binecuvântată. Noapte bună, Jenny.

***

Vineri seara, James telefonă.

– Mâine dimineață o iau pe mama de la clinică. Vrei să vii cu mine?

– Oh, James, mă tem că nu pot. Îi explică de ce.

– Înțeleg. Ei bine, treci după-amiază s-o vezi.

– Nu știu când am să mă întorc, James, și bănuiesc că va fi obosită după drum – cred că ar fi mai bine dacă aș veni duminică.

– Oh, bine, fu el de acord, puțin dezamăgit.

Mai discutară câteva minute, după care Jenny închise, simțindu-se vinovată și mizerabil dar, cu toate astea, nerăbdătoare că, în treisprezece ore, îl va vedea din nou pe Simon. Știa acum că era foarte atrasă de el. Din acel moment descurajant când crezuse că era însurat, fusese imposibil să-și mai spună că era interesată de el doar ca un nou venit în oraș.

Dar știa, de asemenea, că era o nebunie. Era doar o atracție, nimic mai mult. Cum ar putea fi altceva? Dacă ar avea ceva minte, ar opri toate astea înainte să se agraveze. Ar fi mai dificil, acum că apăruse Polly, dar încă era posibil. Trebuia să fie.

Mergând cu autobuzul spre oraș în dimineața următoare, Jenny era absolut convinsă că, dacă Simon ar fi invitat-o la prânz, l-ar fi refuzat. Ar fi adus-o pe Polly înapoi la apartament, apoi ar fi prins autobuzul spre casă.

Dar nu zise nimic când Simon le însoți la cumpărături.

Și când și-a dat seama că asta fusese intenția lui, simți cum voința o părăsește.

– N-ar fi mai bine să-ți termini treburile? sugeră, înainte să părăsească apartamentul.

– Vă deranjez? întrebă Simon.

– Nu, bineînțeles că nu. Am crezut doar că te vei plictisi. Majoritatea bărbaților nu agreează plimbările prin magazine.

– Nu? Păi, atunci, dacă mă plictisesc, pot să mă duc să beau ceva.

Deoarece sezonul era pe sfârșite și stocurile de îmbrăcăminte scăzuseră, le luă toată dimineața să cumpere haine pentru copil. Polly probă răbdătoare rochiile, dar fără mult interes. La douăsprezece și jumătate, Simon sugeră că era timpul pentru masă și, cum mai aveau de cumpărat sandale și tenișI de sport, Jenny nu putu evita prânzul.

În timp ce ea și Simon beau cafeaua și Polly își termina înghețata, Jenny spuse:

– Polly, îți place să ai părul prins în coadă, sau crezi că ar fi o idee bună ca, pentru vară, să te tunzi scurt?

– Oh, pot? Pe fața copilei apăru primul semn de interes. Îl aveam întotdeauna scurt când mami ... se opri brusc.

– Atunci, să vedem dacă ne putem tunde în după-amiaza asta, îi propuse Jenny repede. Și ar trebui să-ți luăm o pereche de blugi pentru când te vei juca în grădină, în casa nouă.

– Te vom conduce acasă și Polly o să vadă casa, spuse Simon făcând semn după nota de plată.

În fața frizeriei, spuse că are și el de făcut câteva cumpărături și mai trebuie să aducă mașina, așa că le va aștepta în parcarea din apropiere.

Polly arăta mai drăguț tunsă scurt.

– Mătușa Monica mă obliga să-l port în coadă. Spunea că e mai puțină bătaie de cap. Dar nu puteam să-l aranjez singură, și nici unchiul Simon, se confesă ea lui Jenny.

Când se întâlniră în parcare, Simon îi dădu lui Polly câteva cărți noi pe care le cumpărase pentru ea.

– Asta este pentru tine, Jenny, o mică atenție pentru deranjul de astăzi. Îi dădu ceva într-o pungă de hârtie. Deschizând, își aminti întrebarea lui, aparent întâmplătoare,dacă avea un gramofon acasă. Cadoul lui era un disc.

– Oh, Simon, mulțumesc! Dar nu trebuia să-mi cumperi nimic. Am ajutat din dragoste, spuse fără să se gândească. Imediat ce cuvintele fuseseră rostite, o culoare vie îi acoperi obrajii. Din toate remarcele prostești din lume ... .

Din fericire, Simon porni motorul părând să nu fi observat jena ei .

– Sper că-ți place Nat King Cole.

– Da ... da, îmi place, foarte mult. Este foarte drăguț din partea ta. În drum spre casă, era foarte conștientă de apropierea lui și făcea un efort să nu se uite la el. Își aminti

de după-amiaza când i-a căzut, din stejar, în brațe și își simțea inima bătând cu putere.

Când s-au apropiat de orășel, spuse:

– Poți să mă lași lângă pajiște, te rog, i-am promis cuiva că-l sun.

Când opri mașina, se întoarse spre fată:

– La revedere, Polly. Ne vedem luni, la școală. La revedere, Simon. Mulțumesc, încă o dată, pentru disc.

Apoi coborî repede din mașină și se grăbi spre casa familiei Langdon. Când James deschise ușa, fața i se lumină.

– Jenny! Intră. Tocmai vroiam să bem ceaiul. Hei, ce avem aici? Ai cheltuit ceva bani.

Văzuse discul și-l luase să vadă cu ce e.

– Am crezut că tu cumperi numai muzică clasică.

– Nu întotdeauna. Ce mai face mama ta?

– Vino să vezi. O conduse spre camera, cu priveliște spre grădină. Doamna Langdon se încălzea, pe un pat lângă ferestrele franțuzești, la soarele de după-amiază.

– Ah, tu erai, Jenny. Ce drăguț. Nu-ți imaginezi cât de mult m-am plictisit în clinică timp de două săptămâni, fără să am voie să fac nimic. Vino, așază-te și spune-mi ultimele bârfe. James nu aude nici jumătate din ce se întâmplă.

După ce serviră ceaiul, James spuse:

– Hai să ascultăm noul tău disc.

– Nu!

James și doamna Langdon o priveau surprinși.

La rândul ei, Jenny, care era la fel de surprinsă de vehemența tonului ei, se înroși, mușcându-și buza.

– Da ... dacă vrei. Dar va dura ceva timp și trebuie să mă întorc acasă.

– Te superi dacă mă duc, un sfert de oră, până la casa parohială, mamă? întrebă James

– Bineînțeles că nu. Voi trage un pui de somn. Nu trebuie să stai lângă mine toată ziua.

Mergând spre presbiteriu, James spuse deodată:

– Din cauza mamei nu ești sigură dacă vrei să te măriți cu mine?

– Nu, bineînțeles că nu, de ce spui asta?, se miră Jenny

– Ei bine, va locui cu noi și am crezut că nu agreezi ideea de a locui cu soacra ta în aceeași casă. Știu că acum vă înțelegeți bine, dar poate fi altfel când locuiți împreună.

– Mama ta nu are nimic de-a face. Îmi este foarte dragă și sunt sigură că va fi o soacră perfectă.

Se opri și se întoarse spre el.

– Ascultă, James, știu că nu e corect să te fac să aștepți, dar chiar nu pot să-ți dau un răspuns acum. Dă-mi timp până ... la ziua ta.

– Dar asta e la mijlocul lui august, se încruntă el.

– Știu. Dar îți promit că până atunci mă voi fi hotărât. Jur. Te rog, James.

– Nu prea am de ales, nu? spuse el morocănos.

***

Jenny nu ascultă discul cu Nat King Cole, nici nu l-a pus lângă celelalte discuri. L-a pus pe șifonier unde, spera ea, poate să uite de el. Și în nopțile următoare, făcu un efort de voință să nu se gândească la Simon. Nu era ușor,având pe nepoata lui la școală și casa văzându-se din dormitorul ei.

Exteriorul casei era acum terminat și, cu toate că localnicilor încă nu le plăcea, Jenny descoperi că e frumoasă.

Într-o după-amiază, în timp ce o ajuta la școală pe Polly cu un model de pisică din plastilină, fetița îi spuse:

– Ne mutăm în casa cea nouă mâine, domnișoară Shannon.

– Da? Ce minunat. A găsit unchiul tău o menajeră?

– Da, o doamnă Rose. E drăguță. Îmi place de ea. Seamănă puțin cu doamna Tiggywinkle. Ea cu unchiul Simon se duc dimineața cu furgoneta de mobilă iar, după școală, se întoarce să mă ia.

– Ei bine, cu o zi atât de agitată mâine, ar trebui să te culci devreme în seara asta.

– L-ar scuti de un drum pe unchiul Simon dacă ai veni mâine cu mine, cu autobuzul, Polly. De fapt, putem să

mergem acasă împreună în fiecare zi. Nu cred că-i este convenabil unchiului tău să te ia în fiecare zi de la școală, cum a făcut până acum. Spune-i tu în seara asta, vrei?

O asemenea înțelegere era , în circumstanțele date, un lucru de bun-simț, se gândi ea. N-o implica în vreo legătură cu Simon.

În dimineața următoare, în timpul pauzei de masă, Polly îi dădu un bilețel.

" Dragă Jenny, citi ea, e foarte frumos din partea ta că vrei s-o aduci pe Polly acasă. Ne vedem diseară. Simon."

– Nu intri s-o vezi? întrebă Polly nerăbdătoare, când ajunseseră acasă în acea după-amiază.

– Nu astăzi, drăguță. Altădată, poate, când vă instalați cum trebuie. Ne vedem mâine. Pa.

Jenny se îndreptă repede spre casă înainte ca dezamăgirea de pe fața copilei sau curiozitatea ei s-o facă să-și schimbe hotărârea.

Era șapte seara și bunicii ei erau plecați când sună cineva la ușă. Instinctul îi spuse că era Simon și vroia să nu răspundă, dar probabil, auzise radioul și știa că era cineva acasă.

Văzându-l, cele două săptămâni, în care sperase că atracția ce o simțea pentru el scăzuse, părură lipsite de sens.

– Bună. Am să te invit la o cafea și la un tur al casei, îi zâmbi el.

– Mă tem că nu pot în seara asta. Trebuie ... trebuie să mă spăl pe cap.

– Înțeleg. Atunci, poate altădată.

– Da ... mulțumesc, înghiți în sec. Ți-a spus Polly că pot s-o aduc acasă în fiecare zi?

– Da, dar nu pot să-ți cer una ca asta.

– Nu e nici o problemă. Chiar mi-ar plăcea. Dacă aș rămâne în oraș seara, aș putea mereu să te sun.

– Dacă ești sigură că nu e un deranj prea mare ...

– Deloc.

Urmă un moment de tăceree.

– Bine atunci. Mulțumesc, Jenny. Noapte bună.

– Noapte bună, răspunse ea cu vocea schimbată.

După ce plecase, închise ușa și, pentru câteva minute, se sprijini de ea. Era clar că nu i-a crezut scuza cu spălarea părului. Ce crezuse oare?

***

În seara următoare, ducând câteva scrisori la poștă pentru bunicul ei, Jenny se întâlni cu Fenella Waring.

– M-am întâlnit din nou ieri cu vecinul tău. E fermecător, nu-i așa?, zise Fenella în timp ce mergeau împreună spre Market Cross .

De-abia aștept să văd cum arată casa. Am auzit că locuiește cu un copil. Este văduv?

– Nu, Polly e nepoata lui. Este orfană, răspunse Jenny scurt.

– Înțeleg. Probabil o pacoste pentru el. Mă întreb de ce nu este încă însurat?

– Ce mai face John? întrebă brusc Jenny.

– Neșlefuit, ca îndotdeauna. Nu te uita așa surprinsă la mine. Nu pot să-l opresc să mă adore, nu-i așa?

– Ai putea să nu-l mai încurajezi, dacă nu intenționezi să te măriți cu el.

– Dar încă nu m-am hotărât. Dar nu-mi poți spune tu; toată lumea știe că James e îndrăgostit de tine, și încă nu v-ați așezat la casa voastră,nu-i așa?

– Asta ne privește pe noi, răspunse Jenny rece.

– La fel și în cazul nostru. Oricum, dacă-l refuz este în stare să se arunce în râu și să termine cu totul. Și cu James ... dacă nu-l vrei tu, atunci cine? Ar putea face ceva nesăbuit.

– E josnic să spui asta, exclamă Jenny.

– Oh, nu fi atât de plictisitor de cuminte, Jenny. Sunt deja prea mulți ipocriți pe aici. Îmi vine să urlu de plictiseală.

– De ce nu te întorci atunci la Londra?

– Poate că am să mă întorc, sau poate nu, zâmbi Fenella misterios.

E o persoană care nu mă plictisește, spuse ea mai mult pentru sine.

Jenny puse scrisorile în cutia poștală. Niciodată n-o plăcuse, dar acum o ura.

– Noapte bună, spuse scurt și porni de-a lungul străzii.

Capitolul 6

Într-o seară din săptămâna următoarea, venind acasă Jenny o găsi pe bunica ei purtând o rochie drăguță pe care i-o cumpărase anul trecut.

– Bună, ieșiți în oraș în seara asta, bunico?

– Da, toți ieșim, draga mea. Domnul Gilchrist a venit la prânz să ne invite pe toți să luăm cina cu el.

– Nu pot. I-am promis lui James că ies cu el, răspunse Jenny repede.

– Oh, Jenny, n-ai spus nimic. Nu poți să nu te duci? Sunt sigură că James nu se va supăra.

Urându-se că mințea, spuse:

– Nu, nu pot, din păcate. El ... are bilete pentru un concert. Îi ceri scuze domnului Gilchrist din partea mea? Este, totuși, o invitație venită pe neașteptate, nu?

După ce bunica ei plecă, îl sună pe James, și cum era o seară frumoasă, îi propuse să meargă pe plajă, la o baie.

La ora unsprezece și jumătate, când se întorseseră bunicii ei, Jenny, îmbrăcată în pijama, bea în bucătărie o cană de cacao cu lapte.

– Păsări de noapte, nu? spuse doamna Shannon arătând îmbujorată și fericită ca un copil care a fost lăsar să stea până târziu. Oh, dragă, am petrecut o seară atât de plăcută. Păcat nu ai putut veni. Ți-a plăcut concertul? Jenny dădu din cap că da.

– Vrei niște cacao cu lapte, bunico?

– Nu, mulțumesc, dragă. Am servit vin la cină– doamna Rose este o bucătăreasă excelentă – și un lichior delicios după aceea. Voi dormi buștean la noapte.

– Cum e casa în interior?

– Oh, deosebit de atractivă. N-am mai văzut ceva asemănător până acum. Cu toate utilitățile moderne – dar nu goală și lipsită de culoare, cum mă așteptam. Și atât de ușor de întreținut, spunea doamna Rose. Fetița mi-a arătat camera ei înainte să se ducă la culcare. Ce copilă minunată și ce maniere are.

Oh, și priveliștea din sufragerie, Jenny! Când grădina va fi aranjată cum trebuie va fi splendid.

Doamna Shannon era atât de enuziasmată încât ar fi vorbit toată noaptea dacă nu-i spunea soțul ei că e timpul pentru culcare.

La micul dejun, în dimineața următoare, încă mai povestea despre aparatele casnice din casa vecină.

– Cât mi-aș dori să fi existat toate aceste lucruri și pe vremea când eram tânără soție.

– Ce-a zis domnul Gilchrist când i-ai spus că nu puteam veni?

– A fost înțelegător, dragă. I-am explicat că James are, seara, câte două operații pe săptămână și că nu-i place s-o lase pe mama lui singură prea des, deci nu vă puteți întâlni atât de des pe cât ai vrea.

– Nu i-ai spus ... Jenny se opri. Era cât pe ce să continue: "Nu i-ai spus că eu și James suntem aproape logodiți, nu-i așa?"

– Ce să nu-i spun, dragă?

– Oh ... nimic.

Doamna Shannon o privi un moment.

– E bine că se termină semestrul săptămâna viitoare. Arăți destul de obosită în ultimul timp. Ai nevoie de odihnă.

Cu două zile înainte să se termine școala, Jenny și Polly veneau de la stația de autobuz, când o văzură pe doamna Shannon venind spre ele.

– Jenny, doamna Rose a trebuit să plece în oraș. A sunat-o cineva astăzi. Se pare că fiica ei a născut cu trei zile mai devreme, și nu e nimeni care să aibă grijă de restul familiei. Doamna Roses era foarte mâhnită, pentru că domnul Gilchrist e la Londra astăzi. Dar i-am spus că Polly

poate să ia ceaiul cu noi, și apoi tu ai putea s-o culci și să stai cu ea până vine unchiul ei.

– Da, bineînțeles, fu Jenny de acord. Hai Polly, vino să vezi casa noastră.

După ceai , Jenny scoase o cutie de joc, de culoarea fildeșului, ce fusese a pastorului când era copil și o învățâ pe Polly cum se joacă. Curând, veni timpul ca Polly să se culce și plecară spre casa vecină. În timp ce deschidea ușa de sticlă cu cheia pe care doamna Rose o lăsase bunicii, Jenny simți un fior de emoție.

Poly insistă să-i arate casa, în afara camerei doamnei Rose , care, explică ea serios, era privată.

– Aici doarme unchiul Simon, spuse deschizând ușa camerei cu vedere spre grădină. Jenny zări un pat dublu acoperit cu o cuvertură de un verde-închis, un fotoliu de piele purpuriu și – lângă fereastră – o masă cu hârtii pe ea.

– Cred că Și asta e privată, Polly, spuse după o privire scurtă.

Supraveghe baia copilului în cada de marmură neagră, îi ascultă rugăciunea și o puse în pat.

– Unchiul tău a plecat la Londra cu trenul? A spus la ce oră se întoarce, Polly?

– Nu, a plecat cu mașina. Nu cred că se întoarce devreme. I-a spus doamnei Rose să nu-l aștepte, și ea se culcă târziu. Are un televizor în cameră și se uită la el până se oprește.

– Ei bine, nu contează de fapt cât întârzie. Sunt o mulțime de cărți de citit în sufragerie. Noapte bună, micuțo. Somn ușor. Jenny o sărută ușor pe copilă.

Spre surprinderea ei, Polly o îmbrățișă timid.

Când Jenny plecă din cameră, sună telefonul. Era doamna Rose, care vroia să știe dacă totul era bine.

– Da, bineînțeles, doamnă Rose. Nu vă faceți griji, sunt sigură că domnul Gilchrist va înțelege. Cum se simte fiica dumneavoastră?

Deja bunică a patru fete, menajera avea acum un nepot ce cântărea patru kilograme, în ciuda nașterii premature.

După ce închise telefonul, nu putu să nu se mai uite o dată prin bucătărie; în prezent, bucătăria era deschisă spre sufragerie, dar putea fi închisă, văzu ea, cu un perete de sticlă glisant.

Fără să citească– cu toate că erau câteva sute de cărți pe rafturile de cedru, Jenny se uită la televizor, cu sonorul scăzut, să n-o deranjeze pe Polly. Mai târziu își făcu o cană cu ceai și privi apusul de soare. Treptat se întunecă. Când se întoarse, nu aprinse lumina, dar se așeză pe canapea până se făcu aproape întuneric.

Deodată, camera se lumină de la veioza de pe măsuța de cafea. Și-a dat seama că adormise. Apoi îl văzu pe Simon stând în umbră, între scările ce dădeau în hol.

– Oh ... cât e ceasul?

– Aproape miezul nopții. Ce cauți aici?

Clipind, și amorțită din cauza poziției în care adormise, Jenny îi spuse, destul de împotmolit, ce se întâmplase.

– Înțeleg. Mai aprinse câteva becuri și veni spre masă, de unde -și luă o țigară dintr-o tabacheră de argint.

În timp ce încerca s-o aprindă, ea observă că arăta destul de obosit. Și deodată, și-a dat seama că ce simțea pentru el nu era o efemeră atracție fizică, o pasiune nebună. Era profund și irevocabil îndrăgostită de el.

– Te conduc acasă. Îmi pare rău că te-am reținut până la ora asta.

– Nu contează. Lasă-mă să-ți aduc ceva de mâncare. E un drum lung până la Londra și înapoi. S-au te-ai oprit să mănânci pe drum?

– Am mâncat ceva înainte să plec din oraș.

– Asta a fost acum câteva ore. Fac niște sandvișuri și cafea, spuse ea hotărât, luând cana de ceai și ducând-o înapoi în bucătărie.

– Unde ține doamna Rose pâinea?

Simon o urmă și deschise un sertar din plastic laminat, puternic aerisit. Apoi se rezemă de un dulap și, privind-o cum taie pâinea și o pune în prăjitor, ochii i se îngustară.

Conștientă de părul dezordonat și de obrajii îmbujorați de somn, Jenny spuse:

– Îmi strălucește nasul? Am adormit pe la zece.

– Visai. Când am aprins lampa, buzele ți se mișcau, spuse el.

– Da? Nu-mi amintesc.

"Știu doar că m-am trezit, te-am văzut, și am știut că te iubesc", gândi ea. Îi era frică să se uite în ochii lui, de teamă să n-o trădeze ochii.

Simon mâncă și bău în tăcere; Jenny strânse cana în mâini și se simți cuprinsă de o căldură puternică, semn că trăia mai intens ca niciodată. Nu era deloc obosită. Era o intimitate încântătoare să stea cu el atât de târziu, împărțind o masă simplă. Erau probabil singurii treji din tot orașul, și ar fi fost fericită dacă ar sta acolo până în zori.

Dar, după ce bău o a doua ceașcă de cafea, Simon spuse:

– E timpul să te culci, vasele pot aștepta până mâine dimineață.

Pe cer era lună plină, neavând nevoie de lumină pentru a vedea drumul însă Simon o luă de braț.

Se întrebă ce ar spune Simon dacă ar sugera că e o noapte prea frumoasă pentru a dormi și că ar merge la o plimbare. Se amuză în sinea ei. În umbra verandei, el îi spuse tandru:

– Mulțumesc că ai avut grijă de casă, Jenny. Noapte bună! Se strecură în camera ei și, după câteva minute, văzu cum se aprinde lumina în camera lui. După un sfert de oră, se stinse din nou și ea aprinse lampa, pregătindu-se de culcare.

În timp ce era în pijama, își aminti de discul de pe șifonier. Îl luă zâmbind și deschise gramofonul primit de la

bunicii ei când împlinise douăzeci de ani. Cu volumul dat încet, ascultă " April in Paris" ... "The Very Yought of You"... "Wild is Love" ... .

Tonul tandru al viorilor, versurile romantice și vocea puternică a lui Nat King Cole erau expresia perfectă a stării ei sufletești. La miezul nopții, când trebuia să fi adormit de două ore, Jenny stătea pe pat, într-o dispoziție de fericire exaltată.

N-avea nici un motiv să se simtă așa dar, deodată, să-l iubească pe Simon părea la fel de firesc ca venirea verii după primăvară. Cum de s-a îndoit până acum? Pentru că s-a întâmpat așa rapid? Pentru că a început prin a-l urî? Poate, în sinea ei, a simțit de la bun început că era cineva special, cineva ce avea să-i schimbe toată viața și, fiindu-i frică de spulberarea rutinei sigure, ea se agăța de orice pretext pentru a-și nega instinctul.

Discul se termină și Jenny se ridică să închidă gramofonul. Apoi, ca un duș rece, își aminti de James.

– Nu înțeleg, spuse James.

De ce, Jenny? De ce?

Erau în cabinetul lui și el stătea lângă chiuvetă – vroia să se spele pe mâini când Jenny îl anunțase – în timp ce Jenny stătea, palidă și abătută, pe scaunul din fața biroului.

Era o întrebare la care se aștepta, dar la care nu găsise răspuns. Nu-i putea spune adevărul ... dar ce altceva ar putea fi?

Să vină la el, să-i spună că nu poate să se mărite cu el a fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată. Văzându-i ochii îndureraţi, şi-a dat seama că era de o mie de ori mai uşor să înduri durerea decât să-i faci pe ceilalţi să sufere.

– Îmi pare rău, spuse încet. Oh, James, îmi pare atât de rău.

– Nu înţeleg. Am fost atât de sigur ... am crezut că ... Oh Doamne! Se întoarse cu faţa la fereastră şi, în timp ce stătea cu spatele la ea, muşchii feţei îi tresăreau puternic.

– Eşti sigură? spuse după un timp, fără să se mişte.

– Da ... destul de sigură.

Nici acum nu se mişcă şi, după câteva clipe, ea se ridică.

– Ar fi mai bine să plec.

– Nu, aşteaptă! Din doi paşi ajunse la uşă, ţinându-i calea. Nu pot accepta una ca asta. N-are nici un sens. Ce s-a întâmplat? Ce te-a schimbat?

– Nu m-am schimbat. Nu am fost niciodată sigură, James, ştii asta. Dacă ... dacă iubeşti pe cineva, n-ai nevoie de timp să te hotărăşti. Trebuia să-mi dau seama de la început.

– Dar asta nu demonstrează nimic. Multor fete le e frică atunci când ajung la momentul ăsta, protestă el vehement. Devin nervoase atunci când vine vorba să se aşeze la casa lor, să aibă grijă de casă şi de copii. E o reacţie perfect naturală.

– Nu și dacă sunt cu adevărat îndrăgostite, James. Fetele vor să se mărite. De-abia așteaptă, spuse ea blând.

– Atunci, e probabil din cauză că ne cunoaștem de atâta vreme, continuă el disperat. Femeile își închipuie mereu că dragostea le va lovi ca un fulger. E o prostie. Știi că e, Jenny. N-ai să întâlnești un tip la care să te uiți o dată și să-ți spui " El e". Pur și simplu nu se întâmplă în viața de zi cu zi. Dacă s-ar întâmpla, atunci n-ar dura. Oamenii se căsătoresc pentru că vor aceleași lucruri de la viață, pentru că râd la aceleași glume, pentru că se simt ... bine împreună. Ca noi doi.

– Știu asta, James. Nu sunt o adolescentă. Dar iubirea e mai mult de atât, sunt sigură. Nu e doar o potrivire dintre doi oameni. Este să știi că nu poți trăi fără celălalt.

– Adică dacă mor mâine, pentru tine n-ar conta? spuse el pe un ton amar.

– Nu e adevărat!

Se detesta că-i făcea una ca asta. Dar cum să-l convingă fără a-l răni?

James plecă de lângă ușă și căzu pe scaunul din spatele biroului.

– Ar trebui să pleci, acum. Aș vrea să fiu singur un timp.

În timp ce ea șovăia, îi întâlni ochii.

– Nu pot să nu te iubesc, Jenny. Și încă sunt sigur că suntem perfecți unul pentru celălalt. Atât timp cât nu mai e altcineva, n-am să renunț să sper.

În timp ce mergea încet spre casă, Jenny se întreba dacă făcuse o greșeală nespunându-i că mai este cineva. Dar era sigură că n-avea să creadă nici o invenție despre cineva întâlnit în oraș, n-avea să accepte dragostea ei pentru Simon decât ca o pasiune trecătoare, așa cum crezuse și ea până noaptea trecută.

" Și faptul că îl iubesc pe Simon, nu înseamnă că și el mă iubește pe mine", gândi ea, mușcându-și buza.

A doua zi era prima zi de vacanță, și Jenny își petrecu dimineața în grădină. Observă, în timp ce tundea peluza, o siluetă mică ce o urmărea de dincolo de gard.

– Salut, Polly. Ai vrea să vii să mă ajuți? întrebă ea mergând spre copilă.

– Oh, pot? Da, te rog.

– Mai bine l-ai întreba pe unchiul tău dacă ai voie.

– Va fi de acord. Are treabă în camera lui. Polly fugi spre casă.

– Unchiul spune că e foarte drăguț din partea ta, dar să mă trimiți în casă dacă te deranjez prea mult, îi spuse cu răsuflarea tăiată, câteva momente mai târziu.

– Când se întoarce doamna Rose?

– În seara asta. Va avea altcineva grijă de fata ei și de copil.

– Un ajutor din familie, bănuiesc. Acum, hai să luăm un coș din magazie și poți să culegi iarba dintre trandafiri în timp ce eu termin de tuns peluza. Mai târziu, poate mergem

la magazin să luăm două înghețate pentru a sărbători libertatea noastră, zâmbi Jenny.

În zilele următoare au stat mult împreună, Jenny se bucurându-se de discuțiile pe care le avea cu fetița. Îi alunga gândurile cu privire la James. Și, cu toate că de-abia aștepta să-l vadă din nou pe Simon, într-un fel era bucuroasă că avea treabă toată ziua în oraș. Simțea că n-avea dreptul să fie fericită în timp ce James trecea prin clipe grele.

Într-o după-amiază, în a doua săptămână de vacanță, Polly veni alergând spre casa parohială, anunțând-o că Simon a venit acasă mai devreme.

– Mergem pe plajă. Poți să vii cu noi, Jenny? întrebă ea emoționată.

– Mi-ar plăcea foarte mult, scumpo. Așteaptă puțin să-mi iau costumul de baie. Se făcuseră deja nouă zile de când îi ținea locul doamnei Rose, dar parcă fuseseră nouă luni.

Simon punea un coș de picnic în potbagaj când se întorcea cu Polly.

– Jenny o să vină cu noi, îi spuse Polly.

– Oh, Polly, nu trebuia să mă inviți de una singură, spuse Jenny, mâhnită. Îmi pare rău, Simon. Am crezut că a fost ideea ta.

– Dar, te rog, vino! îi zâmbi Simon.

În ciuda comportamentului cordial al lui Simon, Jenny avu un sentiment neplăcut că nu se gândise s-o invite.

El opri într-un loc unde mai erau doar câțiva oameni. Polly, care avea costumul de baie sub rochiță, fugi spre apă imediat ce ajunseră pe plajă. Simon, la fel, după ce și-a dat jos pantalonii și cămașa, îi spuse:

– Ne vedem în apă.

Îl văzu cum o ia în brațe pe Polly, o înălță deasupra apei și o așază pe umeri, apoi, ținându-se de mână, înaintară în apă. Jenny se schimbă în costumul ei de baie verde și merse spre mare. Era o zi toridă; înotă spre o porțiune de nisip paralelă cu plaja, în spatele căreia se întrezărea adâncimea apei, de un albastru închis. Simon și Polly i se alăturară. Polly nu putea să înoate mai mult de câțiva metri, dar se pare că nu-i era frică de apă și-l lăsa pe unchiul ei s-o poarte încet spre mica oază.

– Nu-i așa că e minunat, Jenny? Oh, uite , un crab. Fugi să-l cerceteze.

Simon se uită la Jenny într-un fel ce o făcu să se înroșească. Îi părea bine că privise vara într-un mod optimist și își cumpărase costumul acesta de baie, înlocuindu-l pe cel vechi.

– Pleci undeva în vacanță, Simon?, întrebă ea, respirând greu.

– N-am plănuit nimic. Nu cred. Tu? Se lăsă jos pe nisipul moale.

– Nu, nu plecăm nicăieri. Nici n-are sens, fiind atât de aproape de plajă.

Nu ne permitem să călătorim în străinătate.

– Ți-ar plăcea să călătorești?

– Am făcut-o deja – când eram mică. Tatăl meu lucra în diplomație. Locurile pe care aș vrea să le văd acum sunt prea departe ... Zanzibar, Hongkong, Mexic.

– La vârsta ta, totul e posibil. Ceva din tonul lui o făcu să spună:

– Nu sunt chiar atât de tânără.

– Destul de tânără cât să nu-ți placă să fii numită așa.

Jenny desena ceva cu degetul în nisip.

– Vorbești de parcă ai fi de vârsta mijlocie.

– Chiar sunt. Sunt la jumătatea drumului ce mă va duce spre patruzeci de ani.

– Asta nu e vârsta mijlocie. Ăsta e începutul vieții.

– E la distanță mare față de douăzeci de ani.

– Hai să înotăm înainte ca bătrânele tale oase să nu mai poată, zise ea machiavelic, sărind în picioare.

Dar gluma era forțată, simțind că Simon punea o distanță între ei. Știa că nu e sofisticată, dar părea chiar atât de imatură?

Simon o purtă pe Polly înapoi pe plajă, după care o ajutară pe Jenny să construiască un castel mare de nisip. Apoi mâncară ce le pregătise doamna Rose.

– Nu te schimbi? sugeră Simon în timp ce fuma o țigară și Polly fugise să caute scoici pentru decorarea castelului.

– Mi-e bine.

O trata intenționat ca pe o adolescentă? Sau i se părea?

Pe la cinci și jumătate, Simon se uită la ceas și o chemă pe Polly, spunându-i că era timpul să meargă acasă.

– Oh, chiar trebuie să plecăm acum? Nu sunt deloc obosită. Nu putem să mai stăm puțin? îl rugă Polly.

– Mă tem că nu, azi. Trebuie să ies în oraș, seara asta.

Simon se întoarse spre Jenny:

– Iau masa la familia Waring.

– Adevărat? N-avea nici un dubiu cine din familia Waring făcuse de fapt invitația.

Mai târziu în acea seară, când Simon era în drum spre Red Gables, Jenny stătea în fața oglinzii din dormitorul ei, studiindu-se. " Presupun că arăt mai tânără decât sunt. Trebuie să fac ceva – dar ce?", se gândea Jenny. În mod normal își fila părul o dată la trei săptămâni, dar, recent, nu mai trecuse pe la coafor. Se gândi că avea acum părul destul de lung pentru a-l prinde într-un coc franțuzesc. Mâine va cumpăra câteva ace de păr și va experimenta." Voi încerca și un machiaj pentru ochi", decise ea.

În dimineața următoare, știind că bunicul era la slujba de dimineață, Jenny ceru permisiunea să ia mașina pentru a face cumpărături în oraș. Apoi trecu să vadă dacă Polly ar vrea să meargă cu ea. Cum era deja ora zece, se gândi că Simon plecase deja spre serviciu. Dar el deschise ușa când sună.

– Oh ... Bună dimineața!. Jenny îi explică de ce venise.

– Cred că i-ar plăcea mult să vină cu tine, spuse el. Polly, vino aici, te rog.

– Ai petrecut o seară plăcută la familia Waring?

– Da, a fost frumos. Evident, Simon lucra acasă toată ziua. Purta niște pantaloni largi și o cămașă de bumbac albastră.

– Fenella e o figură, nu-i așa? întrebă el.

– Da, este.

Jenny se gândea ce purtase Fenella și care dintre strategiile ei folosise cu Simon. Fusese foarte feminină și fragilă? Sau jucase rolul de femeie sofisticată, purtând o rochie neagră, adânc decoltată, cu o țigară lungă, buze purpurii, unghii și toate celelalte artificii.

În orice caz, Simon părea să n-o fi luat în serios. Dar, pe de altă parte, era făcut din alt aluat decât John Barton.

În următoarele două săptămâni Jenny și Polly erau împreună aproape tot timpul.

– Nu știu ce s-ar fi făcut fără dumneavoastră, domnișoară Shannon, spuse doamna Rose într-o zi, după ce Polly își petrecuse după-amiaza ploioasă făcând oameni din aluat de prăjituri, în bucătăria casei parohiale.

– S-ar fi simțit singură, fără copii de vârsta ei cu care să se joace.

– Da, e păcat că în zona asta nu sunt copii de la școala noastră.

Cei de aici sunt fie prea mari, fie prea mici.

– Îi place să citească, dar nu cred că-i face bine să stea atâta timp cu nasul în cărți. Îi e dor de mama ei, sărăcuța. Are nevoie de cineva cu care să vorbească și dumneavoastră sunteți o persoană care înțelege de minune copiii. Aveți mai multă răbdare decât am avut eu când cei din familia mea erau mici.

– Sunt foarte atașată de ea, spuse Jenny sincer. Și chiar dacă nu i-ar fi oferit ocazia de a-l întâlni pe bărbatul pe care-l iubea, tot ar fi fost bucuroasă să petreacă timpul cu ea.

Într-o după-amiază, când Simon lucra acasă în biroul lui, cum făcea adesea,Jenny o luă pe Polly la o plimbare prin pădure. Nu mai fusese acolo de când cu James și evită locul unde stătuse cu el. Nu-l mai văzuse pe James de când se dusese la cabinetul lui, în acea seară, dar a întâlnit-o în schimb pe doamna Langdon, la magazin. Din comportamentul ei față de ea, își dădu seama că James nu i-ar fi putut spune ce s-a întâmplat.

Când se întoarseră acasă, Simon stătea pe terasă. Cu el – stând calmă și sigură pe ea într-o rochie albă fără mâneci – era Fenella.

– Dar Jenny, ce ți-ai făcut? exclamă ea, ridicând din sprâncenele bine îngrijite.

Era pentru prima dată când Jenny își ridicase părul într-un coc și, în loc de pantaloni și tricou, purta o fustă plisată și un pulover italian de mătase, de culoarea turcoazului, destul de scump.

– Bei ceva? Arăți încălzită, spuse Simon, trimițând-o pe Polly să mai aducă două pahare.

Observația lui o făcu pe Jenny să se gândească dacă nu cumva era neatrăgător aprinsă în obraji și cu nasul lucios.

– Îmi place cum ți-ai aranjat părul, spuse mieros Fenella. Oh, îți cade acul de păr. Se aplecă pe spătarul scaunului și-i atinse lui Jenny părul la spate.

– Gata. Așa-i mai bine. Singura problemă când îți prinzi părul la spate este că îți cade mereu acul de păr și îți trebuie mult fixativ să rămână așa.

Polly veni cu paharele și Simon le umplu cu suc proaspăt de portocale.

– Mai vrei suc, Fenella?

– Da, te rog. Îi dădu paharul împreună cu o privire caldă,de sub genele false ale ochilor căprui, discret machiați cu verde.

Nu i-a trecut niciodată prin cap lui Jenny că Simon ar putea ceda avansurilor provocatoare ale Fenellei dar, în timp ce asculta zâmbind sporovăiala ei, îi aprindea țigara și câteodată privea admirativ la picioarele ei, se pare că ar fi putut. Când Fenella spuse că trebuie să plece, el o conduse până la poartă și Jenny se întreba ce cuvinte o făcuseră pe Fenella să râdă atât de cristalin.

– Nu-mi place domnișoara Waring. Este ca prietenii mătușii Monica, spuse Polly cu o sinceritate de copil când el se întoarse.

– Nu fi obraznică!

Jenny nu-l mai auzise niciodată vorbindu-i atât de aspru copilului și nu fu surprinsă când buza de jos a fetei începu să tremure și fugi în casă.

– Nu trebuia să fii atât de aspru, se indignă ea. A spus doar ce gândește. Așa fac copiii.

– Va trebui să învețe să se controleze, nu-i așa?

– Da? numai pentru că ... , Jenny se opri mușcându-și buza.

– Da?

– Nimic. Ar trebui să plec.

– Nici ție nu-ți place Fenella, nu?

– Nu prea.

– Cred că puține femei o plac. Tipul de femeie fatală nu este foarte îndrăgit de același gen ca ele.

– Același gen ca ele le plictisesc.

– Așadar, și tu ai gheare. Nu-ți face griji, Jenny. Pot să am grijă de mine.

– Sunt sigură că poți. Cred că tu și Fenella vă potriviți foarte bine, spuse ea, enervată de tonul lui ironic.

S-ar fi ridicat în picioare și ar fi plecat dacă el n-ar fi prins-o de umeri și ar fi ținut-o nemișcată. Pentru o clipă, era o asemenea ură în privirea lui, încât, involuntar, se feri de el. Apoi mâinile îi căzură pe lângă el și, fără un cuvânt, intră în casă. În acea seară, Jenny, după cină, Jenny stătea pe bancă afară când auzi pe cineva venind spre ea. Pașii

erau bărbătești – dar nu ca ai bunicului – și, pentru un moment, inima îi stătu în loc.

Dar nu era Simon cel ce apăru.

– Bună, Jenny, spuse James încet.

– James! Dezamăgirea ei i se citea probabil pe față.

– Mi-a spus bunica ta că ești aici. Pot să mă așez o clipă?

Se dădu într-o parte pentru a-i face loc.

– Trebuia să te văd, spuse el cu voce scăzută.

– Oh, James, ar fi mai bine să nu fi venit. Jenny și-a dat seama că, în starea în care se afla, nu putea suporta o confruntare emoțională.

– Trebuie. Nu pot să stau deoparte și să văd cum te faci de râs, spuse el fără să se uite la ea.

– Să mă fac de râs? Ce vrei să spui?

– Știu acum de ce m-ai refuzat.

– Ți-am spus de ce. Ea înghiți în gol.

– Nu adevăratul motiv.

– James, te rog ...

– Am fost un idiot că nu mi-am dat seama mai devreme. Pur și simplu nu mi-a trecut prin minte, continuă el. Nu te învinovățesc pe tine. I se poate întâmpla oricui, și tu ai dus o viață atât de liniștită. Dar trebuie să știi că nu e un lucru adevărat ... nu se poate ajunge nicăieri.

– Nu ... știu despre ce vorbești.

Se uită la ea compătimitor.

– N-are rost să negi, Jenny.

Știu toți că îți petreci tot timpul acolo.

– Acolo? Unde?

– La Gilchrist. Lumea încă nu știe de ce ... dar eu știu. Trebuia să-mi dau seama de mult.

– N-are nici o noimă. Mă duc câteodată pentru Polly. E singură, și are nevoie de cineva cu care să se joace.

– Poate – dar ăsta nu e motivul principal. E un pretext pentru a-l vedea pe Gilchrist, nu-i așa? Crezi că ești îndrăgostită de el, nu?

– N-ai nici un drept!

– Ba am tot dreptul. Te iubesc și vreau să fii fericită.

Ar fi sărit în picioare și ar fi plecat, dar el o prinse de mână. O ținea blând și probabil ar fi putut să se elibereze.

– Ascultă-mă, Jenny. Poate nu sunt bărbatul vieții tale. Dar sunt al naibii de sigur că nici Gilchrist nu este. E o nebunie ... trebuie să-ți dai seama.

– De ce este o nebunie? întrebă ea, dându-și seama de acceptarea implicită.

– Sunteți la fel de potriviți ca apa și uleiul ... nu aveți nimic în comun. L-am întâlnit. Am văzut cum e.

– Ce-ai văzut? Mie mi se pare perfect normal. Nu-mi spune că ai idei preconcepute de genul că, dacă n-a trăit aici toată viața, trebuie să-l suspectezi de ceva.

– Nu, bineînțeles că nu. James începuse să se enerveze. Dar este evident un bărbat experimentat – cu mult mai în vârstă ca tine – cu dumnezeu știe câte legături amoroase în

spatele lui. Din câte știm, ar putea avea o soție pe undeva. De unde știi că nu e divorțat? Și dacă nu e însurat, la vârsta lui, este evident că nu-și dorește o soție. Dacă mă întrebi pe mine, se folosește de tine pentru copilul ăla.

– Oh, încetează – încetează!suspină Jenny. Nu e drept să mă necăjești așa pentru că nu simt cum ai vrea tu să simt, James. N-am vrut niciodată să te rănesc ... știi asta.

– Tu vei fi cea care va fi rănită, nu înțelegi? Fii rezonabilă, Jenny. Încetează să-l mai vezi. Pleacă undeva pentru un timp.

– Lasă-mă în pace. Nu vreau să te ascult. Pur și simplu lasă-mă în pace! izbucni ea.

– Trebuie să asculți!

Dar nu mai putea îndura. Plecă, fugind prin grădină spre poarta din spate. James nu veni după ea și, slavă Domnului, nu era nimeni s-o vadă în ce stare era – cu lacrimile șiroind pe obraji.

Se înserase când se întoarse acasă și, imediat ce intră în casă, bunicul ei ieși din bibliotecă. La vederea feței lui îngrijorate, știu că James trebuie să-i fi spus totul.

– Jenny, dragă ...

– Nu acum, bunicule. Nu acum, te rog ...

Fugi pe scări și se aruncă în pat.

Capitolul 7

Când se trezi a doua zi dimineață, o găsi pe bunica ei stând lângă pat.

– Ți-am adus o cană cu ceai, draga mea, spuse doamna Shannon blând.

– Oh, Doamne, am dormit prea mult? Îmi pare rău, bunico. Cât e ceasul?

– Nouă și jumătate. Nu contează. Probabil n-ai avut o noapte prea bună,nu?

– Nu ... n-am avut, oftă Jenny

– Am să închid fereastra, da? Mă tem că vremea bună s-a stricat. Trase înapoi perdeaua udă de la burnița de azi-noapte și închise fereastra.

– Stai puțin, bunico, spuse Jenny când bunica vroia să plece din cameră. Ai aflat de James și mine, nu?

– Da, draga mea.

– Ți-a spus ... totul?

– Ne-a spus că te-a cerut în căsătorie și că l-ai refuzat.

– Atât?

Doamna Shannon se așeză pe marginea patului.

– Nu, ne-a spus și despre domnul Gilchrist. Jenny, dragă, eu și bunicul am discutat despre asta după ce te-ai dus aseară în camera ta, și am ajuns la concluzia că este ceva ce trebuie să hotărăști singură. Nu trebuie să ne spui nimic, dacă nu vrei.

– Nu e nimic de spus ... decât că nu mă pot mărita cu James. Îmi pare rău, bunico. Trebuie să fi fost un șoc pentru tine.

– Da, a cam fost, și bietul James era foarte abătut.

– Crezi că ar trebui să mă mărit cu el, nu?

– Trebuie să recunosc că întotdeauna am crezut că sunteți potriviți unul pentru celălalt. Dar este viitorul tău și tu trebuie să decizi. Sunt sigură că n-ai să faci nimic nechibzuit. Acum, bea-ți ceaiul și îmbracă-te să iei micul dejun. Jenny rămase în casă toată ziua, dar în după-amiaza următoare le întâlni, în magazinul general, pe doamna Rose și pe Polly.

– Ești supărată pe mine că am fost obraznică cu domnișoara Waring? o întrebă Polly neliniștită, în timp ce menajera cumpăra ceva și Jenny se uita la niște pachete de semințe.

– Nu, iubito, nu sunt.

– Nu te-am văzut ieri și am crezut că ești supărată, explică Polly.

– A fost o zi atât de urâtă, încât n-am ieșit nicăieri, spuse Jenny.

– Trebuie să veniți să vedeți casa de păpuși pe care a făcut-o domnul Gilchrist pentru ea, domnișoară Shannon, spuse doamna Rose, venind la ele. E o frumusețe, nu-i așa Polly, dragă?

– Oh, da, Jenny, e minunată. Unchiul Simon a adus-o aseară.

– A făcut-o pentru ea, exact ca o casă adevărată, explică doamna Rose. Și i-a adus un clasor plin cu modele de tapet ca să aleagă ce-i place și să le lipească singură.

– Hai s-o vezi acum, Jenny. Poți să mă ajuți să aleg cel mai drăguț tapet, spuse Polly nerăbdătoare.

– Bine, mi-ar plăcea s-o văd, fu Jenny de acord.

Când au ajuns aproape de casă, după ce toate trei s-au întors împreună acasă, Jenny spuse:

– Duc ce-am cumpărat în casă și vin imediat.

Jenny era la fel de fascinată de casa de păpuși ca și Polly, și petrecură toată după-amiaza jucându-se. Pe la ora cinci s-a auzit o mașină afară, și Jenny se pregăti să-l întâlnească pe Simon.

– Uită-te, unchiule Simon, am decorat sufrageria. Îți place?

– Ai fost ocupată. Salut, Jenny. O privi puțin după care își îndreptă atenția spre casa de păpuși.

– Mm ... foarte drăguț. Uite, aici ai o cutie de materiale pentru perdele. După care plecă să se schimbe. Înainte să se întoarcă, doamna Rose făcu ceai.

– Vreți o cană cu ceai ,nu-i așa, domnișoară Shannon?

– Da, mulțumesc, spuse ea pe gânduri. Nu putea să-și ceară scuze lui Simon de față cu Polly. Trebuia să fie cu el între patru ochi. Apoi, veni doamna Rose și spuse:

– E aproape timpul pentru baie, Polly, iubito. Te ajut să duci casa de păpuși în camera ta.

Imediat ce-au rămas singuri, Jenny trase aer adânc în piept și spuse repede:

– Simon, îmi pare rău pentru ce-am spus. M-am comportat urât.

– Nu contează, răspunse el scurt.

– Nu, îți datorez scuze. Ai avut dreptate s-o corectezi pe Polly. Nu trebuia să mă amestec.

El aprinse o țigară și se ridică de pe scaun. Ducându-se la fereastră, se uită lung la terasă timp de câteva clipe. Apoi se întoarse spre ea.

– Jenny, te-ai purtat minunat cu Polly, și apreciez asta, dar cred că ar fi mai bine dacă, pe viitor, n-ai mai vedea-o atât de mult.

Îl privea uluită. Pentru un moment, nu înțelegea despre ce era vorba. Apoi și-a dat seama ce vrea să spună.

– Vrei să spui că nu mă vrei aici.

– Polly s-ar putea să nu rămână pentru totdeauna cu mine. Nu vreau să se atașeze de tine și să sufere din nou.

– Nu ... .Înțeleg ... . Jenny știa că nu poate fi adevărat. El n-ar fi trimis niciodată copilul la mătușa ei și nu avea altundeva s-o ducă. A spus asta ca să n-o rănească. Știe, se gândi îngrozită. Știe că sunt îndrăgostită de el. Oh, Doamne, poate toți știu.

– Trebuie să plec, acum. Noapte .... bună. Îi tremura vocea. Se ridică și, simțindu-se umilită, se grăbi spre ușă.

Îl auzi pe Simon strigându-i să aștepte și o văzu pe Polly stând în ușă, dar nu se opri. Trebuia să plece de acolo.

***

Mai târziu, în acea după-amiază, Jenny prindea trenul spre Londra. Bunicul ei o condusese până la gară.

– Să te simți bine. Ai grijă de tine. Transmite salutările noastre lui Alison.

– La revedere, bunicule. Te anunț când am să mă întorc.

Trenul se puse în mișcare iar ea îi făcu, de pe geam, cu mâna.

Cu toate că Jenny și Susan Ellis erau prietene la școală, amiciția cu Alison Grant era limitată la vacanțe. Alison

învăța la o altă școală și ar fi fost destul de singură în timpul vacanțelor, dacă ferma părinților ei nu era învecinată cu presbiteriul. Acum locuia la Londra, unde împărțea un apartament cu alte două fete. Jenny mai fusese pe acolo, dar de data asta, una din celelalte fete era în vacanță în Franța și deci Jenny putea să doarmă în pat și nu pe canapea.

– Jenny, ce fericită sunt să te văd! Am fost surprinsă când ai sunat azi-noapte. Nu e genul tău să faci lucrurile în grabă. De obicei plănuiești cu luni de zile înainte. Intră, sunt singură acasă. Nu-mi va lua mult să fac ceva de mâncare. Carola e în oraș în seara asta. deci putem să stăm liniștite de vorbă, spuse Alison – dintr-o răsuflare – când deschise ușa apartamentului.

După ce-și schimbă costumul negru de serviciu cu o pereche de pantaloni roz și o bluză, Alison încropi ceva de mâncare în bucătăria micuță. Când își beau cafeaua, ea spuse deodată:

– Ești răcită sau ceva de genul ăsta?

Jenny dădu din cap că nu.

– De ce întrebi?

– Pentru că ai mâncat superba mea salată verde de parcă ai fi înghițit omide, de-abia ai auzit un cuvânt din ce ți-am spus, și nu prea arăți bine. Cu atât mai mult, am mirosit eu ceva când m-ai sunat aseară. Ce se întâmplă, frumoaso? Probleme cu bărbații?

Jenny o privi neliniștită și Alison zâmbi.

– Recunosc simptomele. Atât Pauline cât și Carola sunt, dacă poți să le numești așa, suferinde cronice. Eu privesc bărbații așa cum sunt – sau așa cum pleacă. Spune-mi. Nu e sfârșitul lumii.

Jenny îi spuse totul.

– Vezi în ce hal m-am făcut de râs?

– Cu toții ne facem, mai devreme sau mai târziu, spuse Alison. Fără îndoială, o să-mi și mie rândul. Își turnă o a doua ceașcă de cafea. Trebuie să-ți spun că nu știu de ce Simon al tău a reacționat așa. Dar știu un singur lucru. Nici un bărbat nu disprețuiește o femeie care-l iubește. Și de ce ar face asta? Noi n-o facem când e viceversa.

– Bărbații sunt altfel, spuse Jenny

– Prostii. Aproape singurul avantaj de a avea frați mai mari este că, de mică, am învățat că bărbații nu sunt deloc altfel decât noi. Sunt diferiți în anumite privințe, dar nu emoțional. Când e vorba de a se îndrăgosti sunt la fel de orbi ca și noi. David, de exemplu, avusese o mulțime de prietene înainte s-o întâlnească pe Nonie, o simplă fată din provincie. Dar putea să vadă că nu era îndrăgostită de el? N-avea nici o idee, sărăcuțul. A iubit cu pasiune pentru prima oară în viața lui.

– Chiar așa?

– N-ar fi avut nici un motiv să te alunge, nu-i așa? sugeră Alison îngrijorată. De exemplu, o soție?

– Nu, sunt sigură că nu e însurat.

– Crezi că l-a avertizat James?

Era o idee la care Jenny nu se gândise. Putuse James să facă una ca asta? În acea noapte când o găsise în grădină și ceruse ajutorul bunicilor, ar fi putut apoi să fi mers la Simon?

– N-are rost, Alison. Simon pur și simplu nu e interesat de mine. Nu știu de ce am crezut vreodată că ar putea fi. E absurd, oarecum, eu sunt atât de comună și el ... .

– Jenny, de ce nu vii la Londra? întrebă Alison. Adică, să stai aici. Carola se mărită în octombrie. Poți să stai pe canapea până se eliberează patul. Și, dacă n-ai găsi o slujbă în domeniul tău, ai putea să te angajezi cu ușurință la un magazin general. Întotdeauna am crezut că trebuie să pleci de acasă pentru un timp. Toți ar trebui.

Jenny nu răspunse imediat. Apoi spuse:

– Nu, nu pot să fug mereu, Alison. Acum e un moment de respiro. Trebuie să mă întorc într-o zi, două.

– De ce trebuie? Le-ai lipsi bunicilor tăi, îmi dau seama. Dar sunt sigură că nu s-ar împotrivi

– Nu, n-ar merge, Alison. N-aș putea locui în Londra. Nu-mi place. Magazinele sunt aglomerate, aș urî orele de vârf și faptul că ar trebui să merg kilometri întregi până acasă. Pur și simplu nu sunt o fată de oraș.

– Ei bine, eu sunt. Nu m-aș întoarce la o viață în provincie pentru nimic în lume. Nu știu cum reușești,

iubito. Oricum, mai gândește-te. Dacă te răzgândești, îți găsim noi un loc pe aici.

***

Jennt a stat în apartament trei zile. A doua zi ea și Alison s-au dus la teatru împreună. În ultima seară, Alison insistă să dea o petrecere.

– Îți va ridica moralul, iubito, răspunse ferm când Jenny îi spuse că n-are chef și că n-are cu ce se îmbrăca.

– Îți împrumut eu o rochie.

Deci Jenny se văzu purtând o rochie de un roșu strălucitor – pe care nu s-ar fi gândit s-o cumpere vreodată pentru ea – și dansând cu un tânăr atractiv de la Ambasada Franței care, pare-se, n-o găsea deloc obișnuită și neinteresantă.

– Ești sigură că nu te răzgândești cu rămasul aici? întrebă Alison, a doua zi dimineață, când Jenny își făcea bagajul. Știi, ai făcut o cucerire mare cu Michel și, pentru a nu te gândi la ... alte lucruri, nimic nu se compară cu un francez atractiv. Și, cu toate că Michel Rostand o ajutase să-și recapete amorul propriu, destul de încercat, Jenny știa că rămasul la Londra nu este soluția. Cucerirea unui francez n-o putea face să-l uite pe Simon.

Ajunsese acasă în mijlocul după-amiezii, dar în timp ce trecea pe lângă casa lui Simon văzu că nu era nimeni pe acolo. Bunicii erau încântați – și se pare ușurați – s-o vadă înapoi. Cu toate că n-au zis nimic, știa că fuseseră tulburați de neașteptata ei decizie de a merge la Londra. După ceai, doamna Shannon spuse:

– Oh, era să uit. Fenella Waring a sunat ieri să te invite la o petrecere, mâine seară. I-am spus că ești plecată și că nu știm sigur dacă te întorci până atunci.

– O sun eu mai târziu.

Merse sus să-și dezpacheteze bagajele, inclusiv rochia roșie pe care Alison insistase s-o păstreze.

– Ia-o. Arată minunat cu părul tău și eu mi-am luat una nouă, spusese ea.

– Asta o va zdruncina pe Fenella. Eu, într-o rochie roșie sofisticată, gândi Jenny în timp ce o punea în șifonier.

Dar era pregătită să dea din nou ochii cu Simon? Va fi cu siguranță acolo. Pentru el se dădea probabil petrecerea. Până la urmă, se hotărî să meargă. Tot trebuia să-l întâlnească cumva, și mai bine la o petrecere decât altundeva.

– Ai mai auzit ceva de Polly cât am fost plecată? o întrebă pe bunica, după ce sună la familia Waring; Fenella era în oraș, și deci vorbise cu doamna Waring.

– Nu, e foarte răcită și palidă. Mi-a spus doamna Rose azi-dimineață.

Doamna Shannon se uită dintr-o parte la Jenny:

– Familia Waring au luat cina acolo alaltăieri. I-am văzut pe domnul Gilchrist și pe Fenella plimbându-se prin grădină împreună.

– Mda? Mă culc devreme în seara asta, bunico. Am stat până târziu ieri, și vreau să arăt bine pentru petrecere .

În după-amiaza următoare,Jenny și-a aranjat părul într-o manieră sofisticată, la cel mai bun salon de coafură. Și-a făcut de asemenea manichiura și și-a cumpărat ciorapi de culoarea fildeșului, pantofi asortați la rochie și un inel de argint, care avea o perlă falsă foarte mare.

– Ei bine, cum arăt? își întrebă bunicii înainte să plece.

– Foarte frumos, draga mea. Petrecere plăcută! spuse doamna Shannon.

Dar Jenny putea să vadă că nu le plăcea coafura, sau rochia roșie, sau inelul extravagant.

– Voi avea! spuse senin, cu o încredere de sine mai mare decât avea de fapt.

Era o seară frumoasă de vară și n-avea nevoie de haină. Când ieși pe poarta casei câțiva băieți treceau cu bicicleta; la vederea ei, fluierară admirativ. Jenny își reținu un zâmbet. Până mâine, tot orașul va ști că fata pastorului era la fel de gătită și fardată ca fata familiei Waring.

Mașina lui Simon era parcată afară și, după câteva minute, auzi motorul pornind. Știind că va opri s-o ia cu mașina, respiră adânc pentru a se liniști.

– Oh, bună, Simon, spuse când el opri lângă ea.

Privirea lui cuprinse toate detaliile aspectului ei exterior.

– Îmi închipui că te duci la petrecere. Pot să te duc cu mașina?

– Ce frumos din partea ta. Când veni să-i deschidă portiera, îi oferi intenționat un zâmbet provocator, la care Fenella era atât de expertă.

– Pantofii ăștia nu sunt făcuți să mergi cu ei nici măcar pe distanțe mici, spuse ea când Simon se urcă la volan.

El privi sandalele delicate și Jenny își puse un picior peste altul. În ciorapi arătau la fel de frumoase ca ale Fenellei, și ea speră ca el să fi observat.

– Nu, îmi închipui că nu.

Sufrageria familiei Waring fusese eliberată pentru dans, dar primii sosiți se adunaseră în grădina din spate. Luminițe și felinarele chinezești fuseseră agățate prin copaci, și un grătar de cărămidă era instalat.

Fenella îl căutase probabil pe Simon. În clipa în care intrară în sufragerie, ea părăsi câțiva invitați și veni repde spre ei, fără să-și ascundă surprinderea când o văzu pe Jenny arătând de parcă ar fi ieșit din paginile revistei Vogue.

Fenella purta o rochie galbenă, brodată cu perle, era o rochie frumoasă, dar prea complicată și formală pentru această ocazie. Pentru prima dată în viața ei, simți subtila

plăcere feminină de a purta ceva cu atât de mult chic, încât rochia Fenellei părea banală și demodată.

Cum se aștepta, cealaltă o prezentă repede unui grup de oaspeți și-l luă pe Simon pentru a face cunoștință cu alți invitați. Jenny observă, cu un zâmbet răutăcios, că celelalte fete care veniseră neînsoțite fie erau neatractive, fie erau îmbrăcate fără gust. Era clar că Fenella intenționase să fie frumusețea petrecerii.

– Arăți elegant în seara asta, Jenny, spuse John Barton atunci când, văzându-l singur, se apropie de el.

– Mulțumesc, John. Hai să dansăm împreună. Nu cunosc prea multă lume de aici. Își strecură mâna sub brațul lui și-l conduse spre sufragerie. Nu-i plăcea să-l vadă abătut, urmărind-o pe Fenella cu privirea, așteptând să-i arunce, în trecere, un zâmbet sau un cuvânt. Dansă de două ori cu John, apoi el îi spuse că era responsabil de grătar și ar trebui să vadă dacă Fenella vrea să înceapă pregătirea mâncării.

Când plecă, un bărbat pe care nu-l cunoștea veni la ea , se prezentă și o invită la dans. Dansa mult mai bine ca John și flirta cu ea. Știind că Simon dansa, și el, Jenny zâmbi și-l lăsă să danseze mai aproape de ea și să-i spună la ureche cuvinte flatante. Se întunecase când felinarele străluceau purpuriu, galben, verde de smarald și se opri dansul pentru cină.

Jenny stătea într-un fotoliu, cu un bărbat pe nume Clive în spatele ei, și un alt bărbat pe nume Toby stând pe covor

lângă ea, și un alt bărbat, al cărui nume nu l-a reținut. Părul ei scânteia în lumina felinarelor, ochii îi străluceau și ea râdea,vorbea și sorbea băuturi de parcă era normal să fie înconjurată de admiratori. Descoperi că era ușor. O rochie frumoasă ... ceva parfum franțuzesc ... o atitudine plină de viață ... și era la fel de ușor ca prinsul mușteloor cu miere. Nu că vreunul din bărbați o atrăgea. Dar nu ăsta era scopul.

– Îmi acorzi un dans, Jenny?

Se uită în ochii lui Simon, prefăcându-se că nu-l văzuse venind, că uitase că era prezent.

– Oh ... Simon. Da, bineînțeles. Dădu paharul lui Toby, cu un zâmbet pentru Clive și spunându-i celuilalt: "Scuzați-mă puțin".

Nu și-a dat seama decât când ajunseră în sufragerie că se cânta Nat King Cole, cu "Wild Is Love".

Simon o luă de mijloc și mâna lui stângă o strânse pe a ei. Știa că se uită la ea. Era pregătită să danseze cu el – dar nu pe melodia asta specială. Fiecare părticică din ea îi simțea apropierea și dorea s-o țină mai aproape el.

– Minunată petrecere, nu? îl întrebă ea pe un ton emoționat. Simon nu răspunse și ea se forță să ridice capul și să-i zâmbească.

– Nu te distrezi, Simon?

– Vreau să vorbesc cu tine – singuri.

Când trecură de ușa dinspre hol, el se opri deodată din dansat și o trase ușor înăuntru. În salon erau lumini,dar

nimeni acolo. Simon închise ușa – expresia feței era nemișcată. Cineva lăsase un pahar de cocteil neînceput pe masă. Jenny îl luă și mâncă cireașa din el.

– Îmi poți da o țigară, te rog? întrebă ea nonșalant.

– Nu fumezi, și ai băut destul în seara asta.

Din trei pași ajunse lângă ea, îi luă paharul din mână și-l vărsă într-o vază cu flori.

– Crezi că ginul este bun pentru flori? spuse ea întorcându-se spre oglindă.

Da, putea fi iertat că gândise că băuse prea mult. Ochii îi străluceau și obrajii erau roșii. N-ar fi crezut că, de când venise, băuse doar un pahar și aruncase discret alte trei.

– Am crezut că vrei să dansezi cu mine, Simon? îi spuse, în timp ce el veni în spatele ei.

– De ce joci tot teatrul ăsta? Ce vrei să demonstrezi, Jenny? o întrebă tăios.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Pur și simplu mă distrez. Pentru asta sunt petrecerile, nu? Își aranjă o șuviță de păr și-i zâmbi în oglindă.

– Dacă sunt fiică de preot, nu înseamnă că nu mă pot distra, nu?

Ochii lui se micșorară.

– Toate astea sunt pentru mine?

Zâmbetul lui Jenny păli.

– Ce idee nemaipomenită! Nici măcar nu știam că ai să fii aici.

– Nu știai?

O luă de umeri și o întoarse spre el.

– Sunt gata să pariez că erai destul de sigură că voi fi aici.

– Dragul meu Simon, crezi că sosirea ta în oraș a agitat toate fetele? Ne îmbrăcam elegant pentru petreceri și înainte să vii tu. Poate că este un orășel, dar nu este capătul lumii. Pot să mă întorc acum la ceilalți?

– Nu, prostuțo, nu poți. Unde-ți e geanta? Te duc imediat acasă.

– În nici un caz. Petrecerea nu se va termina curând. Și mă duc acasă cu Toby sau cu Clive. Dă-mi drumul, Simon.

– Și dacă nu vreau?

– Vreau să mă duc în grădină.

– Dacă nu-mi faci față mie, atunci cum ai să descurci cu Toby ori cu Clive, care mai au foarte puțin să-ți facă avansuri?

– Am încredere în ei mai mult decât în tine.

Imediat ce rosti cuvintele, și-a dat seama că mersese prea departe. Dar înainte să-și retragă cuvintele, el o luă în brațe și o sărută. Era o îmbrățișare ce o lăsă palidă, fără respirație și șocată. Șocată – nu din cauza felului în care o sărutase – ci de reacția ei. Nici măcar nu încercase să-i reziste. Dacă până acum n-ar fi știut ce simțea pentru el, atunci, de acum încolo nu mai încăpea îndoială. Tremurând, făcu un pas înapoi și-i dădu o palmă. După o clipă de tăcere, cu urma

palmei încă pe obraz, Simon spuse, pe un ton scăzut, dar cu o sfidare în privire ce o înfricoșă pe Jenny:

– Îmi cer scuze.

Înainte să poată spune ceva, el se întoarse și părăsi camera. Auzi cum pleacă apoi, după câteva clipe, demarând cu mașina.

O conduse acasă John Barton și, cum treceau pe lângă casa lui, garajul era deschis, fără mașină. Era ora unu când auzi o mașină încetinind și știa că era Simon, care se întorcea de unde fusese, timp de două ore. Cu rochia mototolită pe podea și inelul strălucind în lumina lunii, Jenny își îngropă fața în pernă și plânse până adormi.

Capitolul 8

Trecuse o săptămână și de-abia aștepta școala, ca să aibă mai puțin timp să se gândească în ce hal ajunsese viața ei. Era un bilet pe ușa cabinetului veterinar al lui James pe care era adresa celui mai apropiat veterinar, în timpul absenței lui. Își luase mama într-o vacanță liniștită pe coasta de sud.

În a doua săptămână după petrecerea Fenellei, Jenny se întâlni cu doamna Rose în fața fierăriei. Ar fi spus "Bună dimineața" și ar fi mers mai departe, dar femeia mai în vârstă o opri.

– N-ați mai venit pe la noi, domnișoară Shannon.

– Nu. Am fost ... ocupată. Ce face Polly?

– Nu pare să-și fi revenit după răceală, spuse menajera. Mă îngrijorează. Și-a pierdut pofta de mâncare și o frământă

ceva. Aș vrea să vă faceți puțin timp să treceți pe la ea, domnișoară Shannon. Ați putea s-o faceți să se simtă mai bine. V-a simțit lipsa, săptămânile astea două.

Jenny nu știa ce să spună. Nu avea cum să se ducă în casa lui Simon acum, și nici nu credea că o poate chema pe Polly la casa parohială..

– O vedem în schimb destul de des pe domnișoara Waring. Dacă nu e la ușă, e la telefon. Nu-mi place, nici mie nici lui Polly. Se vede cu ochiul liber ce urmărește.

Câteva picături de ploaie îi oferi lui Jenny pretextul să scape, dar doamna Rose spuse că terminase cumpărăturile și că merge împreună cu ea acasă.

– Da, umblă după domnul G., continuă ea în timp ce se grăbeau. E limpede ca lumina zilei. Și nu va mai fi loc pentru Polly, dacă va avea vreun cuvânt de spus. N-are timp pentru copii. O interesează numai Numărul Unu.

Jenny știa că nu trebuie să încurajeze bârfa menajerei, dar nu se putu abține să întrebe:

– Crezi că e probabil ca domnișoara Waring să aibă vreun cuvânt de spus?

– Nu știu, draga mea, și, dacă nu va avea vreun cuvânt de spus, nu este pentru că n-a vrut sau n-a încercat. Dar domnul G. nu este un bărbat cu care să te joci. Nu-ți poți da seama ce gândește.

Dar n-ar fi singurul bărbat ce s-ar face de râs pentru o față frumoasă.

– Orice s-ar întâmpla, sunt sigură că n-ar trimite-o undeva pe Polly. El e tot ce are acum.

– Ei bine, poate că nu – dar eu n-aș rămâne , nu cu ea în casă. E destul de politicoasă cu mine acum, dar știu ce s-ar întâmpla dacă ar fi stăpâna casei.. Am mai lucrat înainte pentru o doamnă tânără ca ea. Era de vârsta ta și s-a măritat cu un tip destul de învârstă cât să-i fie tată. Șase luni cât am stat acolo – nici un "te rog" sau un "mulțumesc". I-am spus surorii mele când a venit să mă viziteze, săptămâna trecută: "Dacă bate vântu așa – n-am să rămân. M-am săturat să fiu tratată mizerabil de doamna Becket." Phyllis a fost de acord cu mine.

A ținut-o așa tot drumul până acasă, Jenny răsuflând ușurată când ajunseră în dreptul casei lui Simon.

Vremea urâtă și ploaia ținuse până după-amiază, când soarele ieși din nou. Seara, Jenny își făcea curat prin dulap când auzi voci și se uită în jos, văzându-i pe Simon și pe Fenella,

stând pe terasă împreună.

Deodată, Simon își întoarse capul spre casa parohială și ea se trase repede înapoi, disprețuindu-se că nu-și putuse învinge curiozitatea. După câteva minute, intrară în casă. O văzuse Simon la fereastră? se întrebă ea.

După câteva zile, lua de la o mică imprimerie locală niște hârtii pentru bunicul ei, când clopoțelul de la intrare sună. Uitându-se din întâmplare, îl văzu pe Simon intrând.

Vânzătorul era sus, în depozit, și numai era nimeni în magazin. Cuprinsă de jenă, Jenny se întoarse repede spre tejghea.

– Bună dimineața, spuse Simon din spatele ei.

– Bună dimineața, răspunse abia auzit. " Oh grăbește-te ... te rog grăbește-te", îl ruga în gând pe vânzător. În timp ce-l auzea venind, Simon spuse:

– Jenny, vreau să vorbesc ceva cu tine. E o cafenea în colț. Ai zece minute?

– Poftiți, domnișoară Shannon, îi dădu un pachet vânzătorul. Costă nouăsprezece lire și șase peni, vă rog.

– Mulțumesc. Și fără să se uite la Simon, spuse:

– Îmi pare rău, nu pot. Mă grăbesc.

Apoi, punând restul în buzunar, ieși din magazin. După zece minute, așteptând să fie servită într-un magazin de lână, regretă fuga de el. Ce vroia să-i spună? Ce nesăbuită a fost să se panicheze.

În după-amiaza următoare, familia Shannon își lua ceaiul în grădină când Jenny auzi soneria de la intrare.

– Mă duc eu, bunico. Își puse jos ceașca și farfurioara și merse de-a lungul peluzei spre ușa din grădină, mergând mai repede când soneria se auzi din nou.

– Imediat! spuse oricărui apăsase deja a patra oară pe sonerie. Deschise ușa.

– Polly e aici, Jenny?

Ea dădu din cap că nu.

– Unde naibii se putea duce? întrebă Simon îngrijorat. Tocmai am ajuns acasă. Doamna Rose a fost toată după-amiaza în camera ei. Când o strigase pe Polly la ceai, nu era acolo.

– Poate se ascunde undeva.

– Nu, am căutat peste tot. Nu este nici în grădină, nici în casă.

– Se putea duce în oraș, la magazinul de dulciuri?

El dădu din cap în semn că nu.

– N-are voie să se ducă acolo singură, din cauza traficului de pe strada principală. Și apoi, e aproape ora de închidere.

– Putea să se ducă chiar și așa, dacă era plictisită. Doamna Rose este bolnavă?

– A avut o durere de cap după prânz. A luat niște aspirine și i-a spus lui Polly să se joace în grădină, cât se întinde pentru o jumătate de oră în pat. Dar a adormit și nu s-a trezit până m-am întors eu.

– O întreb pe bunica dacă a văzut-o în după-amiaza asta, spuse Jenny repede.

Fugi la bunicii ei și le explică dispariția copilei, dar doamna Shannon n-o văzuse înainte de prânz, și nici pastorul.

– Nu poate fi departe. Tu du-te și caut-o prin oraș, iar eu mă duc pe potecă,spre case. Dacă n-a avut încotro, poate a ieșit pe poarta din spate și a găsit niște copii cu care să se joace.

Dar nici una din familii n-o văzuse pe Polly și nici vreunul din copiii ce se jucau în apropiere. Jenny se întoarse la casa lui Simon, unde o găsi pe doamna Rose foarte agitată. Simon nu se întorsese din căutarea prin oraș.

– Oh, domnișoară Shannon, ce s-o întâmpla cu ea? exclamă menajera, abătută. E numai vina mea. Nu trebuia s-o fi lăsat singură. Dar n-am vrut să dorm atât, și ea n-a plecat niciodată din grădină. Oh, unde poate fi, sărăcuța?

– Nu te necăji, doamnă Rose. O s-o găsim repede.

– Dar e aproape ora șase și știe că la cinci luăm ceaiul.

– Da, dar n-are ceas, și copiii pierd noțiunea timpului când se joacă.

– Cred c-a luat-o cineva. E atât de inocentă, ar pleca cu oricine. Și auzi de atâtea lucruri groaznice ...

– Nu trebuie să ne pierdem cu firea, doamnă Rose, îi spuse Jenny, în timp ce doamna Rose izbucni în lacrimi. Ah, uite mașina. Sper ca Simon s-o fi găsit în oraș.

Dar, când fugi afară, era singur.

– Nici urmă de ea. Oh, Doamne, unde este?

– Crezi că poate a sunat Fenella și a luat-o cu mașina tatălui ei?

– Nu , am căutat-o la familia Waring. Fenella a fost toată ziua în oraș.

Jenny își mușcă buza, gândindu-se. În pădure! exclamă, după un moment. Poate s-a dus în pădure – îi place acolo. Așteaptă puțin, Simon.

Mă duc s-o aduc pe bunica să aibă grijă de doamna Rose, apoi îți arăt unde e.

Dar, cu toate că au căutat pădurea în lung și lat și au strigat-o pe nume, nu era acolo.

– Mai bine mă duc la Poliție, spuse Simon cu o voce ștearsă, în timp ce se întorceau.

– Nu, mai întâi lasă-mă să caut în camera ei. Am o idee.

În sufragerie, doamna Rose încă suspina. Jenny se duse direct în camera lui Polly.

– Da, uite – ursulețul ei nu mai e. Și ghiozdănelul care i l-ai dat pentru școală – nu mai e pe pervaz. Așteaptă puțin, hai să căutăm în dulap.

După cum se aștepta, pelerina roșie de ploaie a lui Polly nu mai era pe umeraș.

– Simon, cred că a fugit de acasă, spuse ea încet

– Să fugă de acasă? De ce? ... și unde?

– Nu știu, dar cel puțin exclude alte posibilități ... mai rele. Văzu o pușculiță roz, de plastic, pe dulap – fără bani.

– Ai idee câți bani avea acolo?, întrebă Jenny

– Nu mult. Cam o liră, poate. Îi dădeam patru peni pe săptămână. Jumătate să cheltuiască, jumătate să economisească.

– Nu poate ajunge departe cu o liră. Jenny îl auzi pe bunicul ei strigând-o. Aruncă pușculița pe pat și fugi pe hol.

– Ce este? Ai găsit-o, bunicule?

– Ești cerută la telefon, Jenny. E poliția.

– Poliția? Pentru mine?

– Am luat numărul și le-am spus că o să suni de aici. Bunicul îi dădu o bucată de hârtie.

După ce formă numărul, păru o veșnicie până răspunse cineva. Repede, își spuse numele, și așteptă iarăși până să i se facă legătura. Lângă ea, aproape atingând-o, Simon stătea tensionat și nerăbdător.

Instinctiv, simțind prin ce trece, îl luă de mână. Fața nu i se schimbă, dar degetele lui îi cuprinseră mâna.

– Alo? Aici domnișoara Shannon. Ținându-și respirația, ascultă vocea de la celălalt capăt.

– Da ... da, înțeleg.Doar un moment, vă rog. Luă receptorul de la ureche.

– Oh, Simon, au găsit-o. E teafără.

Simon o strânse cu putere de mână, după care plecă și se așeză pe scaunul cel mai apropiat. După câteva minute, Jenny închise telefonul, răsuflând ușurată.

– Polly e la gară, explică ea. E teafără și poliția feroviară are grijă de ea până venim s-o luăm. M-au sunat pe mine, pentru că Polly le-a dat numele și adresa mea. Ar trebui să plecăm imediat.

Simon dădu din cap că da, deja în picioare. Când auzi că n-a pățit nimic, doamna Rose începu să plângă din nou, cu doamna Shannon alături, încercând s-o liniștească.

– Stăm cu ea până vă întoarceți, domnule Gilchrist, spuse ea.

– Mulțumesc ... dacă ați vrea. Hai, Jenny.

– Unde locuiește sora ta, Simon? întrebă ea când ieșiră din Farthing Green.

– În York.

– Acolo se ducea Polly ... sau vroia să se ducă.

El nu răspunse. Mergea deja cu o sută kilometri pe oră și, cu traficul scăzut, nu încetini până nu ajunseră la marginea orașului.

Un sergent îi aștepta la intrare.

– Domnișoară Shannon? Pe aici, vă rog. Fetița e în biroul nostru.

– El este domnul Gilchrist, unchiul și tutorele ei, explică Jenny.

– Bună seara, domnule. Cred că, dacă nu aveți nimic împotrivă, ar fi mai bine ca domnișoara să vadă copilul prima oară. Când i-am spus că veniți după ea, a fost foarte supărată și speriată. Crede că o veți pedepsi, îndrăznesc să spun. Fața sergentului era impasibilă, dar ceva din tonul lui sugera că fetița de opt ani nu fugise de acasă fără un motiv întemeiat.

– Bineînțeles, răspunse Simon scurt.

Jenny îi sări în apărare.

– Nu e vina domnului Gilchrist că a fugit de acasă, exclamă cu mânie. S-a purtat minunat cu ea.Jenny se uită la Simon. Spre surpriza ei, sesiză o licărire de amuzament.

Polly era într-o cameră interioară, cu un polițist tânăr.

Stătea pe scaun, cu picioarele la scurtă distanță deasupra podelei, și cu ursulețul strâns la piept. Nu plângea acum, dar avea ochii roșii iar obrazul era brăzdat de urmele lacrimilor. Când Jenny deschise ușa, privirea fetei se neliniști.

– Oh, Polly ... Polly, iubito! Jenny luă copilul în brațe.

– Nu ești supărată? șopti Polly.

Polițistul se retrase, închizând ușa după el.

Jenny se lăsă în jos, fără s-o lase din brațe.

– Nu, nu sunt supărată, iubito – și nici unchiul Simon nu este. Suntem fericiți că te-am găsit. Ne-ai speriat îngrozitor.

– Unde e unchiul Simon?

– În camera de alături. Ai avut unde să bei ceai?

Polly dădu din cap în semn că nu.

– Polițistul mi-a adus niște lapte cu prăjituri, dat nu-mi era foame.

– Ei bine, mie îmi e. Cred că ar fi o idee bună dacă am mânca ceva cu toții înainte să mergem acasă. Jenny se ridică, o strânse încurajator și o conduse afară din birou.

– Mie și lui Polly ne e foame. Putem să mâncăm ceva la bufet, Simon? sugeră ea.

– Cum să nu. Și eu aș mânca ceva. Salut, Poll. Simon o mângâie pe cap și se întoarse la sergent pentru a-i mulțumi că avusese grijă de ea.

Afară, Polly o trase pe Jenny de mânecă și șopti ceva.

– Da, bineînțeles, dragă. Uite, acolo e o cameră, ia un peni. Îl dai doamnei și o să aibă grijă de tine până când eu și unchiul Sam o sunăm pe doamna Rose și-i spunem când venim acasă.

După ce copilul se îndreptă spre toaletă, îi spuse lui Simon:

– E foarte tensionată acum. N-am întrebat-o încă ce și cum. Cred că ceva de mâncare e o prioritate. Sunt aproape șase ore de când n-a mâncat.

– Cum spui tu. Sun acasă de la telefonul public.

De la bufetul din gară, luaseră ceai și sandvișuri. Intenționat, Jenny conversă despre lucruri obișnuite, și Simon se luă după ea. În curând, mâncând ceva, și cu cei doi adulți comportându-se de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, Polly deveni mai puțin nervoasă. În drum spre casă, se așeză între ei. În curând, adormi.

– E istovită, spuse Jenny încet. Cu puțin noroc, o punem în pat și va dormi bușteau până mâine dimineață.

Simon privi în jos spre copil, și ochii lui păreau neliniștiți.

– Slavă Domnului că n-a avut destui bani să ajungă la York. Dacă ar fi avut, e posibil să-și fi luat bilet fără ca nimeni să pună întrebări. Ai idee de ce a făcut-o, Jenny?

Avea, dar dădu din cap că nu.

– Cred că va spune mâine dimineață totul. Nu va avea probabil multă noimă. Copiii sunt niște ființe ciudate.

Adesea, le vin idei ciudate. Nu-ți face griji, Simon. Sunt sigură că nu se va mai întâmpla. Știi, asta arată că are și mult curaj.

Acasă, el o duse în camera ei și Jenny îi scoase impermeabilul și o puse în pat; copilul murmură ceva dar nu se trezi.

– În locul tău, aș lăsa ușa deshisă, Simon, poate să viseze urât mai târziu, spuse Jenny în timp ce ieșeau din cameră.

– Da, așa am să fac. Trebuie să fii obosită, după toate astea. Vrei ceva de băut?

Acum că urgența se terminase, conștientizarea reveni.

– Nu, mulțumesc. Ar trebui să mă duc acasă. Bunicii mei vor vrea să știe ce s-a întâmplat, se grăbi ea să spună – pentru că soții Shannon se întorseseră la acasă și doamna Rose era ocupată în bucătărie. Noapte bună, Simon!

Capitolul 9

Pe la unsprezece dimineața, Jenny culegea câteva teci de fasole din grădină. Când se întoarse în bucătărie, doamna Shannon îi spuse:

– Domnul Gilchrist e aici, dragă. E în bibliotecă, împreună cu bunicul tău. Mi-a spus că Polly a dormit bine, după care a vrut să-l vadă pe Giles. Cred că arăta îngrijorat. Ce s-o fi întâmplat de data asta?

– N-am nici o idee.

Se așeză la masă și începu să desfacă tecile de fasole, cu o expresie îngrijorată.

Când le termină, bunica îi spuse:

– Mă duc s-o văd pe domnișoara Wiltshire, că tot sunt în oraș. Poți să-mi tai un buchet de flori din grădină, cât timp mă pregătesc eu, draga mea?

Jenny plecă în grădină; când se întoarse, ușa de la bibliotecă era încă închisă.

– Mă gândesc că poate ar vrea niște cafea, sugeră doamna Shannon în timp ce pleca.

Jenny pregăti cafea și deschise un pachet din biscuiții preferați ai bunicului. Când ciocăni la ușă, putea auzi vocea lui Simon. Apoi, bunicul ei zise "Intră!".

– Biscuiți, bunicule. Spre Simon – Bună dimineața! Îi surâse timid când se ridică la intrarea ei.

– Pentru mine nu, din păcate. Deja am întârziat la o întâlnire. Dar tu vei servi ceva, nu-i așa, Gilchrist? Pastorul strânse niște hârtii, își atinse buzunarul să fie sigur că și-a luat pipa și se uită la ceasul lui clasic de buzunar. E aproape unsprezece și jumătate. Trebuie să plec

– Cum se simte Polly în dimineața asta?întrebă ea, după ce-i lăsă singuri.

– A dormit până la nouă după care aluat micul dejun în pat, apoi am avut o discuție lungă, spuse Simon. Își scoase portțigaretul. Te deranjează dacă fumez?

– Bineînțeles că nu.Jenny stătea în fotoliul bunicului și turna cafea, în cești.

– Se pare că începutul problemei a fost când a auzit o discuție dintre noi doi, cu ceva timp în urmă, continuă Simon.

Poate îți amintești când ți-am spus că s-ar putea să nu locuiască permanent cu mine.

– Da. Amintirea acelei după-amieze era atât de vie încât Jenny se îmbujoră. Dar Simon nu se uita la ea. Era încruntat, cu privirea spre vârful țigării.

– Apoi recent, când sora doamnei Rose avenit pe la noi, Polly a auzit altceva, continuă el. Se pare că doamna Rose trăia sub impresia că aveam de gând să mă însor cu Fenella Waring și că Polly nu și-ar mai găsi locul în căsnicia noastră.

– Înțeleg, spuse Jenny.

– Chiar înțelegi? Se uită la ea. Și tu ai crezut același lucru, Jenny?

– Știu că erai ... ești interesat de Fenella. N-am crezut niciodată că ai s-o trimiți pe Polly în altă parte.

După o pauză, Simon spuse:

– Interesul meu pentru Fenella este la fel de mare ca interesul tău pentru acel gen de bărbați cu care flirtai la petrecerea ei.

– Atunci nu e nici o problemă, spuse ea nesigur, în timp ce fixa cu privirea călimara bunicului.

– Sper că nu. Totul depinde de asta. Stinse țigara pe jumătate fumată. Știi de ce am venit să-l văd pe bunicul tău, în dimineața asta?

– Nu ... n-am nici o idee.

– Presupun că e o abordare mai învechită. Am venit să-i cer permisiunea de a te cere în căsătorie.

Se uita la el, nevenindu-i să creadă că spusese ce auzise.

Simon se aplecă peste birou și o luă de mâini.

– Bunicul tău a spus "Da". Ce spui, Jenny? Te căsătorești cu mine?

Preț de câteva clipe, nu putu să spună nimic.

– Oh, Simon, nu glumești, nu? Adică ... n-are sens. Nu înțeleg.

– E destul de simplu,draga mea, spuse tandru. Te iubesc și am crezut că mă iubești la rândul tău.

"Draga mea". Un fior de fericire o cuprinse. "Te iubesc", a spus "Te iubesc".

– Da! Te iubesc nespus. Dar de ce nu mi-ai spus până acum? De ce ai fost, deodată, atât de crud cu mine? M-ai făcut să mă simt atât de prost. De ce nu mi-ai spus?

El îi dădu drumul și se ridică. De la fereastră, pe jumătate întors spre ea, spuse încet:

– Îți amintești ziua când am luat amândoi ceaiul în oraș? Aproape îți spusesem atunci. Dar știam că e o nebunie.

– Nebunie? se auzi ea ca un ecou, năucită, cu teamă că poate tot ce se întâmplă nu e adevărat.

– Jenny, sunt cu doisprezece ani mai în vârstă decât tine și am și un copil de care am grijă. Nu e genul de căsătorie la care bunicii tăi speraseră.

– Dar te iubesc, și o iubesc pe Polly, și acum ... îmi spui că mă iubești, spuse ea cu un ton mai scăzut.

– Foarte mult. Avea o tandrețe în voce, pe care n-o auzise vreodată, nici măcar când vorbea cu Polly. Dar trebuia să te măriți cu un băiat, cu cineva de vârsta ta.

Cineva ca Langdon. Îndrăznesc să spun că, dacă nu veneam eu, te măritai cu el.

– Nu l-am iubit pe James, răspunse ea simplu. Nu știam atunci ce este dragostea.

– Vino puțin aici.

Timidă și cu inima bătând se duse la el. Îi cuprinse fața în mâini.

– Ce simți, Jenny, spune-mi!

– Că vreau să fiu cu tine ... întotdeauna ... oriunde. Oh, Simon, nu am cuvinte. Eu ...

Foarte tandru, o sărută.

– Ești sigură, Jenny? Vocea lui era răgușită și sub palmele ei, inima îi bătea. Ești sigură, dragostea mea?

Drept răspuns ea îl strânse în brațe.

***

Trei săptămâni mai târziu, Jenny și Polly s-au dus împreună în oraș. După ce Jenny fusese cu fata la dentist, după care merseră la un magazin de articole pentru nuntă și vânzătorul îi aduse un voal de culoarea perlei.

– Îți place, Polly? întrebă ea, în timp ce vânzătorii o admirau din spate.

– Oh, da ... arăți ca o zână!, spuse încântată Polly.

Mâncau înghețată în restaurant când intră Fenella Waring . Le văzu și se îndreptă spre masa lor.

– Bună ... pot să stau cu voi? întrebă ea

– Da, te rog, îi zâmbi Jenny. Simțea, zilele astea, o bunăvoință îndreptată spre mai toată lumea. Fenella își scoase mănușile.

– Cum te simți să fii principalul subiect de discuție din oraș? întrebă ea în timp ce făcu semn unei ospătărițe.

– Nu știam că sunt.

– Oh, da, draga mea, toată lumea vorbește înnebunită. E cel mai mare eveniment, de mulți ani încoace. Prima oară a fost anunțul surpriză al logodnei voastre, apoi nunta precipitată. Zâmbi malițios. Bați fierul cât e cald?

Jenny își dădu seama de aluzii, dar fața îi rămase prietenoasă și netulburată. Nici Fenella, nici altcineva n-avea acum puterea s-o supere.

– De ce să așteptăm? răspunse calm.

Fenella dădu din umeri.

– Chiar așa. Îți calc pe urme, în octombrie. Mă voi mărita cu John. Își întinse mâna peste masă, arătându-i un inel cu un diamant strălucitor.

– E minunat. Sper să fii fericită.

Jenny văzu cum privirea Fenellei zbură spre spre inelul ei, mai puțin strălucitor, un ametist victorian, montat pe o coroană cu perle. Dar, încă o dată, nu se simțea rănită sau iritată; numai puțină milă pentru oricine cu mentalitatea Fenellei.

– Scuză-ne, dar ar trebui să plecăm. Plătește tu, cât timp iau eu bagajele, vrei, Polly?

Când își luau amândouă pachetele de cumpărături, Fenella spuse nepăsător:

– Ai văzut-o pe noua asistentă de district?

Jenny dădu din cap că nu.

– E tânără și arată destul de bine, într-un mod insipid. Am întâlnit-o zilele astea. James ne-a făcut cunoștință. Am rămas cu impresia că e ceva serios între ei, adăugă Fenella.

– De ce nu? El este un om foarte bun.

– Poate-l preia de unde a rămas cu tine; cu toate că am părut surprinsă să văd că nu era prea distrus.

Jenny ignoră spusele Fenellei.

– La revedere, Fenella, spuse, și se alătură lui Polly.

Dar amintind de James, cealaltă atinsese un punct sensibil. Singura umbră pe fericirea ei era gândul la James. Spera din toată inima că nu va dura mult până va întâlni o fată care îl va iubi așa cum merită să fie iubit. Așa cum ea îl iubea pe Simon.

Era numai ora șase dimineața când se trezi, în dimineața nunții. Prea emoționată pentru a putea dormi, ieși afară, în grădină.

– Nici tu nu mai poți dormi? întrebă Simon, din spatele ei.

– M-am culcat prea devreme, zâmbi Jenny.

– Vino pe la pom.

– Se spune că poartă ghinion să mă vezi înainte de nuntă, ezită ea.

– Hai să riscăm. Vreau să-ți spun ceva.

Merse pe ramura copacului și se aruncă în brațele lui, cum mai făcuse odată. De data asta, el o ținu în brațe și o sărută.

– Nici o îndoială de ultim moment? întrebă el.

– Eu nu. Tu ai?

– Nici un fel de îndoială, spuse liniștit

– Ce vroiai să-mi spui?

– Că te iubesc nespus de mult ... că voi face tot ce-mi stă în puteri să te fac fericită, iubita mea.

– Mă întreb dacă toți ceilalți se simt așa, spuse Jenny visătoare. Apoi se retrase din brațele lui.

– Trebuie să-i fac bunicii ceaiul de dimineață. Sunt o mulțime de lucruri de făcut – nu vreau să ajung la biserică tulburată și roșie în obraji. Sper că de-abia mă vei recunoaște în rochia de mireasă.

– Pentru mine, arăți minunat așa cum ești acum.

– Ah, așteaptă tu!

Se ridică în vârful picioarelor și-i dădu un sărut pe obraz. Apoi, scăpând încercării lui de a o prinde din nou în brațe, râse și fugi spre poarta lui din spate – în curând și poarta ei.

– La ora zece. Să nu întârzii, strigă Simon după ea. Jenny se întoarse și-i făcu cu mâna.

– La ora zece.

Grăbindu-se de-a lungul peluzei, ea se gândi: "Trei ore... și vom fi împreună pentru totdeauna. Domnul și doamna Gilchrist."

De-abia aștepta să înceapă noua lor viață.

Sfârșit